

Præstedømmets pligter og velsignelser

Præstedømmets pligter og velsignelser

Grundbog for præstedømmebærere, Del B

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

© 1981, 1998
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige
Alle rettigheder forbeholdes
Printed in the United States of America
Engelsk original godkendt: 9/96
Oversættelse godkendt: 9/96
Oversættelse af:
Duties and Blessings of the Priesthood:
Basic Manual for Priesthood Holders, Part B
31112 110
Danish

Indhold

Indledning	V
Særlige retningslinier for involvering af medlemmer med handicap	VII

Præstedømmets og Kirkens ledelse

1. Præstedømmets ed og pagt	1
2. Præstedømmets nøgler	7
3. Ær præstedømmet	18
4. Formålet med præstedømmets ordinanser	26
5. Udførelsen af præstedømmets ordinanser	40
6. Hjemmeundervisning	48
7. Personlig og familiemæssig beredthed	60
8. Slægtshistorie og familieoptegnelser	69
9. Del evangeliet med andre	79
10. Fællesskab: Et ansvar for præstedømmet	89

Forholdet i hjem og familie

11. Faderen er patriarken	95
12. Effektiv ledelse af familien	104
13. Styrk familien ved at afholde familieaften	111
14. Mor jer sammen i familien	123
15. Vær fælles om arbejdet i familien	132
16. Køkkenhaven	140

Personlig udvikling

17. Den enkeltes og familiens mål	153
18. Udvikling af og undervisning i selvbeherskelse	163
19. Udvikling af vore talenter	172
20. Udvikling af lederevner	180
21. Lederskab: Træf inspirerede valg	188
22. Forvaltning og uddelegering	197
23. Afholdelse af møder og interview	203
24. Bevar et godt helbred	212
25. Efterlevelse af visdomsordet	218
26. Søg kundskab	226

Evangeliets principper og lærdomme

27. Jesus Kristus – vores sikre grundvold	235
28. Handlefrihed – en gave fra Gud.....	241
29. Hold sabbatsdagen hellig.....	249
30. Tiende og offerydelser	255
31. Vær ærlig.....	262
32. Rene tanker	271
33. Giv og modtag tilgivelse	278
34. Åndelige gaver.....	287
35. Opbyg Guds rige	295
Litteraturhenvisninger.....	302
Stikordsregister	305
Tekst til illustrationerne 1–16.....	315

Indledning

Lektionernes udformning

Disse lektioner for præstedømmet er udformet til brug for både bærere af Det Melkisedekske Præstedømme og Det Aronske Præstedømme i nye områder. Lektionerne gennemgår i grundlæggende evangeliske principper og lærdomme og grundlæggende ansvar og pligter i præstedømmet.

Personligt studium og gruppestudium

Disse lektioner er beregnet til både personligt studium og gruppestudium. I små grene vil denne grundbog udgøre undervisningsmaterialet ved søndagens præstedømmemøder. I grene med mange præstedømmebærere bør der dannes grupper af både Det Melkisedekske og Det Aronske Præstedømme, og lektionerne bør tilpasses for at imødekomme hver gruppes behov.

Hver præstedømmebærer bør studere denne grundbog i løbet af ugen og medbringe den og sine skrifter til præstedømmemødet. På denne måde vil han være forberedt til at deltage i samtalen om lektionen. Udfordringerne i slutningen af hver lektion skal hjælpe præstedømmebærerne med at anvende de principper, der undervises i.

Forslag til læreren

Forslag til læreren findes i slutningen af hver lektion under »Læreren forberedelser«. Andre forslag findes med små typer inde i selve lektionen. Hjælpen omfatter spørgsmål, som læreren evt. kan stille, forslag til involvering af eleverne og vejledning i brug af tavle, historier, billeder og skemaer. Lærere kan også anvende andre effektive metoder at give lektionen på. Næsten alle lektionerne kræver brug af en tavle, så læreren bør sørge for at have tavle og kridt i deres klasseværelse i undervisningstiden. (Mange af de visuelle hjælpemidler, der bliver foreslået, som f.eks. skemaer, kan anbringes på tavlen).

Håndbog i evangeliske principper bør studeres sammen med denne grundbog, især de kapitler, der foreslås i denne bog under »Læreren forberedelser«.

Lærerne bør i forvejen tildele eleverne de historier eller skriftsteder, som de ønsker, at eleverne skal fremlægge, så de har den fornødne tid til at forberede sig.

Der er angivet visuelle hjælpemidler i slutningen af de fleste lektioner. De skal anvendes som angivet i lektionen. Et særligt afsnit med farvebilleder af grundlæggende ansvar i præstedømmet findes bag i bogen. Disse kan anvendes, når det er passende i undervisningen i lektioner fra både denne grundbog og bogen Del A.

Alle lektioner i bogen bør gives. Lærerne bør kun springe en lektion over, hvis den ikke egnet for de lokale forhold eller land. Lektionerne bør gives i den samme rækkefølge, som de forekommer i bogen.

Der bør gøres en særlig indsats for at involvere unge mænd i lektionen. Dette vil hjælpe dem med at forberede sig til forfremmelser og tjeneste i præstedømmet og til fremtidige ansvar som ægtemand og far.

Antallet af lektioner

Denne grundbog indeholder kun 35 lektioner. Dette giver ledere i præstedømmet mulighed for at bruge nogle klasser til at drøfte ideer og behov, der er vigtige for deres præstedømmegruppe. Den ekstra tid kunne f.eks. benyttes til at –

- drøfte og tilrettelægge lokale aktiviteter og projekter eller fremlægge særlige emner efter anvisning af præstedømmets ledere.
- drøfte budskaber fra generalautoriteterne, som er givet til generalkonferencer, og som de findes i Kirkens blade.
- bruge mere end én uge på emner, der kræver yderligere studium.
- bruge tid til gavn for præstedømmebærerne som Herrens Ånd tilskynder til det.

Må Herren velsigne hver præstedømmebærer, der studerer og underviser ud fra denne grundbog, med forøget kundskab, forståelse og vidnesbyrd om det hellige præstedømme og Jesu Kristi evangelium.

Særlige retningslinier for involvering af medlemmer med handicap

På et tidspunkt under Jesu jordiske mission gik han op på et bjerg i nærheden af Genezaret Sø.

»Og store folkeskarer kom hen til ham med lamme, vanføre, blinde, stumme og mange andre. De lagde dem for hans fødder, og han helbredte dem,

så skaren undrede sig, da de så, at stumme talte, vanføre blev raske, lamme gik, og blinde kunne se. Og de priste Israels Gud« (Matt 15:30–31).

Frelseren var et eksempel for os ved at føle medlidenhed med dem, som havde sygdomme. Da han efter sin opstandelse besøgte nephiterne, sagde han:

»Mit indre er fyldt med medlidenhed for jer.

Har I syge blandt jer? Bring dem hid. Har I lamme, blinde, halte, vanføre, spedalske eller svindsottige, døve eller andre plaget på anden vis? Bring dem hid, og jeg vil helbrede dem, thi jeg har medlidenhed med jer; mit indre er fyldt med barmhjertighed« (3 Nephi 17:6–7).

En lærer i Kirken befinder sig i en fortrinlig situation med hensyn til at udvise barmhjertighed over for handicappede medlemmer. Skønt en lærer sædvanligvis ikke er uddannet til at hjælpe handicappede medlemmer, bør han eller hun være forstående og have et ønske om at involvere disse medlemmer i klassens aktiviteter. Elever med enhver form for handicap har brug for særlig opmærksomhed. Følgende retningslinier kan hjælpe lærerne i at nå ud til medlemmer med særlige behov:

- Kend hver af elevernes behov og evner.
- Tal i forvejen med handicappede elever, før du beder dem læse, bede eller på anden måde deltage i klassens aktiviteter. Stil spørgsmål som f.eks.: »Kunne du tænke dig at læse op for klassen?« »Vil du bede i klassen?«
- Tal med præstedømmelederne, familiemedlemmer og hvis det er passende med vedkommende selv for at finde frem til deres særlige behov.

-
- Prøv at øge og forbedre handicappede elevers deltagelse og indlæring.
 - Sørg for at alle elever viser respekt og forståelse for de øvrige elever.
 - Vær naturlig, venlig og varm. Alle Guds børn har et naturligt behov for kærlighed og forståelse, om man har et handicap eller ej.

Lærere i Kirken skal huske, at ethvert medlem, uanset fysiske, mentale, følelsesmæssige eller sociale vanskeligheder, har muligheder for at udvikle sig mod ophøjelse. Læreren skal sørge for, at hver enkelt lærer alt det, han har evner til at lære. Husk Frelserens ord:

»Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig« (Matt 25:40).

Præstedømmets ed og pagt

Lektion 1

Formålet med denne lektion er at hjælpe os til at forstå præstedømmets ed og pagt, og hvordan vi kan ære vores kaldelse.

Indledning

Ældste Reed Smoot var medlem af De Tolvs Kvorum fra år 1900 til sin død i 1941. Det meste af denne tid var han et fremtrædende medlem af senatet i De Forenede Stater. Mange mennesker opfordrede ham til stille op til præsidentvalget i De Forenede Stater. Men de sagde, at han i så fald måtte opgive sin religion, fordi folk på den tid ikke ville stemme på en præsidentkandidat, der var mormon. Han sagde: »Hvis jeg skulle vælge mellem at være diakon i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige eller præsident for De Forenede Stater, ville jeg vælge at være diakon« (citeret af Bryant S. Hinckley i *The Faith of Our Pioneer Fathers*, s. 202).

Hvis du blev tvunget til at vælge mellem at være diakon eller en stor leder i forretningsverdenen eller regeringen, hvad ville du så vælge? Hvorfor?

Hvorfor tror I ældste Smoot satte så stor pris på præstedømmet?

Ældste Smoot var nødt til at imødekomme visse krav for at være senator i De Forenede Stater. Vi er også nødt til at imødekomme visse krav for at kunne modtage præstedømmet. Vi skal interviewes af vores præstedømmeledere, som stiller os bestemte spørgsmål for at afgøre, om vi er værdige til at modtage præstedømmet og vil lige til at påtage os hellige ansvar i præstedømmet.

Kan du nævne nogle af de spørgsmål, der stilles af vores præstedømmeledere?

Da ældste Smoot var blevet valgt, måtte han aflægge embedsed og love at opfylde sine forpligtelser i regeringen. På samme måde lover vi også at opfylde vores pligter overfor Herren, når vi modtager præstedømmet.

Præstedømmets ed og pagt

Vi modtager det hellige præstedømme ved en »ed og pagt«. Dette betyder, at vor himmelske Fader aflægger ed på (garanterer), at vi vil få præstedømmets magt og velsignelser, hvis vi indgår pagt med ham om (lover) at gøre visse ting. »Derfor modtager alle de, som får

præstedømmet, denne min Faders ed og pagt, som han ikke kan bryde eller ophæve« (L&P 84:40).

Præsident Marion G. Romney har forklaret betydningen af en pagt:

»En pagt er en kontrakt, og en kontrakt er en aftale mellem to eller flere [mennesker]. Hvis jeg skulle indgå en pagt med jer, ville jeg love jer noget i henhold til jeres løfte til mig. Hvis jeg indgik en aftale med jer om at betale et vist beløb for en bil, og I lovede at give mig bilen for denne sum penge, så havde vi indgået en pagt. Ser I, i en pagt indenfor præstedømmet lover vi Herren noget, og han lover til gengæld os noget for det, vi giver ham« (Conference Report, Korea Area Conference 1975, s. 36).

Præstedømmets ed og pagt forklares i Lære og Pagter, afsnit 84. Her gives en klar beskrivelse af de løfter, vi giver, og de løfter Herren giver, når vi modtager Det Melkisedekske Præstedømme.

Skriv på tavlen: *Vores løfter* og *Herrens løfter*. Opregn under disse overskrifter de løfter, vi giver, og de løfter Herren giver.

Læs Lære og Pagter 84:33.

VORES LØFTER TIL HERREN

I første halvdel af vers 33 nævner Herren vores del af pagten: »Thi de, der er trofaste og får disse to præstedømmer, hvormed jeg har talt, og som *ærer deres kaldelse*« (fremhævelse tilføjet).

Hvordan lyder vores del af pagten?

Vi lover at *ære vores kaldelser*. Det vil sige, at vi lover at gøre vores bedste for at påtage os og udføre alle vores kaldelser i præstedømmet. At ære sine kaldelser vil sige, at man gør Herrens rige større, udvider og forøger det på jorden ved sin indsats. Når vi modtager præstedømmet, lover vi også at være trofaste og holde alle budene.

HERRENS LØFTER TIL OS

Læs Lære og Pagter 84:33–38. Stands op efter hvert af Herrens løfter, skriv det på tavlen, og tal derpå om det.

Herren lover, at vi vil blive *»helliggjorte ved Ånden til [vores] legemers fornyelse*« (L&P 84:33; fremhævelse tilføjet) hvis vi holder vores del af pagten L&P (84:33). Vi kan forvente, at vores legeme og vores ånd styrkes, når vi opfylder vores kaldelser.

Vi kan også *»blive Moses' og Arons sønner*« (L&P 84:34; fremhævelse tilføjet). Moses' og Arons sønner forrettede frelsens ordinanser for israelitterne. Vi har det samme privilegium at kunne forrette disse hellige ordinanser gennem præstedømmet i vore dage.

Herren lover, at vi vil blive »*Abrahams sæd*« (L&P 84:34; fremhævelse tilføjet). Vi kan med andre ord modtage de velsignelser, der blev lovet Abraham og hans sæd.

Bed en elev læse Abraham 2:8–11.

Gud indgik pagt med Abraham og hans sæd om, at alle nationer på jorden gennem ham ville blive velsignet med evangeliet. Det er ved hjælp af den magt og myndighed, som trofaste præstedømmebærere udøver, at disse velsignelser gives verden.

Herren lover også, at vi vil blive »*Guds udvalgte*« (L&P 84:34; fremhævelse tilføjet). Det betyder, at de trofaste præstedømmebærere, som ærer deres kaldelser og modtager de hellige, frelsende præstedømmeordinanser, vil modtage fylden af Faderens rige.

Dernæst siger Herren: »*Alt det, som min Fader har, gives [dem]*« (L&P 84:38; fremhævelse tilføjet).

Præsident Spencer W. Kimball har forklaret: »Er I nogen sinde stoppet op for at [tælle] de velsignelser, den magt Herren har? Al den magt, indflydelse og styrke skal blive jeres – i henhold til det hellige præstedømmes ed og pagt – det præstedømme som I bærer« (Conference Report, Buenos Aires Area Conference 1975, s. 51).

Der er ingen tvivl om, at Herren vil opfylde sine løfter til de trofaste og lydige. Ansvar er derfor vores. Hvis vi ikke holder vore løfter til Herren, hindrer vi ham i at give os alt det, han har forberedt sig på at give os.

At ære vores kaldelser i præstedømmet

I en pagt med vor Fader i Himlen har vi lovet at ære vores kaldelser. Hvilke kaldelser har vi i præstedømmet?

Når vi får overdraget Det Aronske Præstedømme bliver vi ordineret til et embede i dette præstedømme: Diakon, lærer eller præst. Hvert af disse embeder er en kaldelse som indebærer visse pligter og ansvar. Embederne i Det Melkisedekske Præstedømme er ældste, højpræst, patriark, halvfjerds og apostel. (Se *Håndbog i evangeliske principper*, kapitel 14, s. 64–68, hvor der gives en forklaring om pligterne i disse kaldelser).

»Præstedømmet er Guds magt og myndighed, som er blevet uddelegeret til mennesker på jorden, så de kan handle i alle ting til menneskenes frelse. At udøve myndighed i præstedømmet kræver bemyndigelse fra dem, som holder nøglerne hertil, og som er blevet udpeget til at præsidere for således at bevare ordenen i Guds hus« (*Melkisedekske Præstedømmes håndbog*, 1984, s. 1).

Præsident Spencer W. Kimball har sagt:

»Præstedømmet er ikke legetøj. Det er ikke noget man bare får og så glemmer alt om. Det er næsten det vigtigste i hele verden, og vi modtager det med en ed og en pagt . . .

Herren vidste, at vi ville være svage mennesker, og at vi kunne blive fristet, og han sagde at det er derfor, han har bedt os bede morgen og aften og altid. Der er derfor, han har givet os hjemmeaftenen, for at vi ofte kunne blive mindet om dette. Det er derfor, han har givet os præstedømmemøderne, hvor vi kan komme sammen med vores brødre og hele tiden blive mindet om dette« (Conference Report, Korea Area Conference 1975, s. 40–41).

Før nogen mand kan ære sin kaldelse i præstedømmet, er han nødt til at vide, hvad der forventes af ham. Han må allerførst »lære sin pligt og derpå med al flid passe det embede, hvortil han er blevet kaldet« (L&P 107:99).

Følgende beretning viser, at præsident Kimball forstod sine pligter og ærede sin kaldelse som diakon.

»Jeg husker, da jeg selv var diakon. Jeg syntes, at det var en stor ære at være diakon. Min far tog altid hensyn til mine opgaver og pligter og lod mig altid låne hesten og den lille vogn, når jeg skulle indsamle fasteofre. Min rute omfattede den del af byen, hvor jeg selv boede, men der var temmelig langt mellem husene, og en sæk mel eller et glas henkogt frugt eller et brød vejede altsammen godt til, efterhånden som det hobede sig op. Derfor var den lille vogn dejlig og praktisk . . . Det var virkelig en ære at få lov til at yde denne tjeneste for min himmelske Fader . . . det er stadig en stor ære at udføre dette arbejde.

Jeg er diakon. Jeg er altid stolt af at være diakon. Når jeg ser apostlene komme ind for at deltage i en højtidelig forsamling og velsigne nadveren, og andre af generalautoriteterne træder frem til nadverbordet for at tage brødet og vandet og ydmygt bærer det rundt til alle i forsamlingen og derpå vender tilbage og afleverer de tomme bakker, er jeg meget stolt over, at jeg også er diakon og lærer og præst« (*Den danske Stjerne*, okt. 1975, s. 22).

Howdan var præsident Kimballs indstilling til sin kaldelse i præstedømmet?

Howdan kan den måde, hvorpå vi ærer vores kaldelse, påvirke andre?

At få hjælp til at ære vores kaldelse

Præsident Marion G. Romney har sagt: »For at ære vores kaldelser i præstedømmet er der mindst tre forskellige ting, der er nødvendige at sørge for: For det første, at vi har et *motiveret ønske* om at

ære det. For det andet, at vi *studerer og tænker over det evige livs ord*. For det tredje, at vi *beder*« (*Den danske Stjerne*, dec. 1973, s. 520. Fremhævelser tilføjet).

Hvilke tre ting er ifølge præsident Romney nødvendige, for at vi kan ære vores kaldelser? Skriv på tavlen:

Vi er nødt til at -

1. have et ønske
2. studere skrifterne
3. bede

Hvis vi gør disse ting og holder budene, vil vi modtage hjælp fra vor himmelske Fader til at ære vores kaldelser.

Ældste Orson Pratt, der var en af Kirkens store missionærer, troede på dette af hele sit hjerte. Da han blev kaldet på mission til Skotland var der kun 80 kirkemedlemmer i dette land. De tidligere missionærer i Skotland var blevet tvunget til at forlade området i en regn af sten, affald og skældsord. Da han var ankommet i 1840 »rejste han ... til hovedstaden Edinburgh. Dagen efter sin ankomst klatrede han op på den uvejsomme høj, som hæver sig midt i en naturpark. Her havde han en storslået udsigt over den gamle by. Lokalt kaldte man stedet Arthur's Seat, men de hellige kalder den hengivent for Pratts Hill. Her tryglede Orson Pratt Herren om at give ham 100 sjæle, han kunne omvende. Herren hørte og besvarede denne bøn« (Muriel Cuthbert, "Strong Saints in Scotland," *Ensign*, okt. 1978, s. 36).

Ældste Pratt ærede sin kaldelse, og andre der fulgte hans eksempel, er også blevet velsignet. I 1853, nøjagtigt 13 år efter at ældste Pratt var klatret op på højen og havde tryglet Herren om hjælp, var der 3.391 medlemmer i Kirken i Skotland.

Konklusion

»Herrens velsignelser tilbydes de hellige og hele verden gennem dem, som bærer det hellige præstedømme ... Det er ikke en let eller ubetydelig ting at bære præstedømmet. Vi har med Herrens magt og myndighed at gøre, og den er givet os ved, at Herren har åbnet Himlene i disse sidste dage, således at enhver velsignelse igen kan blive tilgængelig« (Joseph Fielding Smith, »Præstedømmets velsignelser,« *Den danske Stjerne*, sep. 1972, s. 355 og 356).

Frelseren har lovet ved ed og pagt, at hvis vi ærer vores kaldelser i præstedømmet, vil vi modtage alt hvad Faderen har. Den største gave han har til os er evigt liv (L&P 14:7), og vi har fået det løfte, at den kan blive vores, og at vi kan hjælpe andre med også at få denne gave. Vi bør ofte tænke på de store velsignelser, Herren har lovet

os. Gør vi det, vil vores ønske om at holde vores pagter vokse og føre os til evigt liv.

Udfordring

Beslut jer allerede i dag til at ære jeres kaldelse. Studér skrifterne og modtag inspiration, bed derpå ærligt om hjælp. Hav hele tiden præstedømmets ed og pagt i jeres tanker, og husk, at vor himmelske Fader ønsker at give jer alt, hvad han har. Vær gavmilde i jeres tjeneste for andre, benyt jeres embede og jeres kaldelser i præstedømmet til at velsigne andres tilværelse.

Yderligere skriftsteder

Jacob 1:17–19 (at ære sine kaldelser)

Mosiah 2:20–24 (vores gæld til Gud)

L&P 58:26–29 (virke med iver for en god sag)

L&P 111:34–36 (præstedømmet styres efter retfærdighedens principper)

Lærereens forberedelser

Før du giver denne lektion:

1. Læs Lære og Pagter 84:1–48. Bliv især godt kendt med versene 33–44.
2. Få alle elever til at medbringe deres standardværker og benytte dem.
3. Sørg for at der er tavle og kridt.
4. Bed nogle af eleverne fremlægge historier og skriftsteder i denne lektion.

Præstedømmets nøgler

Lektion 2

Formålet med denne lektion er at øge vores forståelse af præstedømmets nøgler – deres betydning og anvendelse.

Indledning

En nøgle åbner døren til et hus. Vi har ingen ret til at lukke os ind i et hus, medmindre vi modtager nøglen til det eller lukkes ind af ejeren. På samme måde kan en mand, som har præstedømmet, ikke benytte det uden han retmæssigt har fået tilladelse til det, med undtagelse af retfærdige ægtemænd og fædre, der kan velsigne deres familie. En præst har f.eks. myndighed til at ordinere en anden til et embede i Det Aronske Præstedømme, men kan ikke gøre det uden tilladelse af sin biskop eller grenspræsident. Denne magt til at give tilladelse kaldes præstedømmets nøgler.

»Det er nødvendigt, at enhver handling, der udføres under denne myndighed, skal foretages på rette tid og sted, på rette måde og efter den rette orden. Magten til at lede disse handlinger udgør præstedømmets nøgler« (Joseph F. Smith, *Evangeliske lærdomme*, kap. 9, 2. underafsnit).

Præsident Joseph Fielding Smith har givet følgende forklaring: »Disse nøgler giver retten til at præsidere; de giver magt og myndighed til at styre og lede alle dem, der tjener i præstedømmet. Vi kan alle sammen bære præstedømmet, men vi kan kun bruge det i den udstrækning, som de, der har nøglerne, giver os myndighed dertil« (*Den danske Stjerne*, mar. 1973, s. 108).

Hvad er forskellen mellem præstedømmet og præstedømmets nøgler?

Præstedømmet er Guds magt eller myndighed. Nøglerne er retten til at benytte denne magt eller myndighed på bestemte måder.

Hvem har Præstedømmets nøgler?

Jesus Kristus har altid haft alle præstedømmets nøgler. Dengang Jesus kaldte sine første tolv apostle, gav han dem alle sammen præstedømmet (se Joh 15:16).

Fremvis illustration 2-a, »Kristus ordinerede sine apostle og gav dem præstedømmets nøgler.«

2-a

Før Kristus blev korsfæstet overdrog han Peter, Jakob og Johannes præstedømmet. Det skete på Forklarelsens Bjerg. (Se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 187 og Matt 17:1–9.) Disse nøgler gik dog tabt i århundrederne efter apostlenes død, og menneskene kunne ikke benytte præstedømmet, før disse nøgler blev gengivet. Det var derfor Herren sendte Peter, Jakob og Johannes til profeten Joseph Smith for at gengive Det Melkisedekske Præstedømme og nøglerne til dette præstedømme (se L&P 27:12–13).

Disse hellige nøgler er blevet overdraget alle apostlene og profeterne i Kirken, og vore dages profeter og apostle i Kirken har dem også.

Fremvis illustration 2-b, »Præsident Gordon B. Hinckley.«

Skønt hver eneste apostel har alle præstedømmets nøgler på Kirkens vegne, er der ifølge Herrens plan kun én mand ad gangen der kan benytte disse nøgler på Kirkens vegne. Derfor bliver seniorapostlen (den ældste, levende apostel efter ordination, ikke efter alder) ordineret til Kirkens præsident af De Tolvs Kvorum og får overdraget rettigheden til at benytte alle præstedømmets nøgler. Når han dør, vil de tilbageblevne apostle ordinere den næste seniorapostel (præsidenten for De Tolvs Kvorum), så han fuldt ud kan benytte sine apostolske nøgler, som Kirkens præsident.

Kirkens præsident er derfor det eneste menneske på jorden, som har magt til at benytte alle præstedømmets nøgler (se L&P 132:7). Han delegerer dog visse nøgler til de ledere, som hjælper ham med at lede Kirken. Det er blandt andet missionspræsidenter, grenspræsidenter, tempelpræsidenter, biskopper, stavspræsidenter og præsidenter for Det Melkisedekske Præstedømme. De kan så delegerere en del af deres myndighed, men ikke deres nøgler, til mænd og kvinder i deres område ved at indsætte dem i forskellige stillinger og kaldelser.

Præsident Joseph F. Smith har forklaret: »I deres fylde holdes nøglerne kun af én person ad gangen, Kirkens profet og præsident. Han kan overdrage enhver del af denne magt til en anden, og i sådanne tilfælde holder denne person nøglerne til det specielle arbejde. Således med præsidenten for et tempel, præsidenten for en stav, biskoppen over et ward, præsidenten for en mission, præsidenten for et kvorum, hver af dem holder nøglerne til det arbejde, der udfø-

res indenfor dette specielle område« (*Evangeliske lærdomme*, kap. 9, 2. underafsnit).

Nogle nøgler gives automatisk til en mand, når han får Det Aronske eller Melkisedekske Præstedømme. Disse nøgler består af bestemte rettigheder, som han vil besidde, så længe han bærer præstedømmet. Når en mand ordineres til Det Melkisedekske Præstedømme, får han f.eks. nøglerne til at give en faders velsignelse, trøstende velsignelser og til at salve de syge. Disse nøgler kan kun tages fra ham, hvis han begår en synd, der er alvorlig nok til, at han bliver udelukket. Ellers kan end ikke døden tage dem fra ham.

På den anden side findes der visse magter og rettigheder, som man kan få, der kun er midlertidige. F.eks. bærer en grenspræsident kun nøglerne for sin gren i det tidsrum, hvor han er grenspræsident. Når han afløses fra den stilling, har han ikke længere disse nøgler.

Vigtigheden af præstedømmets nøgler

Når et menneske kaldes til en midlertidig stilling i Kirken, som f.eks. til lærer, *indsættes* den pågældende i denne stilling. Den Kirkeleder, der har nøglerne til denne stilling, giver den kaldede retten til at virke i denne kaldelse gennem en indsættelsesvelsignelse. Derpå er der ingen andre, der kan virke i hans kaldelse – lige såvel som han ikke kan overtage andres stilling. Den pågældende har disse rettigheder lige til han bliver afløst fra stillingen. Afløsningen foretages af den præsiderende leder. Når dette er gjort har den pågældende ikke længere ret til at virke i denne stilling. Kirkens medlemmer kan indsættes til at arbejde i kirkestillinger i uger, måneder eller år. Længden af tjenesteperioden afhænger af behov, arbejdets udførelse og Herrens vejledning til den præsiderende leder.

Selv om både mænd og kvinder kan *indsættes* i stillinger, er det kun medlemmer af præstedømmet der kan *ordineres* til embeder i *præstedømmet*. Til sådanne embeder hører diakon, lærer, præst, ældste, højpræst, biskop, patriark, halvfjerds og apostel. Når et menneske er ordineret til et sådant embede, er han i stand til at tjene Kirken på særlige måder – men kun, som tidligere nævnt, når han har fået tilladelse til det af dem der har præstedømmets nøgler.

Følgende historie viser hvordan retmæssig anvendelse af præstedømmets nøgler bevarer en vis orden i Kirken.

I Kirkens første dage troede Hiram Page, at han havde myndighed til at åbenbare Herrens ord til Kirken. Han begyndte at fortælle andre om sine åbenbaringer, og mange medlemmer i Kirken troede på alt, hvad han sagde. Profeten bad og spurgte Herren om, hvad han skulle gøre. Herren svarede ham således: »Ingen skal udpeges til at modtage befalinger og åbenbaringer i denne Kirke uden min tjener Joseph Smith jun.« (L&P 28:2). Han sagde også, at Joseph skulle sige til Hiram Page at de ting, han havde belært om og skrevet kom fra djævelen. Herren forklarede, at Hiram ikke var den der skulle modtage åbenbaringer for Kirken. Han sagde: »Dette er ikke blevet overdraget ham ... Thi alting må ske i orden« (L&P 28:11–13).

Profeten Joseph gjorde som Herren havde bedt ham om. Han gik til Hiram Page og fortalte, hvad Herren havde sagt. Bror Page gav ydmygt udtryk for sin sorg og lovede at holde op med det, han havde gjort. Da Joseph så hans omvendelse, bad han ham tage på mission. Til en konference senere fortalte profeten Kirkens medlemmer, hvad Herren havde åbenbaret, og bad dem glemme det, Hiram Page havde lært dem. Det gjorde de enstemmigt, og de stemte for at acceptere Joseph som deres eneste profet, seer og åbenbarer. (Joseph Smith, *History of the Church*, 1:109–15.)

Hvorfor er det så vigtigt, at kun én mand kan benytte alle præstedømmets nøgler?

Herrens Kirke er et »ordens hus«

Eftersom præstedømmet er helligt, har vi fået besked på at benytte det forsigtigt. Præstedømmet styres derfor på en ordentlig måde for at undgå forvirring og forhindre misbrug. »Se, mit hus er et ordens hus, siger Herren, og ikke et forvirringens hus« (L&P 132:8).

Denne orden har altid eksisteret i Herrens rige på jorden. Moses lærte f.eks. nødvendigheden af orden, lige efter at han var kaldet som leder for israelitterne. Israelitterne havde brug for lederskab, der kunne holde dem sammen, men Moses syntes det var umuligt at vejlede alle de mennesker alene. Han valgte derfor »dygtige mænd, gudfrygtige og pålidelige mænd« og kaldte dem som ledere. Han indsatte dem som ledere for hundreder, nogle for halvtreds og andre for ti. Han lærte dem derpå, hvordan de skulle præsidere over deres grupper (se 2 Mos 18:17–22).

I vore dage er det vores præstedømmeledere – biskopper og stavs-, distrikts-, missions-, grens- og kvorumspræsidentskaber – der har præstedømmets nøgler, så vi kan blive ledet på en ordentlig måde og modtage evangeliets nødvendige ordinanser. Kirkens ledere har blandt andet følgende ansvar, fordi de har præstedømmets nøgler:

- De skal interviewe dem, der skal modtage ordinanser.
- De skal forklare vigtigheden af ordinansen.
- De skal afgøre om et menneske er parat til at modtage ordinansen.
- De skal føre de nødvendige optegnelser.
- De skal afgøre, om folk er værdige til at udføre ordinanser.
- De skal bede nogen om at lede Kirkens møder.
- De skal bede Kirkens medlemmer opretholde kaldede søskende.

En far har nøglerne til at velsigne sin familie

Herren har udnævnt faderen til at være overhoved i sit hjem. Hvis faderen skal være en effektiv åndelig leder for sin familie, er han nødt til at ære sit præstedømme. Gør han det, vil han have magt til at vejlede og velsigne sin familie i kærlighed og harmoni.

Hvilke nøgler har vi som overhoved for vores familie?

Hvad giver disse nøgler os lov til at udføre for vores families medlemmer?

Præstedømmet kan bringe os mange vidunderlige velsignelser i livet. Biskop H. Burke Peterson har nævnt nogen af dem: »Hvis vi lever [på en måde, så vi vil være beredt til at modtage det], kan vi få en kraft fra vores himmelske Fader, der vil bringe fred til en familie i vanskeligheder. En kraft kan blive vores, der vil velsigne og trøste de små børn, der kan bringe søvn til tårevædede øjne i morgens små timer. Vi kan få en kraft, som vil ... berolige en træt hustrus oprevne nerver. En kraft kan blive vores, der vil give vejledning til en forvirret og følsom teenager, før hun for første gang går ud med en ung mand eller før hendes vielse i templet, eller til at velsigne en søn, før han rejser ud på sin mission eller til sine universitetsstudier ... en kraft til at helbrede de syge og trøste de ensomme« (*Den danske Stjerne*, okt. 1976, s. 25).

Hvad mener I om en værdig far, som har magt og myndighed til at velsigne sin hustru og sine børn? Hvad ville I sige hvis én i jeres familie bad jer om en sådan velsignelse?

Søster Kyuln Lee fra Korea modtog trøst gennem en præstedømmevelsignelse i sit hjem. Hun fortæller følgende beretning:

»Det skete for omkring 7 år siden, da mit første barn kun var 10 måneder. Min mand, som er medlem af Koreas distriktspræsidentskab, måtte rejse langt næsten hver uge for at udføre sine opgaver for Kirken, og efterlade vores datter Po Hee og mig alene. Netop denne weekend havde han kørt ca. 435 kilometer til Pusan om lørdagen (en tur på 7 timer hver vej) og kom hjem til Seoul om aftenen

for at overvære en konference i Seouls Østre Gren om søndagen. Det var trættende, og jeg syntes det var synd for ham.

Po Hee havde det fint om lørdagen og søndagen, selv om jeg nok syntes hun var lidt urolig ved nadvermødet. Men vi tog hjem og hun drak en flaske, hvorpå hun faldt i søvn. Omkring klokken 9.30 begyndte hun at græde. Hun græd højere end hun plejede, og da jeg tog hende op, opdagede jeg, at hun havde høj feber. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre. Jeg blev klar over, at det eneste hospital i nærheden var lukket den dag. Barnet græd ustandselig i nogen tid, og da min mand endelig trådte ind ad døren, begyndte jeg også at græde.

Min mand omfavnede den lille og mig på én gang og spurgte, hvad der var i vejen. Po Hee så sløj ud. Da jeg fortalte, hvad der var sket, tog min mand sin frakke af og lagde sin mappe fra sig, hvorpå han fik fat i noget indviet olie. Så salvede han vores lille datter. Jeg kan ikke huske alt, hvad han sagde, men da han havde sagt det, han skulle for at salve, fortsatte han: »Himmelske Fader, jeg er taknemmelig for livet, for min hustru og barnet. Jeg er taknemmelig for det gengivne evangelium og for muligheden for at arbejde for dig. Du har sendt mig til Pusan og Seouls Østre Gren for at ordne noget i Kirken. Jeg har udført mine ansvar i går og i dag, og nu finder jeg mit barn meget sygt. Du har altid hjulpet mig. Vil du ikke nok hjælpe mig også i aften?«

Før han sluttede bønnen var barnet faldet i søvn, og da jeg så op, stod min mand med tårer i øjnene.

Vores lille pige går nu i anden klasse og er sund og glad, men jeg husker stadig tydeligt det, min mand sagde i sin bøn til Herren: »Jeg har udført mine ansvar i går og i dag.« Jeg håber, jeg altid vil kunne støtte ham, så han altid kan sige til Herren, at han har været lydig. Hvilken velsignelse det er at have en mand, der ærer sit præstedømme!« (*“Our Baby, My Husband, and the Priesthood,” Ensign*, aug. 1975, s. 65).

Fremvis illustration 2-c, »Alle familiens medlemmer kan få del i præstedømmets velsignelser.«

Alle familiens medlemmer kan få del i præstedømmets velsignelser. Et barn, der har svært ved at løse et problem, eller en hustru, som har brug for trøst eller vejledning, kan bede om en særlig velsignelse og derved modtage den nødvendige hjælp fra Herren. Når vi modtager en sådan velsignelse, må vi huske, at mange prøvelser er

2-c, Alle familiens medlemmer kan få del i præstedømmets velsignelser.

for at vinde erfaring. Vi må prøve at arbejde os ud af dem, så godt vi kan selv. Men når vi synes, vi har brug for ekstra hjælp, kan vi gå til et medlem af præstedømmet i vores familie, vores hjemmelærere eller en anden præstedømmeleder og bede om at få en særlig præstedømmevelsignelse.

Bed brødrene kort fortælle om nogle velsignelser, som deres familie har modtaget gennem præstedømmet.

»Faderen må hunge og tørste og længes efter at velsigne sin familie, gå til Herren, grunde over Guds ord og leve ved Ånden for at forstå Herrens sind og vilje, og hvad han skal gøre for at vejlede sin familie« (Ezra Taft Benson, *God, Family, Country: Our Three Great Loyalties*, s. 185).

Udover at lede sin familie på denne måde, siger ældste Tuttle i et citat af ældste Joseph Fielding Smith, »skal en værdig far, der har Det Melkisedekske Præstedømme, opmuntres til at navngive og velsigne sine børn. Han skal salve de syge i sit hjem. Han kan give sine børn en fars velsignelse.

... Som hjemmets patriark er en far også sin families åbenbarer ... og ... i den forstand er det ham, der modtager åbenbaringer fra Herren til gavn og velsignelse for sin familie (se *Lærdomme om frelse*, 3:145)« (A. Theodore Tuttle, "The Role of Fathers," *Ensign*, jan. 1974, s. 66–67). Værdige fædre bør også døbe deres børn, overdrage dem Helligåndens gave og ordinere dem i præstedømmet. En far kan dog kun udføre disse ordinanser, hvis han har fået tilladelse til det af præstedømmets ledere, som har nøglerne.

Konklusion

Vi er nødt til at indhente tilladelse fra vores kirkeledere, før vi kan udføre visse ordinanser. Denne tilladelse gives af dem, som har præstedømmets nøgler. Profeten er den eneste mand på jorden, som har alle præstedømmets nøgler, men han har overdraget nogle af disse nøgler til ledere, som præsiderer andre steder i Kirken. Disse ledere kan så fra deres side tilskikke os præstedømmebærere tilladelse til i almindelighed at anvende det præstedømme vi har fået overdraget.

På den anden side modtager vi som fædre bestemte nøgler, når vi bliver ordineret til Det Melkisedekske Præstedømme. Med disse nøgler kan vi bruge præstedømmet til at velsigne vores familie uden at få tilladelse til det.

Udfordring

Overvej bønsonst, hvordan du kan benytte dit præstedømme til at velsigne medlemmerne af din familie.

Yderligere skriftsteder

L&P 65:1–6 (Guds riges nøgler er overladt menneskene)

L&P 110:11–16 (nøglerne til denne og andre uddelinger er overladt menneskene)

Lærers forberedelser

Før du underviser i denne lektion:

1. Læs 1 Kor 12:12–28.
2. Bed nogle elever fremlægge historier og skriftsteder fra denne lektion.

Denne lektion er beregnet til at hjælpe os med at forstå præstedømmets hellige magt og give os et større ønske om at ære det.

Indledning

»To missionærer, der arbejdede i Hong Kong, var inviteret til middag i bror og søster Wongs lejlighed. Bordet var dækket med forskellige skåle og tallerkener. Søster Wong smilede høfligt til de to missionærer fra hjørnet af værelset, hvor hun stod og arbejdede ved et osende petroleumsapparat. Hun satte omgående maden på bordet. Ældsterne blev overraskede over middagen. Det var skåle med ris, men der var også nogle fade med rejer og andre orientalske delikatesser – måltidet oversteg langt den beskedne flygtningefamilies midler. Bror Wong velsignede maden, og måltidet begyndte. Men bror og søster Wong var meget tilbageholdende, de tog kun nogle små portioner selv, idet de nødde de to ældster til endelig at spise. Ældsterne kunne mærke, at det var velment, og selv om de godt kunne indse, at den fine mad, som familien Wong aldrig kunne få råd til at spise ret tit, var ved at være spist op – det var mad der formodentlig kostede lige så meget som Wong tjente på en hel måned – så ville ældsterne ikke fornærme eller sære eller afslå noget, der var et så tydeligt offer for familien.

Det var et vanskeligt måltid at spise. De ønskede at acceptere den gave, der så tydeligt blev givet af hjertet, men samtidig var de klar over, at besværligheder og dage med sult – ofre – gjorde gaven mulig. Bror og søster Wong og deres sønner smagte blot på maden. Men da middagen var færdig, gav de udtryk for tilfredshed og var ivrige efter at vide, om ældsterne havde fået nok. Da alle rejste sig, for at søster Wong kunne rydde af bordet, tog én af ældsterne bror Wongs hånd, og dybt bevæget spurgte han: »Hvorfor har I æret os på denne måde med så store udgifter?« Med en rolig mildhed, der kun kunne stamme fra, at han havde forladt sit hjem og land og accepteret sandheden i et fremmed land, sagde bror Wong: »Vi gør det for jer, fordi I har præstedømmet, og fordi Gud har sendt jer her for at undervise os.« (*Life and Teachings of Jesus*, s. 134).

Hvordan ærede bror og søster Wong de mennesker, som havde Guds præstedømme?

Hvorfor er det så vigtigt, at vi ærer det præstedømme, vi bærer?

Præstedømmet – den største magt på jorden

Præstedømmet er den største magt på jorden. Det er ikke kun en magt som Gud har givet menneskene på jorden, for at de kan udføre hans arbejde, men det er også den magt, som Gud og Jesus Kristus anvender til at udføre deres arbejde. Faktisk var det gennem præstedømmets magt, at Frelseren skabte jorden.

Fremvis illustration 3-a, »Jorden er skabt ved præstedømmets magt.«

Det er et stort privilegium for os at få overdraget præstedømmet og dets magt.

Få eleverne til at læse Lære og Pagter 107:1–4 og finde frem til præstedømmets officielle navn.

Præstedømmets virkelige navn er »det hellige præstedømme efter Guds Søns orden«. Vi kalder det Det Melkisedekske Præstedømme, for at vi ikke alt for ofte skal sige »Guds Søn«. Men egentlig er præstedømmet Frelserens præstedømme.

Mange af os forstår ikke rigtigt, hvor magtfuldt præstedømmet er. På Enoks tid gav Gud et løfte om, at »alle, der blev ordineret efter denne orden og kaldelse skulle have magt til ved tro at flytte bjerge, at adskille havene, at udtørre vande, at vende deres kurs, at trodse nationers hære, at opdele jorden, at bryde ethvert bånd for at kunne stå for Guds åsyn; *at gøre alle ting efter hans vilje*, i henhold til hans bud« (John Taylor, *The Mediation and Atonement*, s. 85, fremhævelse tilføjet; se også Joseph Smiths oversættelse af 1 Mos 14:30–31).

Da vi bærer præstedømmet, er vi repræsentanter for Kristus. Derfor er vi nødt til at gøre, hvad han ønsker, vi skal gøre, hvis vi skal have hans magt. Vi er nødt til at adlyde hans bud og forsøge at handle på den måde, Kristus ønsker vi skal, når som helst vi benytter præstedømmet.

»Jeg forstår, at der er forskel på præstedømmelig myndighed og præstedømmelig kraft og styrke. Alle vi, der har præstedømmet, har myndighed til at handle i Herrens navn, men effektiviteten af vor myndighed – eller, hvis I foretrækker det, den kraft, der kommer gennem den myndighed – er afhængig af hvordan vi lever; den er betinget af vor retskaffenhed« (H. Burke Peterson, *Den danske Stjerne*, okt. 1976, s. 25).

Hvis vi er værdige, har vi magt til at velsigne vores familie, modtage åbenbaring i vores præstedømmekaldelser, udføre mirakler og overvinde Satan. Præstedømmet er den magt hvorved ordinanserne udføres, tempeltjeneste gøres og evangeliet forkyndes. Vi kunne ikke modtage nogen af disse ordinanser og velsignelser uden præstedømmets magt.

Hvordan har I set præstedømmets magt give sig udslag i jeres liv?

En personlig erfaring hjalp en ung missionær til at forstå præstedømmets magt:

Han og hans kammerat tog op til et fattigere distrikt i en by for at give en lektion. Det unge undersøgerpar var yderst fattige. Deres mest værdsatte ejendom var deres førstefødte, spæde datter, som på det tidspunkt var meget syg. Hendes lille ansigt var blåsort at se på. Hun lå hele tiden med lukkede øjne, som om hun sov. Faderen og moderen sørgede og græd. De erkendte, at deres dyrebare lille datter var ved at dø. Men pludselig kom denne tanke stærkt til denne unge missionær: »Brug dit præstedømme!« Så han bad faderen tage sin lille datter i sine arme. Missionæren og hans kammerat lagde derpå deres hænder på det lillebitte hoved og gik i gang med at udøve deres tro for at give barnet en velsignelse. Åndens stemme sagde, at de skulle velsigne hende til at genvinde sit helbred og vokse op og blive en dejlig ung pige. Velsignelsen gik i opfyldelse. Barnet genvandt sit helbred.

Den unge missionær frydede sig i Herren for muligheden for at tjene ham. Denne oplevelse var vidunderlig men vakte også eftertanke. Den lærte ham noget om den almægtige Guds magt, og om hvordan hans tjenere kan komme til ham gennem præstedømmet.

Hvorfor er vores tro en vigtig bestanddel i udøvelsen af præstedømmets magt?

Ær præstedømmet

Eftersom dette er Frelserens præstedømme, bør vi ære det, som Kristus ønsker, vi skal ære det. Vi ærer Herren og hans præstedømme, når vi holder Guds bud og gør det arbejde der forlanges af os indenfor præstedømmet. Som bærere af præstedømmet bør vi altid handle retfærdigt.

Ældste James E. Talmage har skrevet om dengang han fik overdraget præstedømmet og om de følelser, der kom til ham, når han forsøgte at ære det:

»Så snart jeg var blevet ordineret, kom der en sådan følelse over mig, som jeg aldrig helt har kunnet beskrive. Det syntes næsten ikke muligt, at jeg, en lille dreng, kunne blive så beæret at blive kaldet til præstedømmet ... Jeg glemte helt, at jeg bare var en 11-årig knægt. Jeg følte mig stærk ved den tanke, at jeg hørte til Herren, og at han ville hjælpe mig med, hvad end der ville blive krævet af mig.

... Virkningen af min ordination [til diakon] fik indflydelse på alle mine aktiviteter som dreng. Jeg er bange for, at jeg somme tider glemte hvad jeg var, men jeg har altid været taknemmelig over, at jeg for det meste huskede det, og tanken derom tjente altid til at gøre mig bedre. Når jeg legede i skolegården og måske prøvede at drage uretfærdig fordel i legen, når jeg var midt i en diskussion med en kammerat, så kom jeg gerne i tanke om det, og den tanke var så effektiv, som om den var udtalt højt – »Jeg er en diakon! og det er ikke rigtigt for en diakon at handle på den måde.« På eksamensdage, hvor det forekom let for mig at skrive af efter de andre drenges opgaver, så sagde jeg til mig selv: »Det ville være mere syndigt for mig at gøre det end for dem, for jeg er en diakon.«

... Fornemmelsen af den store ære at være blevet ordineret, gjorde enhver mulighed for tjenestegerning velkommen ...

... Det indtryk, det gjorde på mig, da jeg blev diakon, er aldrig falmet. Følelsen af, at jeg var kaldet til Herrens særlige tjeneste som bærer af præstedømmet, har været en kilde til styrke for mig gennem årene. Da jeg senere blev ordineret til højere embeder i Kirken, kom den samme forsikring over mig hver eneste gang – at jeg virkelig blev velsignet med kraft fra himlen, og at Herren forlangte af mig, at jeg skulle ære hans myndighed. Jeg er efterhånden blevet ordineret til lærer, ældste, højpræst og til sidst en Jesu Kristi apostel, og hver eneste gang har jeg fornemmet en ny følelse, der har begejstret min sjæl, som den jeg første gang lærte at kende, da jeg blev kaldet til diakon i Herrens tjeneste« (*Incidents from the Lives of Our Church Leaders*, [deacon's instruction manual, 1914], s. 135–136).

På hvilke måder kan vi ære præstedømmet? (Se *Præstedømmets pligter og velsigelser*, Del A, lektion 1).

Præsident Brigham Young sagde engang at »Mænd, som har det hellige præstedømme, og som hævder, at de taler det evige livs ord til verden, må hele tiden bestræbe sig på, i ord og gerning, at ære det ophøjede og guddommelige i deres kaldelse som præster og repræsentanter for den Allershøjeste« (*Discourses of Brigham Young*, s. 130).

Ær præstedømmet med værdighed

Præsident Harold B. Lee har fortalt følgende:

»Jeg husker en beretning, som er fortalt af en soldat i Kirken. Han var inviteret hen i officersklubben, hvor der var et drikkegilde, og gæsterne opførte sig temmelig løssluppet. Han lagde mærke til en mand, der adskilte sig noget fra de øvrige og tilsyneladende ikke var interesseret i, hvad der foregik, så han nærmede sig denne mand, der ligesom han selv ikke deltog i festen og sagde: »De ser ikke ud til at være særlig interesseret i sådanne fester.« Den unge mand rejste sig i sin fulde højde og sagde: »Nej, jeg deltager ikke i sådanne fester, for ser De, jer er medlem af det engelske kongehus.« Og vores sidste dages hellige officer sagde – ikke uden stolthed: »Det gør jeg heller ikke, for jeg er medlem af Guds kongehus.« (*Ye Are the Light of the World*, s. 22; Se 1 Pet 2:9).

Skal vi bære præstedømmet med værdighed, er vi nødt til at ære præstedømmet ved at leve retfærdigt. Præsident Harold B. Lee har også sagt: »Vi er nødt til at sige: »Da jeg bærer den levende Guds præstedømme, repræsenterer jeg vor himmelske Fader, og jeg bærer det præstedømme, hvorved han kan arbejde gennem mig. Jeg kan ikke give efter og gøre de ting, som jeg måske ellers ville have gjort, for jeg er bærer af Guds præstedømme ...« Og det er det, medlemmerne af præstedømmet er nødt til at sige til sig selv: »Vi kan ikke have præstedømmet og være som de andre. Vi er nødt til at være anderledes.« (*Ensign*, jan. 1974, s. 97).

Læs følgende udtalelse for klassen. Bed dem finde ud af, hvordan man kan bære præstedømmet med værdighed.

Ældste Robert L. Simpson har sagt:

»At bære Guds præstedømme med værdighed vil sige, at vi bevæger os omkring roligt og værdigt, ikke kun ved nadverbordet, men også på arbejde, i skolen, ja selv når far går på gaden på vej til sit arbejde. Vi har præstedømmet. Vi er anderledes, ikke ligefrem bedre end de andre, men anderledes. En Guds repræsentant er *passende klædt*. Han er altid sømmelig ... og selvfølgelig skal vores legeme såvel som vore klæder være meget, meget *rene* ...

Det sker, at et medlem af præstedømmet må forbedre sit sprog. Det er ikke værdigt at bande. At bande er en fornærmelse mod Gud.

Vi stjæler fra Gud, hvis vi ikke holder tiendeloven. (Se Mal 3:8). Ingen bærer af præstedømmet står mere værdigt end den, der har sit regnskab med Herren i orden og regningen betalt.

Ingen bærer af præstedømmet står mindre værdigt end den, som ikke passer sit legeme og ikke betragter det som et Guds tempel ... Brødre, vi har ingen værdighed, hvis vi bryder vor himmelske Faders *sundhedslov* [nyder spiritus, narkotika eller tobak]« (i Conference Report, Melbourne Area Conference 1976, s. 38; fremhævelse tilføjet.)

Hvad nævner ældste Simpson, som kunne hjælpe os til at bære præstedømmet med værdighed? Skriv elevernes forslag på tavlen. (Der kunne f.eks. nævnes ydmyghed, passende påklædning, mådehold, beskedenhed, renlighed, pænt sprog, tiendebetaling og overholdelse af visdomsordet).

Hvilke andre ting kunne hjælpe os til at bære præstedømmet med værdighed?

Ældste Vaughn J. Featherstone har fortalt følgende personlige oplevelse:

»Jeg husker engang, jeg kom hjem fra kontoret omkring klokken 19.00. Merlene [hans hustru] skulle netop afsted for at undervise en klasse i Unge Piger. Hun sagde: »Jill har det ikke så godt – bliv i nærheden af hende.« Så Jill og jeg blev hjemme sammen. Jeg læste for hende, vi så fjernsyn en halv times tid. Da vi havde leget lidt var klokken omsider omkring halv ti. Jeg sagde: »Hvordan har du det nu, min ven?«

»Jeg har det ikke godt far, og mor har sagt, at hvis jeg ikke fik det bedre skulle jeg bede dig om en velsignelse. Vil du gerne velsigne mig?«

Jeg sagde: »Selvfølgelig, min pige.« Jeg gik ind i mit værelse, skiftede tøj – hvid skjorte og slips, hvorpå jeg gik ind til hendes seng. Hun sad på kanten af sengen, og jeg gav hende en velsignelse. Så gik jeg tilbage til soveværelset, tog min hvide skjorte, slipset og jakkesættet af og var så parat til at gå i seng.

Tror I nogen sinde, hun vil glemme det? Jeg tvivler. Hun vil måske glemme velsignelsen, men hun vil aldrig glemme, at jeg respekterede mit præstedømme og hende så meget, at jeg klædte mig ordentlig på til lejligheden« (*A Generation of Excellence*, s. 145).

Hvordan viste ældste Featherstone, at han bar sit præstedømme med værdighed?

Det er en stor ære at have Guds præstedømme – at være medlem af Guds kongehus. Vi er nødt til at være forsigtige, så vi benytter præstedømmet med værdighed og holder os værdige til Herrens velsignelser.

Konklusion

Præstedømmet er Guds magt. Som sådan er det den største magt på jorden. Vi kan ære præstedømmet ved at huske, at vi har Guds

myndighed, og at Herren forlanger, at vi ærer denne myndighed. Vi bærer præstedømmet med værdighed, når vi adlyder budene og gør alt, hvad vi kan for at være retfærdige.

Udfordring

1. Tænk alvorligt over dit præstedømme. Spørg dig selv: »Gør jeg noget, som det ikke er rigtigt, at et medlem af præstedømmet gør? Tager jeg præstedømmet alvorligt nok til at det påvirker mine gerninger?«
2. Bed flittigt for at få den indre følelse, som ældste Talmage har beskrevet. Find derpå frem til en eller to måder, hvorpå du kan forbedre dig.
3. Gør yderligere forsøg på at bære præstedømmet med værdighed ved at forbedre din levevis.

Yderligere skriftsteder

1 Pet 2:9 (en udvalgt slægt)

L&P 121:39–43 (retningslinier for præstedømmebærere)

Lærerens forberedelser

Før du underviser i denne lektion:

1. Læs *Præstedømmets pligter og velsignelser, Del A*, lektion 2, »Præstedømmet fra Adam til genoprettelsen.«
2. Træf eventuelt forberedelser til at lade klassen synge »På bjergets høje top« som åbningssang. (Se *Håndbog i evangeliske principper*, s. 267.)
3. Sørg for, at der er tavle og kridt.
4. Bed nogle elever læse eller fremlægge historier og skriftsteder fra denne lektion.

Formålet med præstedømmets ordinanser

Lektion 4

Denne lektion bør øge vores forståelse af præstedømmets ordinanser og deres betydning i vores tilværelse.

Indledning

»Vi tror, at hele menneskeheden, gennem Kristi forsoning, kan blive frelst ved at adlyde evangeliets love og forordninger« (3. trosartikel).

En ordinanse omfatter alt, hvad Gud ordinerer eller bevilger os. Men alt for ofte bruger vi dog ordet for at henvise til de ritualer og ceremonier Herren har givet til vores frelse og trøst. (Se Bruce R. McConkie, *Mormon Doctrine*, s. 548.) Ordinanser er således fysiske handlinger, der symboliserer noget åndeligt. Ved at tage del i dem modtager vi den åndelige kraft, vi har brug for for at forandre levevis. Dåben repræsenterer for eksempel blandt andet at vi afvasker vores synder efter oprigtigt at have omvendt os.

For ikke at skabe forvirring i og misforståelse af disse ritualer forlanger vor himmelske Fader, at evangeliets ordinanser udføres ved præstedømmets myndighed. Vor himmelske Fader vil kun godkende ordinansens udførelse, hvis den er udført ved den rette myndighed.

Der er to former for præstedømmeordinanser: Dem, der er nødvendige for ophøjelse og dem, der udføres til trøst og vejledning.

Ordinanser, der er nødvendige for ophøjelse

I skrifterne kan vi læse, at man kun gennem præstedømmets ordinanser kan komme tilbage til vor Fader i Himlen og atter igen stå ansigt til ansigt med ham (se L&P 84:20–22).

Skriv på tavlen eller fremvis et skilt med en liste over de ordinanser, der er nødvendige for ophøjelse. (Se forslagene under »Lærerens forberedelser«.)

Præsident Wilford Woodruff har sagt: »Intet menneske kan komme i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og Ånd. Intet menneske kan modtage den celestiale herlighed, hvis han ikke gennemgår ordinanserne i Guds hus« (i *Journal of Discourses*, 19:361).

Læs Joh 3:3–5. Hvilke ordinanser er nævnt i disse skriftsteder? (Dåb og håndspålæggelse for Helligåndens gave.)

DÅB

Fremvis illustration 4-a, »Dåb er evangeliets første ordinanse.«

Dåbsordinansen er den første ordinanse vi er nødt til at modtage, hvis vi skal bo hos vor himmelske Fader. Vi er nødt til at være rene og værdige for at komme tilbage til ham. Dåben gør det muligt for os at få tilgivelse for de synder, vi har omvendt os fra. Den gør os rene nok til at kunne leve i Herrens nærhed. (Se *Præstedømmets pligter og velsignelser, Del A*, kapitel 29, »Dåb, en vedvarende pagt«.)

Hvorfor er dåben det samme som at begynde på et nyt liv? Hvordan hjælper dåben os til at komme tilbage til vor Fader i Himlen?

Når vi bliver døbt, sænkes vi ned under vandet. Skriften sammenligner dette med at vi bliver begravet. Når vi kommer op af vandet, er det, som om vi er vasket rene for vore synder og kan påbegynde et nyt liv. Når vore synder er vasket bort, kan vi modtage mere åndelig kraft til at ændre levevis og blive mere som vor himmelske Fader. Bed eleverne fortælle, hvordan dåben har påvirket deres tilværelse.

NADVEREN

Nadverordinansen minder os om det løfte vi gav i dåben. Når vi nyder brød og vand, mindes vi atter vores Frelsers liv og opofrelse. Vi husker vores løfte om at følge ham. Når vi er værdige til det, vil nadveren være en kilde til styrke. Den hjælper os til at udvikle større magt til at holde budene, fordi vi gennem oprigtig omvendelse og værdig deltagelse i nadveren kan blive rensset for de synder, vi begår efter dåben. Det er på den måde, vi fornyr dåbspagten og holder den gyldig.

HELLIGÅNDENS GAVE

Fremvis illustration 4-b, »Overdragelse af Helligåndens gave er en ordinanse, der udføres af Det Melkisedekske Præstedømme.«

Joseph Smith sagde engang: »Vanddåben er til ingen nytte uden ilddåben og den Helligånd; de to står i absolut nødvendig og uadskillelig forbindelse med hverandre. Et menneske må fødes af vand og Ånd for at komme ind i Guds rige« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 435–436).

Hvorfor er det nødvendigt at have Helligåndens gave for at blive ophøjet?

4-a, Dåb er evangeliets første ordinanse

4-b, Overdragelse af Helligåndens gave er en ordinanse, der udføres af Det Melkisedekske Præstedømme

De, som har omvendt sig fra deres synder og er blevet døbt og bekræftet som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, har fået løfte om at få Helligåndens gave ved håndspålgelse. Denne ordinanse, som udføres af mænd, som har Det Melkisedekske Præstedømme, giver os ret til at have Helligånden som vejledning gennem dette jordeliv og hjælper os til at adlyde evangeliets love, principper og ordinanser. Helligånden kan bære vidnesbyrd om Faderen og Sønnen (3 Nephi 28:11), forkynde os, hvad der skal komme (Joh 16:13), minde os om, hvad Jesus har sagt (Joh 14:26) og lære os om sandheden i alle ting (Moroni 10:5). (Se *Præstedømmets pligter og velsignelser, Del A, kapitel 30, »Helligåndens gave«*).

Hvordan har Helligånden påvirket jeres tilværelse? Få nogle af eleverne til at fortælle om deres personlige erfaringer.

OVERDRAGELSE AF DET MELKISEDEKSKE PRÆSTEDØMME

Fremvis illustration 4-c. »Det er nødvendigt at få overdraget Det Melkisedekske Præstedømme for at blive ophøjet.«

Værdige, mandlige medlemmer er nødt til at få overdraget Det Melkisedekske Præstedømme for at blive ophøjet. Gennem denne ordination får en mand overdraget magten og myndigheden fra Gud, så han kan udføre ordinanser for sine kære, både levende og døde. Præstedømmet bliver ham en kilde til kundskab og hjælper ham til at forstå åndelige ting. Det hjælper ham til at tjene sine medmennesker og udføre Guds arbejde her på jorden.

En kvinde kan også modtage Det Melkisedekske Præstedømmes velsignelser bl.a. ved at modtage evangeliets ordinanser ved håndspålgelse af en præstedømmebærer og ved at blive viet til en retfærdig præstedømmebærer. De velsignelser, som et hjem får, fordi en mand ærer sit præstedømme, berører lige så meget hustruen som manden. Den vigtigste måde, hvorpå en kvinde får del i præstedømmets velsignelser, er måske, når hun modtager sin begavelse og bliver viet i templet.

BEGAVELSEN

Fremvis illustration 4-d. »Vi opnår frelse gennem templets ordinanser.«

Begavelsen er en hellig ordinanse der kun kan udføres i templet. Præsident Brigham Young har sagt: »Jeres begavelse går ud på at modtage alle de ordinanser i Herrens hus, der er nødvendige for jer

4-c, Overdragelse af Det Melkisedekske Præstedømme er nødvendig for at opnå ophøjelse

4-d

for at I, når I forlader dette liv, kan komme tilbage til Faderens nærhed, gå forbi engle, som står vagt, give dem løseordene, tegnene og kendetegnene, som vedrører det hellige præstedømme, og få ophøjelse på trods af jord og helvede« (i *Journal of Discourses*, 2:31).

Tempelbegavelsen lærer os mange ting, som vi er nødt til at vide for at kunne vende tilbage til vor Fader i Himlen. Vi indgår også visse pagter med Herren. Vi lover f.eks. fuldstændig at overholde kyskhedsloven. Vi lover at være lydige og parate til at give alt, hvad vi har, for at hjælpe til i Herrens arbejde. Fordi disse løfter er så hellige, gives begavelsen kun til dem, som har vist sig villige til at holde vor himmelske Faders bud. For at minde dem, der har fået begavelsen, om disse løfter, får de en hellig tempelklædning, som de skal gå med.

Hvordan kan overholdelsen af sådanne løfter hjælpe os til at komme tilbage til vor himmelske Fader?

TEMPELÆGTESKAB

Tempelvielsen er også en nødvendig ting, for at vi kan blive som vor Fader i Himlen. Vi og vores familie er nødt til at blive beseglet til hinanden for tid og al evighed, for at familien kan blive ophøjet. Derfor er vi også nødt til at lære vore børn ærbødighed for templet og forberede dem til at indgå tempelægteskab.

Læs følgende historie, som en af tempeltjenerne i Salt Lake Templet har fortalt præsidet Harold D. Lee.

»For kort tid siden sad jeg en morgen ved skrivebordet, som står i templet ved indgangen. Jeg sad og læste, da jeg blev opmærksom på at det bankede på døren. Udenfor stod to små drenge på omkring 7–8 år. Da jeg lukkede døren op, lagde jeg mærke til at de var dårligt klædt, og de var hverken vasket eller friseret. De så ud som om, de var gået hjemmefra, før deres far eller mor var vågnet om morgenen. Jeg kiggede bagved disse to småfyre og lagde mærke til to småbørn i klapvogn. Jeg spurgte, hvad de ønskede, og en af drengene pegede på sin lillebror i vognen og svarede: ›Han hedder Joe. Vil du gerne tage lille Joe i hånden og sige goddag til ham. Det er hans fødselsdag – han bliver to år i dag, og jeg vil gerne have, at han rører ved templet så han, når han bliver en gammel mand, kan huske, at han rørte ved templet på sin 2-års fødselsdag.‹ Han pegede på den anden lille dreng i den anden vogn og sagde: ›Det er Mark. Han er også to år.‹ Derpå spurgte han højtideligt og

ærbøddigt, som man sjældent oplever det hos så små børn: »Må vi så gerne gå over og røre ved templet?« Jeg svarede: »Selvfølgelig må I det.« De skubbede deres vogne over til templet, løftede de små op og trykkede deres hænder mod den hellige bygning. Og jeg stod tilbage med en klump i halsen. Jeg hørte den lille dreng sige til sin lillebror: »Så Joe, nu vil du aldrig glemme, at du rørte ved templet, da du var to år.« De takkede mig og gik hjem« (”Marriage for Eternity,” *Improvement Era*, juni 1957, s. 406).

Få en elev til at læse Lære og Pagter 131:1–4.

Hvorfor er det ifølge disse skriftsteder vigtigt at blive viet i templet?

Evigt ægteskab, som kun kan indgås i templer, gør det muligt for familier at leve sammen i al evighed. En af de største velsignelser ved et tempelægteskab er, at man derved får mulighed for at have en evig familie på samme måde som vor himmelske Fader.

Hvilken betydning kan det have i dit ægteskab og dine andre familieforhold at vide, at dit ægteskab er evigt?

Hvorfor bør vi betragte tempelvielse som en vigtig ordinanse?

Ordinanser til trøst og vejledning

Skriv en liste på tavlen eller fremvis et skilt med en liste over de ordinanser, der giver trøst og vejledning. (Se forslagene under »Lærerens forberedelser«.)

NAVNGIVNING OG VELSIGNELSE AF BØRN

Fremvis illustration 4-e, »Spædbørn bliver almindeligvis navngivet og velsignet ved et vidnesbyrdmøde.«

Børn bliver i reglen velsignet ved et faste- og vidnesbyrd møde. De små børn får officielt et navn og bliver velsignet af én, som har Det Melkisedekske Præstedømme, fortrinsvis af barnets far (se L&P 20:70).

Hvis nogen i klassen har velsignet sine børn, beder du ham fortælle om sine følelser ved en sådan lejlighed. Fortæl derpå følgende historie, der viser hvordan vor Fader i Himlen hjælper os med at udføre ordinanser.

»En nybagt far fortalte en ... beretning om inspiration, en inspiration, som wardets medlemmer virkelig havde været vidne til: »Jeg er meget rørt her i dag. Da jeg stod og skulle velsigne Mark vidste jeg ikke, hvad jeg skulle sige, skønt jeg havde et par ting i tankerne. Men da jeg for alvor holdt ham i mine arme og begyndte bønnen, blev jeg forvirret af de mange indtryk i mit hoved. Jeg var ikke alene om at give min søn en velsignelse. Herren inspirerede mig gennem Helligåndens kraft til at vide, hvad jeg skulle sige.« (Jay A. Parry, ”Miracles Today?” *Ensign*, jan. 1978, s. 53).

4-e, Spædbørn bliver som regel navngivet og velsignet ved et vidnesbyrdmøde

SALVELSE AF SYGE

Fremvis illustration 4-f, »Trofaste ældster har magt til at give syge en helbredende velsignelse.«

En anden ordinanse er salvelse af syge. Den kan udføres af mænd, der har Det Melkisedekske Præstedømme. Ligesom Jesus velsignede de syge, har også trofaste ældster i Kirken magt til at velsigne og helbrede de syge. Ældsterne må dog huske på, at det er Herrens vilje, der sker, når de salver de syge. (Se L&P 42:43–48.)

Bed eleverne udveksle erfaringer om salvelsen af syge.

INDVIELSE AF OLIE

Olien indvies før salvelsen af syge af mænd, der har Det Melkisedekske Præstedømme. Det er kun ren olivenolie, der kan indvies til brug for salvelsen af syge.

PATRIARKALSKE VELSIGNELSER

Patriarkalske velsignelser er inspirerede velsignelser, der gives værdige kirkemedlemmer af ordinerede patriarker. Disse velsignelser er beregnet som vejledning og råd til den enkelte. I sådanne velsignelser nævnes også hvilken slægtslinie, den pågældende tilhører i Israels kongehus. Patriarkalske velsignelser gives af ordinerede patriarker, og de optegnes og bevares af Kirken. De er personlige og hellige, og bør derfor ikke offentliggøres.

EN FARS VELSIGNELSER

En far kan velsigne sin familie på særlige tidspunkter i livet. Det kan f.eks. være før en mission, før ægteskab eller når et barn skal hjemmefra for at gå i skole, eller så ofte, en far føler sig tilskyndet til at give sine børn en særlig velsignelse. En fars velsignelse kan også gives som en hjælp til én i familien, som har modgang eller, som skal have løst et spørgsmål eller et problem.

VELSIGNELSER TIL VEJLEDNING OG TRØST

Når et menneske ikke har mulighed for at få en fars velsignelse, kan biskoppen, grenspræsidenten, hjemmelærerne eller et medlem af Det Melkisedekske Præstedømme give den pågældende en velsignelse til vejledning og trøst. Sådanne velsignelser er det samme som en fars velsignelse. De hjælper de pågældende på særlige tidspunkter i deres liv eller til at overvinde problemer som kræver særlig hjælp fra vor himmelske Fader.

4-f, Trofaste ældster har magt til at give de syge en helbredende velsignelse

Bed eleverne udveksle erfaringer om sådanne velsignelser.

INDVIELSE AF GRAVE

Indvielsen af grave foretages af Det Melkisedekske Præstedømmme. I indvielsesbønnen siges i reglen nogle trøstende ord til den afdødes familie, der bedes om særlig beskyttelse af graven og omtales andre velsignelser, som Ånden tilskynder til.

Konklusion

Vi har fået præstedømmets ordinanser til at hjælpe os med at vende tilbage til vor Fader i Himlen. De må dog nødvendigvis udføres med den rette præstedømmemyndighed for at Gud kan acceptere dem. Præsident Lorenzo Snow har sagt:

»Der findes kun én vej til ophøjelse og herlighed. Vi er nødt til at blive døbt ved nedsænkning til vore synders forladelse og få håndspå-læggelse for at modtage Helligånden. Disse samt andre ordinanser er absolut nødvendige for at få ophøjelse og herlighed« (*Millenial Star*, 27. juni 1895, s. 405).

Der findes andre ordinanser, der giver os vejledning og trøst. Når præstedømmets ordinanser udføres korrekt, ledsages de af stor åndelig kraft, som hjælper os til at forbedre vores levevis.

Man må dog huske på, at de lovede velsignelser, som hører til enhver ordinanse, kun kan opnås ved en retfærdig levevis.

Udfordring

1. Læg særlige planer om at modtage alle de ordinanser, som er nødvendige for ophøjelse.
2. Lev, så du er værdig til at forrette præstedømmets ordinanser for andre.
3. Læg planer om at gøre hver ordinanse, der udføres for medlemmer af din familie, til en særlig, hellig begivenhed.

Yderligere skriftsteder

Jakob 5:14–15 (ældster har magt til at velsigne de syge)

Mosiah 13:30 (vigtigheden af at helligholde ordinanser)

3 Nephi 11:32–40 (nødvendigheden af dåb og Helligåndens gave)

Mormon 9:24 (håndspå-læggelse til velsignelse af syge)

L&P 20:41 (modtagelse af Helligåndens gave)

L&P 105:33 (begavelser skal gives)

Lærerens forberedelser

Før du underviser i denne lektion:

1. Skriv på tavlen eller på et skilt en liste over de ordinanser, der er nødvendige for ophøjelse: Dåb, nadveren, håndspålæggelse for Helligåndens gave, overdragelse af Det Melkisedekske Præstedømme, tempelbegavelse og tempelvielse.
2. Skriv på tavlen eller et skilt en liste over de ordinanser, der trøster og vejleder: Velsignelse af børn, salvelse af syge, indvielse af olie, patriarkalske velsignelser, en fars velsignelser, velsignelse, relsignelser til vejledning og trøst og indvielse af grave.
3. Bed nogle elever læse eller fremlægge historier og skriftsteder fra denne lektion.

Bemærk: Gå ikke i detaljer om ordinansernes udførelse. Dette vil blive behandlet i lektion 5.

Udførelsen af præstedømmets ordinanser

Lektion 5

Denne lektion er beregnet til at lære os, hvordan præstedømmets ordinanser udføres.

Indledning

Herren har sagt til os: »Lad nu derfor hver mand lære sin pligt og med al flid passe det embede, hvortil han er blevet kaldet« (L&P 107:99). Præstedømmebærere bør vide, hvordan de udfører præstedømmets ordinanser og holder sig værdige til at få vejledning gennem Helligånden til at udføre dem.

Vore evner til at velsigne andres tilværelse gennem præstedømmets velsignelser afhænger af vores trofasthed og lydighed. Joseph Fielding Smith har udtalt: »Jeg ved, at vi ville se flere tilkendegivelser af Guds Ånd, f.eks. i helbredelse af de syge, hvis vi ville leve blot en lille smule nærmere disse fundamentale sandheder [udøve tro på Gud, når vi udfører vores pligter som medlemmer af Kirken]« (*Lærdomme om frelse*, 2:251).

Vi kan også øge vores effektivitet som bærere af præstedømmet ved at bede. Før vi udfører præstedømmeordinanser, bør vi søge Herren i bøn. Det kan endog til tider være nødvendigt at faste under særlige omstændigheder. (Se *Præstedømmets pligter og velsignelser*, Del A, lektion 31, »Bøn og Faste«.) Hvis vi vil nærme os Herren i bønnens og fastens ånd og efterleve vor himmelske Faders lærdomme efter bedste evne, vil Ånden vejlede os under udførelsen af vores arbejde i præstedømmet.

Hvilke ordinanser kan vi udføre?

Hvilke ordinanser kan vi udføre i det præstedømmeembede vi bærer? Benyt følgende oplysninger som hjælp under samtalen.

DIAKONER

Diakoner deltager i uddeling af nadveren til Kirkens medlemmer.

LÆRERE

Lærere deltager i nadvertjenesten ved at forberede nadveren. De er også med til at dele nadveren om, hvis der mangler en diakon.

PRÆSTER

Præster deltager i nadvertjenesten ved at velsigne brødet og vandet. De kan hjælpe til med at forberede nadveren og dele den om, når der er brug for det. Præster kan døbe og overdrage andre det aronske præstedømme samt ordinere andre til et embede i Det Aronske Præstedømme, når de får myndighed til det af biskoppen eller grenspræsidenten.

BÆRERE AF DET MELKISEDEKSKE PRÆSTEDØMME

Ældsterne kan udføre alle de ordinanser, som hører under Det Aronske Præstedømme. Desuden kan de velsigne og navngive børn, bekræfte folk som medlemmer af Kirken og overdrage dem Helligåndens gave, indvie olie, salve de syge, indvie grave, give en fars velsignelse til medlemmer i deres familie og give velsignelser til trøst og vejledning og overdrage andre Det Melkisedekske Præstedømme, når de bliver bemyndiget til det af stavs- eller missionspræsidenten. Ældster kan ordinere andre til embedet som ældste, og højpræster kan ordinere andre til embedet som højpræst.

Se mere udførlige oplysninger om hvilke ordinanser, præstedømmet kan udføre i *Præstedømmets pligter og velsignelser, Del A*, lektionerne 5, 6, 7 og 9.

Udførelsen af ordinanserne

Der er ingen bestemt ordlyd for udførelsen af præstedømmeordinanser udenfor templerne – undtagen for dåb og velsignelse af nadveren. Men ordinanser som f.eks. dåb, nadveren, bekræftelser, overdragelse af præstedømmet eller velsignelse og navngivning af børn, skal udføres med værdighed og under ledelse af én, som har præstedømmets nøgler. Alle ordinanser udføres i Jesu Kristi navn og med præstedømmets myndighed. (Se lektion 3 i denne bog.) Når vi udfører præstedømmets ordinanser, må vi tænke på, at vi handler på Frelserens vegne.

Vælg nogle af følgende ordinanser. Gennemgå dem detaljeret og demonstrér dem. Bed eleverne om at øve sig i at udføre ordinanser. Hvis en præstedømmebærer i klassen skal udføre en ordinanse i nær fremtid, så gennemgå denne ordinanse for ham. *Bemærk:* Pas på, at Det Aronske Præstedømme ikke udfører ordinanser, som kun må udføres af Det Melkisedekske Præstedømme.

Følgende oplysninger vedrører evangeliets grundlæggende ordinanser, som administreres af præstedømmet:

VELSIGNELSE OG NAVNGIVNING

Under ledelse af den præsiderende myndighed kan kun brødre, der bærer Det Melkisedekske Præstedømme, navngive og velsigne

børn (se L&P 20:70). Værdige fædre, som bærer Det Melkisedekske Præstedømme, bør opmuntres til at velsigne deres egne børn. Når et spædbarn skal velsignes, samles brødrene i en kreds og holder deres hænder under barnet. Når et større barn skal velsignes, lægger brødrene deres hænder på barnets hoved. Den, der giver velsignelsen—

1. tiltaler vor himmelske Fader som i bøn,
2. nævner den myndighed, Det Melkisedekske Præstedømme, hvormed ordinansen udføres,
3. giver barnet et navn,
5. tilføjer velsignende ord efter Åndens tilskyndelse,
6. og afslutter i Jesu Kristi navn.

DÅB

Dåb kan udføres af en værdig præst eller bærer af Det Melkisedekske Præstedømme. Præstedømmebæreren skal—

1. stå i vandet sammen med den, der skal døbes,
2. (af praktiske og sikkerhedsmæssige årsager) fatte kandidatens højre håndled med sin venstre hånd og lade dåbskandidaten fatte om præstedømmebæreren venstre håndled med sin venstre hånd,
3. løfte sin højre arm til en ret vinkel,
4. nævne kandidatens fulde navn og sige dåbsbønnen (se L&P 20:73),
5. (af praktiske årsager) lade kandidaten holde sig for næsen med sin højre hånd og derpå lægge sin højre hånd høj oppe på kandidatens ryg og nedsænke ham helt i vandet,
6. og hjælpe kandidaten op af vandet.

Ved hver dåb skal to præster eller bærere af Det Melkisedekske Præstedømme være vidner. De skal sikre sig, at den er udført korrekt. Hvis bønnen ikke blev udtalt præcist, må den gentages og kandidaten skal føres ned under vandet igen. Hvis dele af kandidatens tøj eller legeme ikke blev fuldstændig nedsænket, skal bønnen gentages, og kandidaten skal føres helt ned under vandet.

BEKRÆFTELSE OG OVERDRAGELSE AF HELLIGÅNDEN

Kun en bærer af Det Melkisedekske Præstedømme kan foretage bekræftelsen af det nye medlem og overdrage Helligånden. Han skal—

1. lægge hænderne på vedkommendes hoved,
2. nævne ham ved hans fulde navn,
3. nævne den myndighed, Det Melkisedekske Præstedømme, hvormed ordinansen udføres,
4. bekræfte vedkommende som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige,
5. overdrage Helligånden med ordene »Modtag Helligånden«,
6. tilføje sådanne velsignelser, som Helligånden måtte tilskynde til,
7. og afslutte i Jesu Kristi navn.

NADVEREN

Nadveren er en yderst hellig ordinanse og administreres under ledelse af præstedømmets embedsmænd, som præsiderer under mødet.

En skive brød skal anbringes på en ren bakke på et lille bord. Små bægre eller beholdere med en smule vand i, skal også sættes på bordet. Der bør være et bæger til hver af de tilstedeværende. Brødet og vandet skal dækkes med et rent, hvidt klæde. Brødet skal afdækkes, før det velsignes, og bakken tildækkes igen, så snart brødet er blevet omdelt. Det samme gælder for vandet.

Under nadversalmen skal præstedømmebæreren bryde brødet i små stykker. Efter salmen skal præstedømmebæreren knæle ned og fremsige velsignelsen af brødet (se L&P 20:77). Brødet, der er blevet velsignet, omdeles derefter til Kirkens medlemmer.

Efter at brødet er blevet omdelt, skal præstedømmebæreren knæle og fremsige velsignelsen af vandet (se L&P 20:79, idet han erstatter ordet *vin* med *vand*). Vandet, der er blevet velsignet, omdeles nu til Kirkens medlemmer.

Nadverbønnerne er blevet åbenbaret af Herren, og præstedømmebæreren skal være sikker på, at de bliver udtalt korrekt. Hvis præstedømmelederen er nødt til at rette en fejl, må han være omhyggelig ikke at gøre det på en måde, der virker pinlig eller forstyrrer ordinansens hellighed.

Nadveren bør ryddes af bordet så snart som muligt efter mødets afslutning. Det brød, der er tilovers, kan passende bruges til at spise.

Præster eller bærere af Det Melkisedekske Præstedømme kan velsigne nadveren. Lærere og diakoner er ikke bemyndiget til at gøre det (se L&P 20:58). Diakoner, lærere, præster og bærere af Det Mel-

kisedekske Præstedømme kan bedes om at omdele nadveren. Alle de deltagendes udseende bør afspejle ordinansens hellighed.

OVERDRAGELSE AF PRÆSTEDØMMET OG ORDINATION TIL ET EMBEDE I PRÆSTEDØMMET

Ordinationer til embeder i Det Aronske Præstedømme udføres af eller under ledelse af den behørig præstedømmeleder. Præster kan udtale ordinationen ved ordination til embeder i Det Aronske Præstedømme, når præstedømmelederen beder derom. Ordination til embedet som ældste udføres af eller under ledelse af stavs- eller missionspræsidenten.

Den præstedømmebærer, der udfører handlingen skal—

1. lægge hænderne på den pågældendes hoved,
2. nævne ham ved hans fulde navn,
3. nævne den myndighed, Det Melkisedekske eller Det Aronske Præstedømme, hvorved ordinansen udføres,
4. overdrage Det Melkisedekske eller Det Aronske Præstedømme, som tilfældet nu vil være, medmindre det tidligere er blevet overdraget,
5. ordinere til det særlige embede i Det Melkisedekske eller Det Aronske Præstedømme og overdrage de rettigheder, magter og den myndighed, der hører til det embede,
6. tilføje en velsignelse, som Ånden tilskynder,
7. og afslutte i Jesu Kristi navn.

INDVIELSE AF OLIE

Olivenolien skal indvies, før den må benyttes til at salve de syge. En god kvalitet ren olivenolie skal sikres, og de, der bærer Det Melkisedekske Præstedømme, skal indvie den til dens hellige formål. Ingen anden slags olie må benyttes.

Præstedømmebæreren skal—

1. holde den åbne beholder med olivenolie,
2. tiltale vor himmelske Fader som i bøn,
3. nævne den myndighed, Det Melkisedekske Præstedømme, hvormed olien indvies,
4. indvie olien (ikke oliebeholderen) og reservere den til velsignelse og salvelse af de syge og hjem søgte,
5. og slutte af i Jesu Kristi navn.

SALVELSE AF SYGE

En salvelse af en syg består af to dele: salvelsen og besejlingen. Salvelsen udføres af en bærer af Det Melkisedekske Præstedømme. Han skal—

1. salve den syges hoved med en lille smule olie,
2. lægge hænderne på den syges hoved og nævne den syge ved navn,
3. nævne den myndighed, Det Melkisedekske Præstedømme, hvormed ordinansen udføres,
4. nævne, at han salver med indviet olie,
5. og nævne, at han handler i Jesu Kristi navn.

Almindeligvis lægger to eller flere bærere af Det Melkisedekske Præstedømme hænderne på den syges hoved. En af dem fungerer som talerør. Han -

1. nævner den syge ved navn,
2. nævner den myndighed, Det Melkisedekske Præstedømme, hvorved ordinansen udføres,
3. besejler og bekræfter den salvelse, der er udført,
4. udtaler en velsignelse eftersom Ånden tilskynder det,
5. og slutter af i Jesu Kristi navn.

En person behøver ikke at blive salvet ofte for den samme sygdom. Hvis en præstedømmebærer bliver bedt om at salve flere gange for den samme sygdom, behøver han sædvanligvis ikke at salve med olie efter den første gang, men han kan give en velsignelse ved håndspålæggelse og præstedømmets myndighed.

INDVIELSE AF GRAVE

Indvielse af grave bør udføres af en bærer af Det Melkisedekske Præstedømme efter anmodning fra biskoppen eller grenspræsidenten i samråd med familien. Han bør—

1. tiltale vor himmelske Fader som i bøn,
2. nævne den myndighed, Det Melkisedekske Præstedømme, hvorved ordinansen udføres,
3. indvie og helliggøre gravstedet som hvileplads for den afdødes legeme,
4. og hvis det er passende, bede til Herren om, at dette sted på jorden må være helliggjort og beskyttet indtil den bestemte tid, da legemet skal opstå og forenes med ånden,

-
5. bede Herren trøste familien – og i øvrigt give udtryk for deltagelse efter Åndens tilskyndelse,
 6. og slutte af i Jesu Kristi navn.

EN FARS VELSIGNELSE OG TRØSTENDE OG VEJLEDENDE VELSIGNELSER

Fædre (for deres familie) og andre, der bærer Det Melkisedekske Præstedømme, kan give trøstende og vejledende velsignelser. Fædre kan give deres børn velsignelser ved særlige lejligheder, som f.eks. når de bliver indkaldt til militærtjeneste eller flytter hjemmefra for at studere eller tage på mission. En familie kan nedskrive en fars velsignelse i familiens optegnelser, men den opbevares ikke til Kirkens brug. En fars velsignelse gives på samme måde som enhver anden trøstende og vejledende velsignelse.

For at give en sådan velsignelse må den person, der giver velsignelsen—

1. lægge hænderne på den pågældendes hoved,
2. nævne den pågældende ved fulde navn,
3. nævne den myndighed, Det Melkisedekske Præstedømme, hvormed velsignelsen udføres,
4. takke, give råd, formane og give løfter, som Ånden tilskynder til,
5. og slutte af i Jesu Kristi navn.

Få alle medlemmer af Det Melkisedekske Præstedømme til at indvie noget olivenolie til dem selv og andre i klassen, som måske har brug for noget derhjemme.

Konklusion

Som bærere af præstedømmet bør vi gøre os parate til, at der bliver brug for at vi skal udføre nogle ordinanser. For at være parat til at udføre præstedømmeordinanser skal man efterleve budene efter allerbedste evne og vide, hvordan ordinanserne skal udføres. Sådanne forberedelser er til velsignelse både for én selv og for andre.

Udfordring

1. Studér fremgangsmåderne for udførelsen af ordinanser. Sæt dig et mål om at lære en hver uge.
2. Tænk på et område i dit liv, hvor du kan blive mere værdig til at udføre præstedømmets ordinanser. Beslut dig for at forbedre dit liv på det pågældende område.

Yderligere skriftsteder

Matt 3:13–16 (Jesu dåb)

Mark 6:13 (syge salves med olie)

Mark 16:17–18 (hænderne lægges på de syge)

Jak 5:14–16 (Kirkens ældster salver de syge)

3 Nephi 11:22–26 (dåbsmåden)

Moroni 2:2 (overdragelsen af Helligånden ved håndspålæggelse)

L&P 42:11 (mænd skal ordineres af nogen, der har myndighed)

Lærerens forberedelser

Før du underviser i denne lektion:

1. Læs *Præstedømmets pligter og velsignelser, Del A*, kapitel 4, »Præstedømmets kvorum,« og 31, »Bøn og faste.«
2. Få fat i nogle små flasker med ren olivenolie – én til hver af de repræsenterede familier i klassen. På den måde vil hvert hjem kunne få en flaske indviet olie, som kan benyttes af Det Melkisedekske Præstedømme, når de skal give velsignelser.
3. Spørg klassen, om der er nogle af eleverne, der skal have udført en ordinanse i nærmeste fremtid. Vær forberedt på at gennemgå denne ordinanser grundigt.
4. Forbered dig på at gå hurtigt gennem første del af lektionen, så du kan bruge det meste af klassesiden til at tale om, hvordan ordinanser udføres.
5. Bed nogle elever læse eller fremlægge historier og skriftsteder i denne lektion.

Formålet med denne lektion er at hjælpe os til at forstå og udføre vores kaldelse som hjemmelærere.

Indledning

Som lærere, præster eller bærere af Det Melkisedekske Præstedømme kan vi blive kaldet til at udføre hjemmeundervisning. En del af det at ære vores kaldelse i præstedømmet er bl.a. at undervise, våge over og hjælpe Kirkens medlemmer. Hjemmeundervisning giver os mulighed for dette.

Vi kaldes af præstedømmets ledere til at være hjemmelærere. I organiserede grene og ward gøres dette af Det Melkisedekske Præstedømmes kvorumsleder, i samråd med biskoppen eller grenspræsidenten. To præstedømmebærere arbejder sammen som hjemmelærerkammerater. Det forventes at de regelmæssigt besøger de medlemmer, de får til opgave at besøge.

Fremvis illustration 6-a, »Hjemmelærerne kaldes af deres kvorumsleder.«

Ældste Boyd K. Packer har engang sagt: »Jeg har hørt, at nogle, når man spørger dem, hvilken stilling de har i Kirken, siger: »Jeg er kun hjemmelærer.« Ældste Packer forklarede derpå, at hjemmeundervisningen er en af de vigtigste præstedømmeopgaver i Kirken. Hjemmelærerne vogter hjorden. De er udnævnt til at virke der, hvor deres tjeneste betyder mest. De er Herrens tjenere (»Hans folk ej kender frygt!« *Den danske Stjerne*, juli 1973, s. 271–274).

Hjemmelærere – Herrens tjenere

Hjemmelærernes store betydning illustreres i en historie fortalt af bror Earl Stowell. Han og hans hjemmelærerkammerat havde fået til opgave at besøge nogle mindre aktive familier. Bror Stowell fortæller:

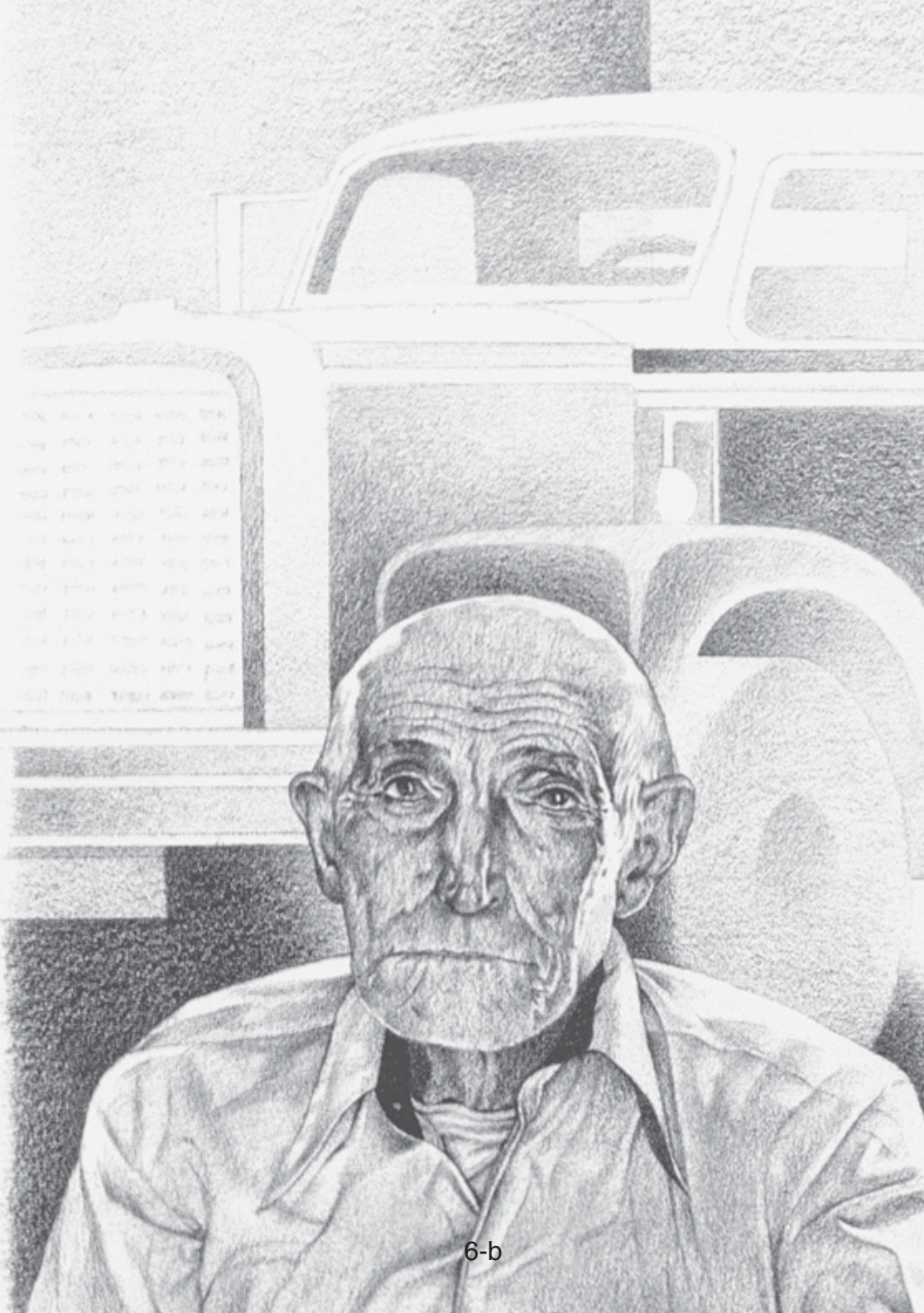
»Nogle dage senere ... kom vi til døren. Da jeg ikke er ret høj, skal jeg i reglen lægge hovedet tilbage for at se folk i øjnene. Men denne gang måtte jeg sænke hovedet, da døren blev åbnet, og en lille mand på kun godt halvanden meter viste sig i døråbningen.«

Fremvis illustration 6-b, "Little Ben."

6-a, Hjemmelærere kaldes af deres kvorumsleder

6-a

6-b

»Han var tynd [og gammel], men hans ranke skikkelse og energiske bevægelser afslørede, at han alle årene havde kæmpet for ikke at blive krumbøjet. Han spærrede sine små øjne op og sendte os et gennemborende blik. Hans mund var en lige flænge, som sad langt nede i ansigtet og så ud til at række fra det ene øre til det andet. Hans hud var som nupret læder.

Vi sagde, at vi boede i nærheden, var medlemmer af Kirken og var kommet for at lære ham at kende. Han så ikke ud til at føle sig godt tilpas, da han inviterede os ind i en lillebitte dagligstue, der var godt fyldt op med askebægere. Han sagde, at han kørte lastbil. Jeg forestillede mig en lille varevogn, men det viste sig at være en mægtig lastbil med tippelad. Jeg var forbløffet.

»Chauffører plejer ellers at være store og kraftige. Hvordan kan du -« Han afbrød mig: »Jeg har en skruenøgle på omkring 30 cm ved siden af mig. De andre fyre ved det. På den måde er vi lige« ...

Efterhånden som månederne gik, begyndte vi at glæde os til vore besøg hos Ben. En aften vi besøgte ham, var han træt efter at have arbejdet på lastbilen, så vi var der kun et øjeblik. Da vi nærmede os døren, kiggede Little Ben op på os og spurgte: »Hvornår har I tænkt jer at fortælle mig, hvad jeg burde gøre – holde op med at ryge, komme i Kirken og alt det der?«

»Ben,« sagde jeg, »vi ville begge to blive meget glade, hvis du ville gøre det, men det må du selv bestemme. Vi ville bare fornærme dig, hvis vi forsøgte at fortælle dig, hvad du burde gøre, når du allerede ved det. Vi er kommet for at besøge dig fordi – nå ja, fordi vores familie ikke er hel, når du ikke er der.« Han klamrede sig til min hånd ...

I en telefonopringning samme uge spurgte han: »Hvad tid er præstedømmemødet?« Jeg fortalte ham det og tilbød at komme og hente ham, så han kunne have nogen at følges med.

»Nej, jeg kender vejen, og ingen skal komme og køre mig derhen, hvor jeg burde være.«

Jeg mødte ham udenfor Kirken. »Jeg skulle måske vente med at komme indenfor indtil jeg er holdt op med at ryge,« sagde han. Jeg sagde, at det nok var lettere med Herrens hjælp. Han sagde: »Jeg har røget, siden jeg var 8 år, og jeg tror ikke, jeg kan holde op.« Jeg sagde, at jeg troede nok han kunne.

Han fik snart øgenavnet Little Ben, og til trods for at han næsten ingen rigtig uddannelse havde, trods hans størrelse og alder, blev

han snart venner med mange, og han blev fuldstændig involveret i alle de projekter, som ældsternes kvorum påtog sig.

Så en aften ringede telefonen: ›Jeg må tale med dig.‹ Hans stemme lød som om, han var på randen af et hysterisk anfald. ›De vil ha', jeg skal være hjemmelærer i wardet. Det kan jeg ikke. Jeg ryger, og jeg ved ingenting. Hvordan skal jeg kunne undervise folk i noget, jeg ikke ved? Hvad skal jeg gøre?‹

Jeg var lige så rystet. Little Ben var noget særligt for os, og vi ville nødig miste ham igen. Jeg begyndte at bede indvendigt, det bedste jeg kunne. Så tog jeg en dyb indånding: ›Ben, har vi nogen sinde forsøgt at fortælle dig hvad du skulle gøre?‹

›Nej, I har bare vist mig, at jeg betød noget for jer – I fik mig til at føle mig betydningsfuld. Det var nok derfor, jeg af mig selv begyndte at komme i Kirken.‹

›Da vi mødte dig, blev vi klar over, at du var én, der var værd at gøre alt hvad vi kunne for. Kan du ikke henvende dig til disse mennesker og tænke på hvor betydningsfulde de er? Kan du ikke bare fortælle dem, at de er betydningsfulde nok til, at du vil sætte dig ned sammen med dem og fortælle dem om noget, du synes er så værdifuldt, at du kunne tænke dig at dele det med dem?‹

Der blev en længere pause og derpå: ›Selvfølgelig vil jeg gøre det!‹

Sidst på dagen kørte jeg ofte en tur ned ad den gade, hvor en hel del af Bens familier bor. De var alle afvisende, mindre aktive, de fleste gift med mænd eller hustruer, der ikke var medlemmer, og de havde været væk fra Kirken i mange år. En aften så jeg Little Ben komme slæbende på den største vandmelon, jeg havde set det år. Han havde flettet fingrene under den, og hvert skridt så ud til at volde ham store anstrengelser. Han var kun et par gader fra torvet. Da jeg kørte forbi, gik han ind i et af husene.

Næste gang jeg så ham, nævnede jeg lige, at jeg havde set ham. Han bøjede hovedet: ›Nå ja, jeg kom lige forbi torvet på vej hjem. Så kom jeg til at tænke på de børn. Deres far er arbejdsløs. Der er ikke så mange vandmeloner i år, og de er dyre. Jeg vidste, at børnene ikke har smagt vandmelon i år, og jeg er sikker på, at det er noget, alle børn glæder sig til. Jeg købte den største melon, jeg kunne finde.‹

Senere så jeg ham en aften i skarpt trav. Han havde et kæmpe fødselsdagskort i hånden. Han forklarede senere: ›Denne lille pige har kun brødre. De får al opmærksomheden. Så jeg tænkte, at hvis jeg nu gik hen med kortet i stedet for at sende det, så ville hun vide, at hun betyder noget. Som nu forleden, et andet sted, hvor nogle børn

havde revet armen af en dukke. Der var ingen, undtagen den lille pige, der brød sig om det. Jeg tog dukken med hjem, fik fat i en hæklenål og fiskede elastikken ud, som holdt armen, og fik den sat på. Det tog hele aftenen, men jeg fik min løn, da jeg bragte den tilbage. Når jeg kommer på besøg nu, så henter hun sin dukke, sætter sig på gulvet foran mig og læner sig op ad mig.◀ Jeg kunne høre på hans stemme, at han var bevæget.

Kort tid efter fik jeg en begejstret telefonopringning. »En af de små piger i en familie, hvor jeg kommer som hjemmelærer, skal døbes!◀ Det var et mærkbart resultat af hans hjemmelærerarbejde. Jeg var lige så begejstret.

Disse familier havde ikke haft kontakt med Kirken i 5 år – undtagen når wardets hjemmelærere kom en enkelt gang, eller når besøgs-lærerinderne ind imellem kom på besøg. Men de næste tre år ringede Little Ben 8 gange, altid meget opstemt for at fortælle mig om en velsignelse, der skulle foretages, en kommende dåb eller en drengs forfremmelse i præstedømmet. Jeg spurgte, hvordan han bar sig ad med at påvirke disse menneskers tilværelse i den grad. »Jeg har bare gjort, som du sagde. Jeg lader dem vide, at jeg ikke er bedre end dem, og at jeg ikke er kommet for at fortælle dem, hvad de burde gøre. Jeg var der, fordi Herren havde dækket et åndeligt bord for sin familie, og da de ikke ville have noget, blev der en tom plads ved bordet og familien var ikke hel.«

Det eneste, vi behøvede at gøre dengang wardslærerbesøg blev ændret til hjemmelærerarbejde, var at bruge Little Bens indsats som eksempel◀ («Little Ben,» *Ensign*, mar. 1977, s. 66–68).

Hvad vil det sige, at være vogter over Kirken? Hvorfor er det så vigtigt at de familier, vi hjemmelærere underviser, ved at vi er interesseret i dem, før vi belærer dem?

Hjemmelærernes ansvar

Fremvis illustration 6-c, »Hjemmelærere er kaldet til at besøge familier.«

Hjemmelærernes ansvar består i at besøge medlemmernes hjem og opfordre dem til at bede og varetage deres familiepligter, som de har modtaget af Herren. Han har kaldet dem til at være »vogtere«, der sørger for og vogter hans børn (se Jer 31:6; Ez 33:1–9).

Præsident Harold B. Lee har sagt, at hjemmelærere burde forstå, at deres mission er at vogte over, samt styrke og hjælpe medlemmerne til at gøre deres pligt. Han bad præstedømmets ledere lægge vægt på, at de ikke er hjemmelærere, der underviser, men derimod *vogtere*, som våger over Kirken. Når vi forstår denne tanke, vil vi foretage hjemmeundervisning, der giver resultater (se Regional Representatives Seminar, apr. 1972, s. 8).

Hvad vil det sige, at man er vogter over Kirken? Hvorfor er det vigtigt, at de familier, vi er hjemmelærere for, ved, at vi holder af dem, førend vi forsøger at undervise dem? (Henvis til historien om Little Ben.)

Som hjemmelærere repræsenterer vi biskoppen eller grenspræsidenten overfor de familier og mennesker, vi besøger som hjemmelærere. Som sådanne er vi blevet bedt om at aflægge regelmæssig rapport ved et personligt præstedømmeinterview med vore præstedømmeledere om vore hjemmelæreres besøg og behovene hos de medlemmer, vi besøger. Når som helst vi opdager, at nogle er syge, eller at der er andre problemer, skal vi naturligvis omgående meddele det til vores præstedømmeleder, og ikke vente til vi bliver interviewet.

Familier har brug for hjemmelærere

Som hjemmelærere må vi tænke over behovene hos de medlemmer, vi har fået tildelt at besøge. Vi må finde frem til både de personlige behov og familiernes behov, og derpå foretage besøg, der opbygger sjæle – ikke bare nøjes med at komme på besøg. Vi er nødt til at elske dem alle og længes efter at hjælpe dem. Vi må hjælpe dem, der har brug for at udvikle mod og styrke.

Bed eleverne finde frem til nogle behov, som de fleste familier har. Skriv svarene på tavlen. Tilføj andre behov, som nævnes senere i lektionen.

Enhver familie i Kirken har brug for vor himmelske Faders Ånd. Præsident David O. McKay har sagt: »Det er vores pligt som hjemmelærere at bringe den guddommelige ånd ind i ethvert hjem og ethvert hjerte« (citeret af præsident Marion G. Romney, »Hjemmelærernes pligter og ansvar,« *Den danske Stjerne*, okt. 1973, s. 411). For at hjælpe de familier vi har fået tildelt med at få Ånden, er vi nødt til at opmuntre dem til at holde familieaften, bede personlige og familiebønner og deltage aktivt i Kirken (se L&P 20:53–55).

Et andet behov, som enhver familie har, er hjælp under sygdom. Herren har rådet os til under sygdom at »tilkalde menighedens ældste.« Vi hjemmelærere bør vide, når vore tildelte familier er syge, og være værdige og parate til at salve dem, når de beder om det. (Se Jak 5:14–15.)

Ethvert menneske og enhver familie kommer ud for udfordringer i deres liv, og ind imellem bliver de mismodige. Vi hjemmelærere må under bøn finde frem til den enkeltes og familiernes behov og søge udveje for på enhver måde at støtte, opmuntre og hjælpe de foræl-

dre, børn og enlige voksne, som vi har fået tildelt. Det er ikke nok bare at tilbyde sin hjælp.

Både familier og det enkelte medlem har brug for hjemmelærere. Somme tider er de måske ikke klar over det, men det har de. Hvis vi hjemmelærere beder meget og flittigt vil søge udveje for at hjælpe den enkelte og familierne, som vi har fået tildelt, vil vi modtage inspiration, som kan vejlede os til at bringe dem de nødvendige velsignelser.

Hvordan bar Little Ben sig ad med at efterkomme de behov, der var hos de familier, han besøgte som hjemmelærer?

Følgende historie illustrerer, hvordan en god hjemmelærer hjalp en familie.

»Bror og søster Robertson ... var et ungt aktivt ægtepar i Kirken, men de bad ikke familiebøn og holdt ikke familiehjemmeaften, »fordi – vi er jo kun os to.« Vi havde givet dem lektioner om disse emner og opmuntret dem til at gøre disse ting, men uden held ...

Gennem de næste par uger mødtes jeg med min hjemmelærerkammerat adskillige gange for at tale om vore familiers eventuelle behov. Vi koncentrerede os om de ting, vi mente trængte til vores særlige opmærksomhed. Og ved vores næste besøg forsøgte vi at præsentere budskabet på en ny måde. Med hensyn til bror og søster Robertson var det ikke længere: »Hvad kan vi gøre for jer?« – men snarere: »Kunne I ikke tænke jer at komme hjem til os næste torsdag til en særlig familieaften?« ... [De svarede:] »Ih jo, mange tak!«

...

Efter et nadvermøde for nylig kom bror og søster Robertson hen til mig og bar deres oprigtige vidnesbyrd, idet de fortalte, hvor meget lykkeligere de var blevet i deres hjem, siden de var begyndt at bede familiebønner og holde familieaften« (Don B. Center, "The Day We Really Started Home Teaching," *Ensign*, juni 1977, s. 18–19).

Hjælp til fædre

Fremvis illustration 6-d, »Hjemmelærere er til for at hjælpe faderen med at lede sin familie.«

Jesu Kristi Kirke er oprettet for at frelse familier – ikke kun den enkelte. Faderen har som familiens overhoved hovedansvaret for at lede sin familie mod ophøjelse. Hjemmelærerne er nødt til at forstå dette princip, hvis de skal virke effektivt. Som hjemmelærere er vi nødt til at indse, at vi er kaldet til at hjælpe faderen eller andre familieoverhoveder til at lede deres familie til fuldkommenhed.

6-d, Hjemmelærere er til for at hjælpe faderen med at lede sin familie

En af de bedste måder at finde ud af, hvordan vi kan hjælpe, er først og fremmest at mødes alene med faderen eller familiens overhoved. På dette tidspunkt kan vi bede familiens overhoved fortælle os om familiens behov, og hvad de kunne tænke sig, at vi gjorde for at hjælpe dem med at imødekomme disse behov.

Følgende beretning viser hvordan to hjemmelærere arbejdede gennem en far.

»Samuel Bowen var ikke medlem af Kirken. Hans kone og børn var medlemmer, og derfor blev der aflagt mange hjælpeorganisations- og hjemmelæreresøg hos familien Bowen. Sædvanligvis rettedes disse henvendelser især til de medlemmer af familien, der var medlemmer af Kirken. Derfor plejede bror Bonen at undskylde sig eller lade være med at være til stede, når der var besøg.

For omkring to år siden havde en ny hjemmelærer, bror Walker, fået tildelt familien Bowen. Efter at have truffet dem og diskuteret situationen med præstedømmelederen følte bror Walker sig stærkt tilskyndet til at koncentrere sin opmærksomhed om hjemmets overhoved. I de følgende måneder gjorde han det på en bevidst, velgennemtænkt måde. For eksempel aftalte han aldrig et besøg gennem søster Bowen, men kun gennem bror Bowen. Ved sådanne besøg diskuterede de, hvordan han kunne hjælpe de enkelte medlemmer af familien. Til at begynde med forskrækkedes bror Bowen over denne hensynsfuldhed, fordi det var noget nyt. Men han lærte snart at sætte pris på bror Walker. Mange høflighedsbesøg blev aflagt i hjemmet, men kun sjældent blev der afgivet et direkte evangelisk budskab til familien.

En aften da bror Walker besøgte bror Bowen privat, og de sad i dagligstuen, spurgte Walker: »Sam, hvordan kan det være, at du, der har en sådan vidunderlig familie, der er medlemmer af Kirken og er med til al dens aktivitet, aldrig har overvejet at blive medlem af Kirken?« Bror Walker blev forbløffet over svaret: »Jeg tænker, at det er fordi ingen nogen sinde har spurgt mig, om jeg var interesseret. I virkeligheden har jeg læst en hel del af jeres Kirkes litteratur og tror, ligesom I gør.«

En måned senere blev Samuel Bowen døbt ind i Kirken, og senere blev familien beseglet i templet« (*Og når du engang omvender dig, da styrk dine brødre*, Studievejledning for Kirkens melkisedekske præstedømme, s. 217–218).

Få en hjemmelærer til at bære sit vidnesbyrd om hjemmeundervisning. Få derpå en far til at bære vidnesbyrd om den virkning hjemmeundervisningen har haft på hans familie.

Konklusion

Som hjemmelærere har vi fået ansvaret for familierne i Kirken. Vi skal besøge dem regelmæssigt og undervise dem i evangeliet, og vi skal opmuntre dem til at leve retfærdigt. Skal vi efterkomme vores kaldelse, er vi nødt til at udvikle kærlighed til hvert enkelt familie-medlem, vi besøger. Vi må også bede og samarbejde med disse familiers overhoveder, for at vi kan finde frem til og imødekomme familiernes behov.

Udfordring

1. Overvej, under bøn, dit ansvar som hjemmelærer.
2. Find ud af, hvordan du kan:
 - a. Gøre et bedre stykke arbejde som hjemmelærer.
 - b. Hjælpe din hjemmelærerkammerat til at blive en bedre hjemmelærer.
 - c. Samarbejde med faderen i hver af jeres tildelte familier.
 - d. Imødekomme hver enkelt familiemedlems behov i jeres tildelte familier.
3. Tal med din egen familie om, hvordan I kan hjælpe jeres hjemmelærere. I kunne f.eks. læse historien om Joseph Smiths hjemmelærere i *Præstedømmets pligter og velsignelser, Del A*, lektion 6, »Lærerens pligter.«

Yderligere skriftsteder

Joh 21:15–17 (befalingen om at undervise andre)

Ef 5:23 (ægtemanden er hjemmets overhoved)

2 Tim 2:2 (pålidelige til at undervise andre)

1 Pet 5:1–4 (ældsternes ansvar)

L&P 46:27 (hjemmelærerne har fået evnen til at bedømme)

L&P 84:106 (den stærke skal opbygge de svage)

Lærerens forberedelser

Før du underviser i denne lektion:

1. Læs lære og Pagter 20:46–47, 51–55.
2. Ved slutningen af denne lektion bedes—
 - a. En hjemmelærer om at bære sit vidnesbyrd om hjemmeundervisningen.
 - b. En far om at bære sit vidnesbyrd om den virkning hjemmeundervisningen har haft på hans familie.
3. Bed nogle elever læse eller fremlægge historier og skriftsteder i denne lektion.

Personlig og familie- mæssig beredthed

Lektion 7

Denne lektion skal hjælpe os til at forstå, hvad det vil sige, at den enkelte og familien er beredt – og planlægge at være det.

Indledning

Om morgenen den 9. februar 1971 »var de hellige i San Fernando Valley i Californien, ude for et jordskælv. Søster Ina Easton beskriver, hvad der skete i hendes familie:

»Fra tidligt tirsdag morgen, den 9. februar – lige efter at jordskælvet skete – til sent fredag eftermiddag, den 12. februar, var der 17 til 22 gæster i vores hjem. Vi havde ingen elektricitet i et helt døgn, hverken til varme eller madlavning og heller ikke nok vand.

... Det var sandelig en udfordring at sørge for så mange med begrænset plads og få hjælpemidler. Men vi klarede os godt efter omstændighederne takket være vore vidunderlige gæster, Kirkens forrådsplan og vores forråd af vand. Alle de forretninger vi havde i nærheden, var svært beskadiget. Vejene var brudt sammen, vi kunne ikke komme til købmanden. Vi var meget taknemmelige for den mad og det vand vi havde oplagret.

Vi lærte mange ting. Blandt andet hvilke ting man skal samle for at have et godt forråd. Man bør have: Sæbe og vaskemidler, der kan opløses i koldt vand, gamle håndklæder, toiletpapir og køkkenruller, tandbørster og tandpasta ... hvad med lidt ekstra tøj – bare et sæt skiftetøj til hvert familiemedlem? Førstehjælpssager er yderst vigtige at have. Vi havde forskårede fødder og andre småskader overalt. De skader, der ikke var alvorlige, blev det, fordi vi ikke havde forbindinger eller andre midler til at klare skaderne. Mange børn græd, fordi de var sultne og havde det ubekvemt. Det var især spædbørnene, der var ulykkelige. Babymad, flasker, tæpper, modernælkserstatning og papirbleer ville have gjort underværker. Noget af det, folk glemte i farten, var hjertemedicin og insulin. I visse tilfælde var det en virkelig tragedie.

Vi opdagede, at det var meget værdifuldt at have en transportabel gasovn. Denne form for brændsel er sikker og nem at opbevare. Et gaslys giver et godt lys, når elektriciteten er væk ...

Der kunne siges meget mere, men det vigtigste at huske er, at Herren har bedt os om at samle mad, vand, tøj og penge, fordi vi en dag vil få brug for det. Jeg vil gerne bære vidnesbyrd om, at vi fik brug for det. Vi havde adlydt den befaling, vi har fået af vore ledere, derfor havde vi mere end rigeligt, så vi kunne dele med vore vidunderlige venner og wardsmedlemmer, som var blevet tvunget til at forlade deres hjem.« (Hjælpeforeningens studiekursus for 1977–1978, s. 101–102).

Herrens plan

Herrens plan, der skal sikre Kirkens medlemmer uafhængighed og tryghed er ganske enkel. Planen kræver, at vi selv gør vores bedste for at klare vore personlige og vores families behov. Det kræver bl.a., at vi udvikler gode arbejdsvaner, er sparsommelige, samler os et hjemmeforråd af de ting, som er nødvendige for at opretholde livet mindst et år, idet vi på forhånd vurderer vore fremtidige behov og planlægger dem, samt at vi bevarer vores personlige selvagtelse.

Grundlaget for Herrens plan er arbejdsprincippet. Han forventer, at vi alle sammen gør os så uafhængige som muligt ved selv at dække vore behov. I virkeligheden er Kirkens hovedformål at hjælpe os til at hjælpe os selv. Beredthed begynder derfor i hjemmet hos den enkelte og familien.

Få en elev til at komme med et indlæg om afsnittet »Familieansvar« fra lektion 37 i *Håndbog i evangeliske principper*.

Hvem har det første ansvar for at dække vore kæres behov?

»Når vi taler om beredthed i familien bør vi tale om at forudse og foregribe de behov, som man næsten må regne med, og som kan imødekommes ved at forberede sig klogt. Selv virkelige katastrofer kan lempes ved god planlægning« (H. Burke Peterson, "The Family in Welfare Services," *Welfare Services Meeting*, apr. 1975, s. 5).

Hvis vi ikke kan dække vore egne behov, må vi først og fremmest søge hjælp fra vore slægtninge. Kirkemedlemmer, der ikke kan klare sig selv, eller som har andre problemer, der forhindrer dem i at forsørge sig selv, kan f.eks. behøve mere hjælp end deres familie kan klare. I så fald skal de bede deres slægtninge om at hjælpe familien. Hvis dette ikke er nok, kan de bede Kirken om hjælp.

Er vi velforberejede, kan vi ikke alene klare os selv, men også hjælpe andre i nødsituationer. Dette er Herrens plan – man får åndelig udvikling, når man uselvsk giver af sig selv, sin tid og sine talenter for at hjælpe andre.

Hvorfor ønsker vor himmelske Fader, at vi skal forsørge os selv og vores familie, når vi er i stand til det? Bør vi overlade det til andre at dække vore behov?

Hvordan får vi åndelig udvikling ved at hjælpe andre i nød?

At berede vores familie

Anbring skiltet med personlig og familiemæssig beredthed (illustration 7-a) foran klassen. (Det kan også tegnes på tavlen.)

Herren har gennem sine profeter erklæret, at vi skal forberede os på at klare vore nuværende og fremtidige behov på seks måder:

1. Dyrke og oplagre fødevarer og anskaffe os andre fornødenheder.
2. Spise rigtigt og motionere.
3. Være glade og leve i fred med hinanden og Gud.
4. Læse og lære.
5. Udvikle vore færdigheder så vi kan få et bedre arbejde.
6. Anvende vore penge fornuftigt.

DYRKE OG OPLAGRE FØDEVARER OG ANSKAFFE OS ANDRE FORNØDENHEDER

Nogle lande tillader ikke, at man samler forråd. Men der, hvor loven tillader det, skal hver person eller familie sørge for at have mad nok, så de kan klare deres fundamentale behov i mindst et år. Det vil sige, at vi skal dyrke og konservere fødevarer (se lektion 16, hvor der tales om køkkenhaver) samt benytte og forny dette forråd, så intet ødelægges. (Det er det man kalder at lade sit forråd *rottere*.) Vi bør også vide, hvordan man syr tøj, og hvis det er muligt, bør vi også have et forråd af brændsel og medicinalvarer. Hvis vi selv producerer og har et forråd, har vi hjælp til at klare os selv, vores egen familie og andre i nødsituationer. (Se *Præstedømmets pligter og velsignelser, Del A*, lektion 22, »Hjemmeproduktion og forråd«.)

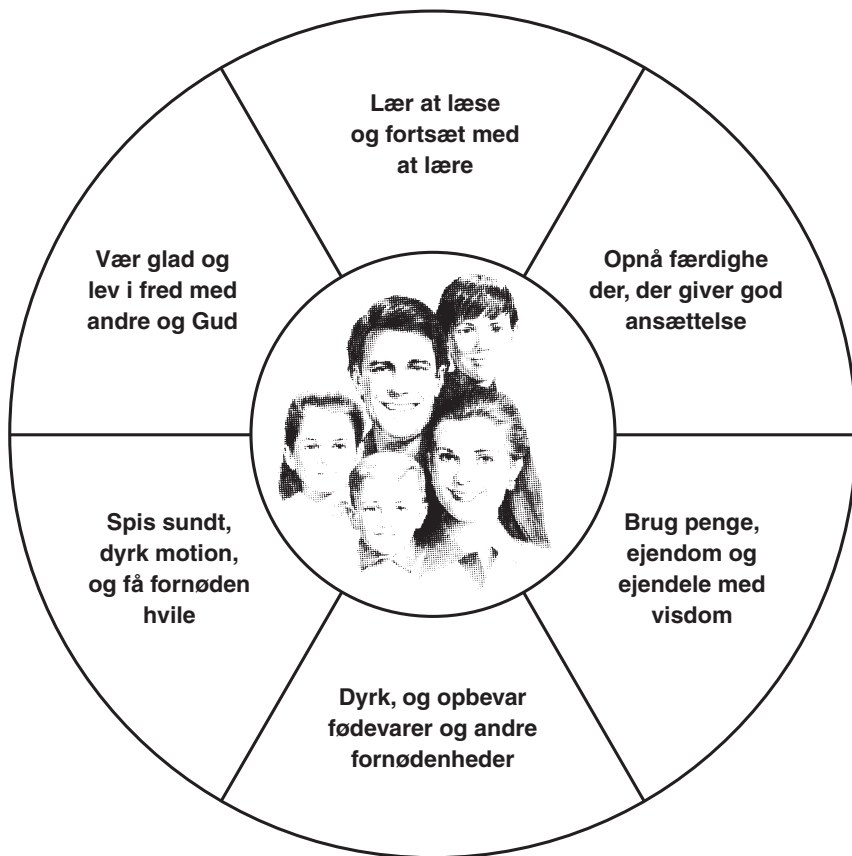
Hvad kan vi gøre for at blive bedre beredt – med hensyn til hjemmeproduktion og forråd?

SPISE RIGTIGT OG MOTIONERE

Hvis vi i familien skal være stærke nok til at klare vore vanskeligheder, må vi spise nærende mad. Derfor har Herren givet os visdomsordet (L&P 89). I dette afsnit gives der råd om, hvordan man kan leve sundt samt løfter om velsignelser, når vi efterlever sundhedsloven. Vil vi undgå sygdomme, er vi også nødt til at holde vores hjem og haver rene, og sørge for at få de vaccinationer, der er anbefalet

7-a, De seks områder for personlig og familiemæssig beredthed

Skema over personlig og familiemæssig beredthed

i vores land. Vi må sørge for at få regelmæssig motion, holde os personligt rene og følge andre regler for et godt helbred.

Hvad kan vi gøre for at forbedre familiens sundhed?

VÆRE GLADE OG LEVE I FRED MED HINANDEN OG GUD

Vores familie vil bedre kunne forberede sig til at klare sig socialt og følelsesmæssigt, hvis de kan acceptere livets sorger og problemer uden at lade dem få overtaget. Ældste Boyd K. Packer har sagt:

»Dette liv er beregnet som en udfordring. Det er normalt at føle nogen ængstelse, nogen depression, nogen skuffelse, ja, selv at gøre visse fejltagelser.

Lær vore medlemmer at forholde sig roligt og se tingene i øjnene, hvis de skulle have en virkelig uheldig dag engang imellem, ja, selv om der skulle forekomme nogle dage efter hinanden af den slags. Problemerne vil løse sig.

Der er et stort formål med vore kampe i livet« (*Den danske Stjerne*, okt. 1978, s. 158).

Når der er problemer i familien, må vi elske, støtte, påskønne og opmuntre hinanden. For det er kun ved at hjælpe hinanden, at vi udvikler følelsesmæssig styrke og overvinder vore problemer. Følgende historie handler om en familie, der udviklede denne form for styrke:

Familien bestod af et forældrepar, tre sønner og to døtre. Den yngste datter led af en alvorlig hjerneskade fra fødslen, og som følge deraf kunne hun ikke vokse eller udvikle sig normalt. Hun døde, da hun var 17 år.

»Stadig omsorg fra en kærlig mor, tålmodighed og varme fra en venlig far, samt forståelse fra tre ældre brødre og en betænksom søster gjorde hendes tilstedeværelse i hjemmet til noget særligt for familien ... [Hendes far] sagde: »Der findes ikke noget, man kunne købe for penge, der nogen sinde kunne samle os sådan i kærlighed, tålmodighed og ydmyghed, som det at passe hende.« Det var en tragedie, som blev vendt til en mulighed for velsignelser« (Marvin J. Ashton, "Family Home Storage," i *1977 Devotional Speeches of the Year*, s. 69).

Som denne historie viser, kan et venligt, bønsumt, kærligt familieforhold være til stor velsignelse i ethvert familiemedlems tilværelse. Et sådant familieforhold bør være enhver families mål. Ældste Marvin J. Ashton har sagt: »Oftentimes kommer den største [hjælp] fra familiens egne rækker. Somme tider har vi allermest brug for en håndsrækning fra vore nærmeste ... Gud har erklæret, at familiemedlemmer

er til for at hjælpe hinanden ... Vi må tage vore familiemedlemmer ved hånden og vise dem, at vores kærlighed er ægte og vedvarende« ("He Took Him by the Hand," *Ensign*, jan. 1974, s. 104).

Hvorfor bør vi udvikle og yde følelsesmæssig støtte i vores familie?

Hvorfor er det så vigtigt for vores fred og lykke at møde andres forståelse og kærlighed?

LÆSE OG LÆRE

Herren siger til os i Lære og Pagter: »Guds herlighed er intelligens eller med andre ord: Lys og sandhed« og »opdrag jeres børn i lys og sandhed« (L&P 93:36, 40). Hvis vi skal opdrage vore børn således, er vi nødt til at kunne læse, skrive og regne. Vi bør derfor læse regelmæssigt i skrifterne såvel som i andre gode bøger og anvende enhver tilgængelig hjælp for at lære vores familie disse færdigheder. Det betyder at vi, vores hustru og vore børn må benytte os af de uddannelsesmuligheder som samfundet og andre tilbyder os.

Hvorfor bør vi og vores familie lære at læse og skrive? Hvorfor er det så vigtigt at uddanne sig?

UDVIKLE VORE FÆRDIGHEDER, SÅ VI KAN FÅ ET BEDRE ARBEJDE

Når det er muligt, bør vi sørge for at have et arbejde, hvorved vi kan forsørge vores familie, og som vil skaffe os personlig tilfredsstillelse. Et sådant arbejde bør også være i harmoni med Kirkens lærdomme og give os mulighed for at passe vore pligter i Kirken. Enhver ung bør derfor have vejledning i at vælge sig en passende karriere. Og de af os, som allerede har et arbejde, bør lære alt, hvad vi kan om vores arbejde, så vi kan forsørge vores familie ordentligt.

En filosof sagde engang: »Hvis du giver en mand en fisk, har han mad nok til et enkelt måltid. Hvis du lærer ham at fiske, kan han spise sig mæt hele sit liv.« Følgende tilfælde illustrerer dette grundprincip i familiemæssig beredthed:

»John, der er far til to børn, er arbejdsløs. Han finder et arbejde og bliver der et kort stykke tid. Han bryder sig ikke om arbejdet, derfor siger han op uden at have andet arbejde. Nu forfalder huslejen, og hans kone er syg, så hun kan ikke arbejde udenfor hjemmet.«

Hvad kan denne familie gøre for at løse deres problem? Hvordan kunne hans kone hjælpe ham? Hvordan kunne børnene hjælpe? Hvis faderen påtager sig et arbejde, kan han ikke lide, hvad kan han så gøre for at forberede sig til en anden slags arbejde?.

Ældste Marvin J. Ashton har givet dette råd: »Gør uddannelse til noget stedsevarende. Fuldfør så megen heltidsuddannelse som muligt. Penge, der bruges til oplæring, er brugt på en klog måde.

Benyt aftenskoler og korrespondancekurser, hvor sådanne findes, til at uddanne jer. Opnå en eller anden færdighed eller evne, som kan bruges til at undgå langvarig arbejdsløshed ... Vi bør ikke tillade os at sidde med hænderne i skødet, når vi er arbejdsløse, og vente på ›arbejde i vores fag‹ hvis andet ærligt, midlertidigt arbejde er at få« (›Enighed om pengene,« *Den danske Stjerne*, juli 1976, s. 24).

Hvorfor bør unge mennesker forberede sig på en arbejdskarriere?

ANVENDE VORE PENGE FORNUFTIGT

Skal vi forberede os økonomisk, er vi nødt til at lære, hvordan man undgår at leve over evne. Det kræver, at man opstiller og holder et budget. Et budget, der virker, omfatter praktiske økonomiske mål, tiendebetaling og betaling af offerydelser, samt opsparing for at undgå gæld. Udover budgetlægning omfatter fornuftig økonomi også indkøb af mad og andre nødvendigheder, når de er billigst, forhindring af spild, og hvis det er muligt en opsparing, for at kunne klare uforudsete udgifter.

Familien Kay Christensen fra Kansas City i Missouri har et forslag til, hvordan man kan klare familiens økonomi. De siger: »Noget, der aldrig virker, er denne indstilling: ›Det er *mine* penge, så jeg bruger dem, som jeg vil.‹ Uden hensyn til, om det er manden eller hustruen, der bringer pengene hjem, bør alle penge tilhøre dem begge. Hverken manden eller hustruen har ret til at bruge af pengene ›fordi de mine‹« (citeret af Orson Scott Card, »Familiens økonomi,« *Den danske Stjerne*, maj 1979, s. 10).

Hvordan kan fornuftig anvendelse af penge bringe fred i hjemmet? Hvor meget er vi forberedt på hver af de seks grundlæggende områder inden for personlig og familiemæssig beredthed?

Kirkens beredthed

Udover at sørge for vore egne og familiens behov har Herren bedt os om også at hjælpe hinanden.

Læs Lære og Pagter 52:40.

For at hjælpe os med at hjælpe hinanden har Kirken samlet alle medlemmernes indsats og midler i et fælles program, der kaldes »Kirkens beredthed.« Når der er brug for hele Kirkens indsats og produktion, er det præstedømmet, der styrer anvendelsen. Her følger nogle eksempler på katastrofer, hvor det var nødvendigt, at Kirken gik ind og bidrog med lokale kræfter.

›Under den ødelæggende oversvømmelse i Rapid City i South Dakota reagerede de hellige omgående ved at hjælpe ofrene for

den rasende stormflod. Der blev skaffet tøj, senge og varm mad gennem den lokale kirkeorganisation. Fra Salt Lake City blev der kun indskibet ét læs varer, såsom babymad, bleer og tæpper. Mere var ikke nødvendigt« (Junior Wright Child, "Welfare Is the Church," *Ensign*, sept. 1973, s. 71, fremhævelse tilføjet).

Efter jordskælvet i december 1972 i Managua i Nicaragua i Mellemamerika »var det eneste, der blev sendt fra Salt Lake City til de hellige, noget tyfusvaccine ... Al anden hjælp blev skaffet lokalt. De hellige i Costa Rica arrangerede hjælpetjenesten og arbejdede gennem regeringens program« ("Welfare Is the Church," s. 71).

Præsident Spencer W. Kimball har sagt:

»Der er sket mange ulykker i den senere tid. Det ser ud til, at der hver eller hver anden dag sker et jordskælv, en oversvømmelse, kommer en tornado eller sygdom, som kan bringe problemer for mange mennesker. Jeg er taknemmelig for at se, at vore medlemmer og vore ledere er begyndt at forstå hvad selvhjælp er ...

Nu tror jeg tiden er kommet, hvor der vil komme mere modgang, hvor der kan komme flere tornadoer og oversvømmelser, flere jordskælv. Jeg tror, de sandsynligvis vil tage til efterhånden som vi nærmer os enden, så vi er nødt til at være forberedt på dette« (i Conference Report, apr. 1974, s. 183–184).

Vi er som kirke nødt til at være forberedt lige så meget som den enkelte og familierne for at overleve disse katastrofer. Når Kirken fuldt ud er organiseret i vores område, kan vi samarbejde for at konservere fødevarer, sy tøj og lave husholdningsartikler, som kan bruges i nødsituationer. På den måde kan de, som ikke kan klare sig selv, og de, hvis familier har gjort alt, hvad de kan, få del i disse produkter. Hvis vi på den måde kan hjælpe hinanden, vil vi være værdige til at modtage hjælp, når vi har brug for det.

Konklusion

Når vi deltager aktivt i Herrens beredthedsplan, vil vores kærlighed til vores familie og andre vokse, og vores vidnesbyrd om behovet for at være forberedt personligt og familiemæssigt tage til. Med et sådant vidnesbyrd vil vi have et ønske om at hjælpe andre med at forberede sig.

I Lære og Pagter læser vi: »Alting er åndeligt for mig, og jeg har aldrig givet jer en lov, som var timelig« (L&P 29:34). Grundvolden i Kirkens velfærdsplan er broderlig kærlighed, tjenestegerninger og barmhjertighed. Frelseren sagde: »Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig« (Matt 25:40).

Udfordring

1. Vurdér til jeres næste familieaften, hvor godt jeres familie er forberedt. Find frem til de svage områder, og læg planer om en forbedring.
2. Vær som hjemmelærer opmærksom på behovet hos de familier, du har fået tildelt. Sørg for at opmuntre dem til at være beredt som familie.

Yderligere skriftsteder

- 1 Tim 5:8 (vi skal sørge for vores familie)
- 1 Joh 3:17 (vigtigheden af at hjælpe andre)
- Alma 34:28 (vores pligt til at hjælpe andre)
- L&P 56:16–18 (en advarsel til de rige og de fattige)
- L&P 68:30–32 (de lade revses)
- L&P 78:7, 13–14 (vigtigheden af at være forberedt)

Lærers forberedelser

Før du underviser i denne lektion:

1. Studér kapitel 27, »Arbejde og det personlige ansvar,« samt kapitel 37, »Familieansvar« i *Håndbog i evangeliske principper*.
2. Sørg for at der er tavle og kridt.
3. Bed en elev give et indlæg om afsnittet »Familieansvar«, fra *Håndbog i evangeliske principper*.
4. Skriv et skilt (illustration 7-a) med de seks områder for personlig og familiemæssig beredthed.
5. Bed nogle elever læse eller fremlægge historier og skriftsteder i denne lektion.

Slægtshistorie og familieoptegnelser

Lektion 8

Denne lektion skal lære os om vores ansvar for at samle familieoptegnelser og sørge for, at der udføres tempelordinanser for vore afdøde slægtninge.

Indledning

Enhver, der kan stå til regnskab for sine gerninger, skal døbes og modtage andre ordinanser, før de kan komme i det celestiale rige. Der er dog mange mennesker, som har levet og er døde uden at høre om evangeliet eller modtaget disse nødvendige ordinanser.

Gennem profeten Joseph Smith og andre sidste dages profeter har Herren åbenbaret, hvordan disse mennesker kan modtage evangeliet i åndeverdenen (se L&P 138, »En åbenbaring om de dødes frelsning«). De er imidlertid nødt til at modtage frelsens ordinanser, som kun kan gives til levende. Det er derfor vores ansvar at finde frem til vore forfædre og sørge for at disse ordinanser udføres for dem i templet. Vi kalder dette slægtshistorisk arbejde.

Herren åbenbarede til Joseph Smith at dette arbejde er meget vigtigt.

Læs Lære og Pagter 128:15.

Når vi har fundet de nødvendige oplysninger om vore forfædre, kan vi i templet få dem beseglet til hinanden som familie for evigt. Når en generation besegles til en anden, vil familierne blive kædet sammen for evigt, ligesom leddene i en stor kæde. Præsident Joseph Fielding Smith beskriver det således:

»Enhver gift mand står som overhovedet for sin ... umiddelbare familie. Således vil jeg f.eks. stå som overhoved for min familieggruppe i kraft af beseglingen for tid og evighed, og mine børn vil tilhøre mig. Jeg vil tilhøre mine forældre i deres familieggruppe. Min far vil på samme måde sammen med sine søskende tilhøre hans fars enhed i hans familieggruppe, og hans far tilhøre faderen før ham – alle kædes sammen generation efter generation ligesom en kæde« (*Seek Ye Earnestly*, s. 225).

Mindebøger

Herrens folk har altid ført mindebøger. Adams børn førte mindebog (se Moses 6:4–8), og nephiterne blev også befaleet at føre hellige

optegnelser (se 3 Nephi 23:6–13). Vi har fået den samme befaling i vore dage (se L&P 128:24).

En mindebog er en optegnelse over vores familie. Den skal indeholde slægtshistorie, vigtige familiepapirer, og historier om vore forfædre og om os selv. En god måde at påbegynde sin mindebog på er at samle alle de optegnelser, vi kan finde om os selv og vore forfædre i en æske eller anden ting, og sætte den på et let tilgængeligt sted.

Hvilke optegnelser bør man lægge i æsken? (Det kan f.eks. være fødselsattester, dåbs- og ordinationsattester, patriarkalske velsignelser, vielsesattester, fotografier, dagbøger, avisudklip og skolepapirer.)

Det vigtigste i en mindebog er den historie, vi skriver om os selv. Denne personlige historie kan skrives ved hjælp af et samlesystem nøjagtigt som beskrevet for indsamlingen af oplysninger om vore forfædre. Når vi samler optegnelser om vores liv i en æske og taler med vore forældre og andre slægtninge og venner, kan vi indhente oplysninger om os selv, og så kan vi begynde en oversigt over de oplevelser, vi har haft. Ofte vil de optegnelser og andre ting, vi har samlet, minde os om flere begivenheder og ting, vi har oplevet.

Når vi har samlet alt, hvad vi kan få fat i om os selv, arrangeres tingene i den orden, de er foregået, idet vi begynder med vores barndom. Så kan vi påbegynde vores livshistorie, enten ved at skrive den selv, få en anden til at skrive den for os, eller ved at optage den på bånd.

Vores livshistorie bør anbringes sammen med de andre vigtige slægtshistoriske papirer, vi har samlet i æsker eller ringbind af én eller anden slags. Dette er begyndelsen på vores mindebog, som til sidst bør omfatte alle vore hellige familieoptegnelser.

Dagbøger

Fremvis illustration 8-a, »Hvert medlem bør føre dagbog.«

I vore optegnelser bør vi have en personlig dagbog med vore betydningsfulde oplevelser, tanker og følelser, skrevet efterhånden som vi oplever dem. Dette kræver, at vi sætter nogen tid af hver dag eller hver uge, til at skrive om, hvad der er sket os. I en artikel i *New Era* har Præsident Kimball skrevet:

»Vi opfordrer vores ... folk til i dag at begynde at skrive og føre optegnelser over alle vigtige begivenheder i deres liv ...

8-a

Hvad bedre kunne I gøre for jeres børn og jeres børnebørn end at nedskrive historien om jeres liv, jeres sejr over det onde, jeres oprejsning efter et fald, jeres fremgang, jeres fryd, når I endelig har sejret?

Få fat i en bog ... en dagbog, der vil vare for evigt, og som englenerne måske vil citere fra i al evighed. Begynd i dag, og skriv i den om jeres kommen og gåen, jeres inderste tanker, det, I har held med, og det, som mislykkes for jer, jeres omgangskreds, jeres indtryk og jeres vidnesbyrd.«

I samme artikel skriver præsident Kimball også: »Hvor glade er vi ikke for, at Abraham skrev sin egen livshistorie, den meget betydningsfulde del af verdenshistorien og sine åbenbaringer, tanker, følelser og rige oplevelser« (»Englenerne vil måske citere derfra,« *Den danske Stjerne*, juni 1977, s. 24–25).

Optegnelser over vore forfædre

Vi har hver især en arv, vi kan være stolte af. Vore forfædre har ofret meget, for at vi kunne have de velsignelser, vi nyder godt af i dag, og vi elsker dem tilstrækkeligt til, at vi gerne vil bringe dem evangeliets velsignelser. Herren har gengivet nøglerne til frelse for de døde til Joseph Smith, for at vi kan bringe dem disse velsignelser. Han sendte et himmelsk sendebud ved navn Elias (Elijah), som havde disse særlige præstedømmenøgler, idet han var profet i fordums tid, og Elias har givet profeten disse nøgler.

Få en elev til at læse Lære og Pagter 2 eller Mal 3:23–24.

Hvad vil det sige at vende sønners hjerte til deres fædre?

Når vi lærer alt, hvad vi kan om vore forfædre, vil vi opdage, at vores kærlighed til dem vokser. Vore hjerter vendes til dem. Vi ville ønske, at vi kendte dem bedre og vi tænker på deres levevis. Vi ville ønske, at de skal nyde evangeliets velsignelser og høre med til vores evige familie.

Da Elias (Elijah) overdrog Joseph Smith præstedømmenøglerne til de dodes frelse, fik profeten også magten til at besegle familier for tid og evighed. Når vi ønsker at få vores familie beseglet til hinanden – i en ubrudt kæde tilbage til Adam – bliver vi inspireret af »Elias' ånd«. »Elias' ånd« er det ønske vi nærer om at søge vore forfædres optegnelser og gøre det for dem, som de ikke kan gøre for sig selv.

Fremvis illustration 8-b, »Slægtshistorisk arbejde er et familieansvar.«

8-b, Slægtshistorie er et familieansvar

Som en begyndelse til dette arbejde har vores profet bedt alle Kirkens medlemmer gennemføre et »4-generationsprogram«. 4-generationsprogrammet består i at indsamle oplysninger om vores egen familie samt om de næste 3 generationer af vore forfædre, og få dem optegnet på særlige formularer, kaldet anetavler og familiegruppeskemaer. For at kunne gennemføre dette program, skal vi hver især udfylde følgende:

1. *generation*: Et familiegruppeskema med oplysninger om os selv, vores hustru og vore børn.

2. *generation*: To familiegruppeskemaer, et med vore forældre som mand og hustru og et med vores hustrus forældre som mand og hustru.

3. *generation*: Fire familiegruppeskemaer, et for hver af vore bedsteforældre og et for hver af vores hustrus bedsteforældre.

4. *generation*: Otte familiegruppeskemaer, et for hver af vore egne oldeforældre og et for hver af vores hustrus oldeforældre.

Vis klassen familiegruppeskemaerne for din egen familie. Fortæl dem, hvordan du har lavet dem, og bær vidnesbyrd om slægtshistorie og familieoptegnelser.

Familiegruppeskemaerne kan også benyttes til at nedskrive oplysninger om forfædre, der går længere tilbage end de fire generationer, vi er blevet bedt om at finde frem til. Disse optegnelser bør sammen med 4-generations-skemaerne anbringes i vores mindebog.

Tempelordinanser for familien

Efterhånden som vi får samlet vores familiegruppens optegnelser, kan vi finde ud af, hvilke af vore forfædre der skal gøres tempeltjeneste for. Navnene på disse forfædre sendes til den slægtshistoriske afdeling, som sørger for at de rette ordinanser udføres for dem.

Fremvis illustration 8-c, »Tempeltjeneste for de døde udføres af stedfortrædere.«

Alle de ordinanser, der kræves for de levende, skal også udføres for de døde, så alle mennesker kan få lige adgang til ophøjelsens velsignelser. Disse ordinanser udføres i templet ved præstedømmets magt. I templet udfører værdige medlemmer af Kirken dåb, håndspåleggelse for Helligåndens gave, ordination til præstedømmet for de døde, og de modtager også begavelsen på deres vegne. De kan også blive beseglet i evige familier for de døde.

Præsident Wilford Woodruff sagde: »Jeg anser denne del af vores mission for lige så vigtig som at prædike evangeliet for de levende. De døde ... kan ikke komme frem i opstandelsens morgen, med-

8-c, Tempeltjeneste for de døde udføres af stedfortrædere

mindre der bliver foretaget visse ordinanser på deres vegne i et tempel, der er bygget og indviet til Gud. Det kræver lige så meget at frelse en død som en levende« (*Hjælpeforeningens studiekursus for 1977–1978*, s. 6).

Hjælp fra vor himmelske Fader

Hvis vi gør vores bedste for at udføre vores præstedømmeansvar i forbindelse med slægtshistorisk arbejde, vil vi modtage den hjælp, vi har brug for fra vor himmelske Fader. Det sker i reglen som stille, rolig og almindelig inspiration. Men det sker også, at der indtræffer mirakler for Kirkens medlemmer som udfører dette arbejde. Ældste Melvin J. Ballard fortæller f.eks. denne historie:

»Jeg kan huske en hændelse, min far var ude for. Hvor vi dog glædede os til, at Logan Templet skulle blive færdigt! Det stod for at skulle indvies. Min far havde arbejdet på den bygning lige fra den blev påbegyndt, og det allerførste jeg husker er, at jeg bragte hans middagsmad ud til ham hver dag, medens han kørte sten ned fra stenbruddet. Ih, hvor vi dog glædede os til denne store begivenhed! Jeg husker, hvordan min far i mellemtiden gjorde sig alle mulige anstrengelser for at få alle de datoer og oplysninger, han kunne, om sine slægtninge. Det gik hele tiden igen i hans morgen og aftenbønner – at Herren ville åbne en udvej, således at han kunne få oplysninger om [sine] afdøde.

Dagen før tempelindvielsen ... kom to ældre herrer spadserende ned ad gaden i Logan, gik hen til mine to mindre søstre, henvendte sig til den ældste af dem, gav hende en avis og sagde:

»Tag den med hjem til din far. Du må ikke give den til nogen andre. Men skynd dig. Pas på, du ikke taber den.«

Barnet gjorde som der blev sagt, og da hun mødte sin mor, ville moderen gerne se avisen. Men barnet sagde: »Nej, jeg må ikke give den til andre end far.«

Hun fik lov at komme ind og fortælle sin historie. Vi kiggede forgæves efter de rejsende. De var ikke til at se nogen steder. Ingen så dem. Så gik vi tilbage til avisen. Det var "The Newbury Weekly News" – den var trykt i min fars tidligere engelske hjemegn torsdag den 15. maj 1884 og vi havde den den 18. maj 1884, tre dage efter udgivelsen. Vi var forbløffede, for den kunne ikke have nået os så hurtigt ved noget jordisk middel. Vores nysgerrighed voksede, efterhånden som vi læste i den. Så opdagede vi en side, som var helliget en bestemt journalist for bladet, som havde ... besøgt en gammel kirkegård. De mærkelige inskriptioner havde fået ham til at

skrive det i avisen, han havde fundet på gravstenene, også versene. Han havde også skrevet navnene, fødselsdatoer og dødsdatoer osv. Det fyldte næsten en hel side.

Det var den gamle kirkegård, hvor familien Ballard var blevet begravet gennem flere generationer, og temmelig mange af dem var min fars nærmeste slægtninge, og andre nære venner var ligeledes nævnt.

Da sagen blev forelagt præsident Merril, præsident for templet i Logan, sagde han: »Du er bemyndiget til at gøre arbejde for disse mennesker, for du har modtaget oplysningerne af Herrens sendebud.«

Der er ingen tvivl om, at de døde, som har modtaget evangeliet i åndeverdenen, har inspireret journalisten til at skrive disse ting, og således blev der åbnet en udvej for at min far kunne få de oplysninger, han søgte« (*Three Degrees of Glory*, s. 23–24).

Mange af Kirkens medlemmer kan fortælle, hvordan de er blevet inspireret eller vejledt til at søge oplysninger om deres forfædre. Når vi har tro, faster og beder, samtidig med at vi søger optegnelser om vore slægtninge, vil vi modtage hjælp fra vor himmelske Fader.

Konklusion

Som bærere af præstedømmet har vi et stort ansvar for at hjælpe til med at forene vore slægtninges familier for al evighed. Til dette ansvar hører at vi fører en mindebog. Vore mindebøger skal indeholde vores livs historie samt de oplysninger, vi har samlet om vore forfædre og andre hellige familieoptegnelser. Når vi samler disse slægtshistoriske optegnelser, åbner vi udvej for at vore forfædre kan modtage evangeliets nødvendige ordinanser. Når vi gør dette, vil vi blive »frelserne på Zions bjerg.« Profeten Joseph Smith har sagt:

»Nøglerne skal overleveres, Elias' ånd skal komme og de hellige komme som frelsere på Zions bjerg. Ved at bygge deres templer og modtage alle forordninger for alle deres forfædre, som er døde, og forløse dem, som kommer frem i den første opstandelse og sammen med dem blive ophøjet til herlighedens troner; og heri er den kæde, der binder fædrenes hjerte til børnene og børnenes til fædrene, hvad der opfylder og fuldbyrder Elias' mission« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 398).

Udfordring

Præsident Kimball har sagt i forbindelse med slægtshistorie: »Dette er Herrens værk, og han har givet os det. Det er vort ansvar, vor for-

nøjelse og vores privilegium at bringe dette værk fremad. Vi bør indrette os på en sådan måde, at værket kan skride fremad« (»Er vi i fare for at miste det, der hører evigheden til,« *Den danske Stjerne*, maj 1977, s. 4).

Begynd allerede i dag at gøre én eller flere af følgende ting:

1. Find en æske eller lignende, og begynd at samle ting, som kan hjælpe dig med at skrive din livshistorie.
2. Få fat i et hæfte eller en dagbog, og skriv indledningen i dag. Opbevar bogen, hvor du ofte får øje på den. Hav dig som mål at skrive i den hver dag eller hver uge.
3. Begynd dit 4-generationsprogram ved at skrive et familiegruppeskema for dig selv og din egen familie. Fortsæt med at samle optegnelser til du har fuldført dette program.
4. Hvis du allerede har påbegyndt en mindebog, så sæt dig endnu et mål for at engagere hele familien. Du kunne f.eks. holde en særlig familieaften for at hjælpe dine børn til at komme i gang med deres egne mindebøger.

Yderligere skriftsteder

1 Nephi 5:10–16 (der blev ført slægtshistoriske optegnelser over Lehis forfædre)

L&P 21:1 (der skal føres optegnelser i Kirken)

L&P 127:9 (der skal føres optegnelser i templet)

L&P 128:8 (der skal føres optegnelser i himlen)

L&P 110:13–16 (Elias besøger Joseph Smith)

Læreren forberedelser

Før du underviser i denne lektion:

1. Læs Lære og Pagter 128:15–19, 22–24 samt Joseph F. Smiths »En åbenbaring om de dødes forløsning« (L&P 138).
2. Læs *Håndbog i evangeliske principper*, kapitel 40 »Tempeltjeneste og slægtshistorie.«
3. Hvis der er nogen i klassen, der regelmæssigt skriver i sin mindebog eller skriver dagbog, kan du bede ham fortælle, hvordan han begyndte, og hvordan det har hjulpet ham.
4. Skriv et familiegruppeskema for din egen familie og tag det med til klassen. Hvis du ikke ved, hvordan du skal skrive det, får du din præstedømmeleder til at vise dig det.
5. Forbered dig på at bede eleverne finde frem til så mange af deres forfædre som de kan – 4 generationer tilbage. Du kunne f.eks. selv gennemgå dine slægtshistoriske optegnelser før klassesetiden.
6. Bed nogle elever læse eller fremlægge historier og skriftsteder fra denne lektion.

Del evangeliet med andre

Lektion 9

Denne lektion er beregnet på at motivere os til at blive bedre til at dele evangeliet med andre.

Indledning

I følgende beretning fortæller en omvendt, hvordan hun og hendes familie følte sig tiltrukket af Kirken.

»Kort tid efter at vi var flyttet ind i et nyt nabolag, gik jeg og arbejdede i min have, da én af mine naboer tilbød mig en håndfuld tomater, hun netop havde plukket. Det var lige netop dette der startede det, der skulle blive et evigt venskab.

De efterfølgende måneder viste [vore naboer] sig at være de bedste venner ... vi nogen sinde havde mødt. De var ikke bange for at være for venlige, og de tog vores familie til sig, som om det var deres egen familie. Vi nød deres nybagte brød, som de gav os næsten hver uge, den færdige middag, de kom med en aften, hvor jeg var for syg til selv at lave mad og det dejlige festspil, vi overværede en sommeraften i Independence og de is, vi købte på vej hjem.

Vi blev altid inviteret med til Kirkens aktiviteter, men de pressede os aldrig til at tage med. Da vi en aften besluttede os for at tage med, kom vores nabos søde, pålidelige datter over og var babysitter for os – og sommetider nægtede hun at tage betaling for det.

Efter en hård dag hjemme bad min veninde mig tage med hende til Hjælpeforeningen. Jeg var i reglen blot ivrig efter at komme ud af huset på et sådant tidspunkt. Ved at tage med fandt jeg meget mere end blot [hvile] fra mine huslige pligter. Den varme velkomst, søstrene gav mig, fik mig til at komme regelmæssigt i næsten et år, før vi blev døbt.

Da vi havde tænkt os om et stykke tid, vidste vi i vore hjerter, at vi ønskede at leve et mere fuldkomment liv, sådan som de gjorde. Vi blev inviteret med i Kirken om søndagen og begyndte at komme i gæsteklassen hver uge.

I marts 1976 lod vi os døbe.

Kort tid efter hørte vi en god tale til et nadvermøde. Den handlede om én, der havde været så tilbageholdende med at dele evangeliet med en anden af frygt for at virke for anmassende – og den pågældende familie måtte vente 10 år, før muligheden kom igen. Ti år! Jeg tænkte på, hvad der mon ville være hændt os i de efterfølgende ti år, hvis vi ikke havde haft Kirken allerede nu. Mit hjerte svulmede, og jeg kunne næsten ikke vente til jeg fandt vore naboer foran Kirken bagefter.

›Tak, fordi I ville dele evangeliet med os‹ – det var alt, hvad jeg kunne sige. Jeg ville så gerne sige meget mere, men jeg behøvede det faktisk ikke. De fik også tårer i øjnene, da vi udvekslede kærlige ord og omfavnelser, nøjagtigt som jeg ved vi altid vil gøre – i tid og al evighed« (Doris E. Heydon, citeret af Jay A. Parry, "Converts Tell ... What Brought Me In," *Ensign*, feb. 1978, s. 43).

Hvem kunne I dele evangeliet med i dag? Hvad gør I i jeres familie for at forberede jeres naboer til at modtage evangeliet? Hvorfor bør vi begynde allerede nu med at arbejde med vore naboer?

Del evangeliet med andre – vores kaldelse fra Herren

Herren har gentagne gange belært sine præstedømmebærere om at forkynde evangeliet, at bede ikke medlemmer omvende sig og lade sig døbe. Da Jesus gik på jorden, viste han os det eksempel, som vi skal følge. Han bad alle om at antage evangeliet. Den sidste befaling, han gav, var til sine disciple før sin himmelfart, og den lød således: »Gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen« (Mark 16:15). Nogle af os tror måske, at missionering kun er for fuldtidsmissionærer. Men alle vi, der er blevet døbt, har et ansvar for at bede andre antage evangeliets velsignelser. Herren har sagt:

›Og atter siger jeg jer: Jeg giver jer et bud, at enhver, både ældste, præst, lærer og medlem, skal anvende hele sin kraft og arbejde med sine hænder for at forberede og udføre de ting, som jeg har befalet.

Og lad jeres prædiken være en advarselsrøst, lad hver mand advare sin næste i mildhed og sagtomdighed« (L&P 38:40–41).

Hvorfor ønsker vor himmelske Fader, at vi skal dele evangeliet med andre? (Han stoler på, at vi vil dele evangeliet med dem, som ikke har hørt det, så alle hans børn kan nyde dets velsignelser.)

Hvilke evangeliske velsignelser nyder vi, som vi også ønsker, andre skal have? (Evangeliet lærer os, at vi er en kærlig himmelsk Faders børn, og at vi kan bede ham om hjælp til at løse vore problemer. Evangeliet hjælper os til at leve et lykkeligt liv og til at vide, hvordan vi kan blive værdige til at bo hos vor himmelske Fader i det næste liv. Evangeliet gør det muligt for os at være sammen med vores familie i al evighed.)

Nogle af vore venner og slægtninge får måske aldrig del i evangeliets velsignelser, hvis vi ikke interesserer os nok for dem til virkelig at missionere for dem. De vil måske aldrig bede om undervisning i evangeliet, medmindre vi fortæller dem om det. Det er rigtigt, at en del af missioneringen går ud på at være et godt eksempel på det, vi tror, men vi bør også finde udveje for at fortælle folk om vores tro. Herren har sagt: »Thi der findes endnu mange på jorden blandt alle sekter, partier og religionssamfund, som er forblindedede ved menneskenes listige anslag, så de ligger på lur for at bedrage, og som holdes borte fra sandheden blot derved, at de ikke ved, hvor de kan finde den« (L&P 123:12).

Effektiv forkyndelse af evangeliet

Fremvis illustration 9-a, »Ethvert medlem bør være missionær.«

Herren har gennem sine profeter befalet, at ethvert medlem af Kirken bør missionere. Præsident Spencer W. Kimball har givet nogle råd, som kan hjælpe os med at udføre denne ansvarsopgave:

»Fædre, det er jer der må gå i spidsen. Ved at arbejde sammen som en familie vil vi kunne udføre et stort stykke arbejde. Udvælg jer under bøn sammen med jeres familie én eller to familier, som I kan blive venner med. Find ud af, hvem af jeres slægtninge eller venner I vil præsentere Kirken for. I kunne måske tilrettelægge en familieaften sammen med dem på en anden aften end lige netop mandag eller foretage jer noget sammen på mange andre måder. Når så disse familier viser interesse, så arrangér sammen med wardets eller grenens missionsleder en aften, hvor I kan invitere dem og missionærerne til jeres hjem for at give dem budskabet om genoprettelsen. Hvis I følger denne enkle fremgangsmåde, vil I kunne bringe mange gode familier ind i Kirken« (*Sharing the Gospel through Priesthood Missionary Service*, billedbånd VVOV 1227, 1975).

De fleste af os ønsker at dele evangeliet med andre på grund af vores kærlighed og omsorg for vore medmennesker. Men nogle af os ved ikke, hvordan vi skal tale med ikke-medlemmer om evangeliet. Vi er generte og tøver med at tale med dem om Kirken. Følgende plan er én af måderne, hvorpå vi kan bringe andre ind i Kirken.

UDVÆLG UNDER BØN EN FAMILIE

Fremvis illustration 9-b, »En god missionær er det samme som en god ven.«

9-a, Ethvert medlem bør være en missionær

9-b, En god missionær er det sammen som en god ven

Som præsident Kimball sagde, så skal faderen tage ledelsen. (Hvis der ikke er nogen far i familien, er det moderen eller en anden, som er familiens overhoved, der skal lede familien.) Vi kunne f.eks. begynde med at tænke på nogle venner eller slægtninge, der ikke er medlemmer af Kirken.

Hvem kender I, som kunne blive interesseret i Kirken?

Tænk over følgende, samtidig med at I udvælger en familie, I kan gøre jer til venner med:

- Familier, der har oplevet forandringer i deres liv. (Nye naboer, nyfødte, nygifte, nylige dødsfald i familien.)
- Familier, der har gode erfaringer med Kirken. (Nogle, som netop har besøgt et tempel eller andre kirkefaciliteter, været til et møde eller en aktivitet i Kirken, som har set et tv-program om sidste dages hellige, som er venner med kirkemedlemmer eller som har hørt Tabernakelkoret.)
- Familier, som er i familie med kirkemedlemmer. (Familie, hvor én er medlem af Kirken, slægtninge til mennesker, som for nylig har tilsluttet sig Kirken.)
- Familier og andre, der er interesserede eller nysgerrige efter at vide noget om Kirken. (Mennesker, som har stillet spørgsmål om Kirken, talt godt om kirkemedlemmer, udtrykt interesse for Kirkens tro og principper eller som søger en ny religion.)

Præsident George Albert Smith har foreslået følgende: »Begynd med det menneske, der bor ved siden af dig ved at opnå hans fortrolighed, ved at opbygge hans kærlighed til dig på grund af din retfærdighed, og så er din missionering allerede i gang« (i Conference Report, okt. 1916, s. 51).

BLIV VENNER MED FAMILIEN

Husets overhoved bør være foregangsmand for familien, når det gælder om at gøre sig til venner med ikke-medlemmer. Enhver far bør lære sin familie værdien af at være gode venner med andre.

Hvordan kan vi øge vores venskab med en familie, der ikke er medlem?

Der er mange måder, hvorpå man kan vise venskab over for andre. Vi kan være glade og muntre, være gode til at lytte, huske deres navne, gøre dem vennetjenester, drøfte deres interesser med dem, besøge dem, invitere dem hjem, gå ud med dem og på andre måder lade dem vide, at vi holder af dem.

PRÆSENTÉR KIRKEN FOR FAMILIEN

Præsident Kimball har foreslået, at vi inviterer vore naboer til en familieaften på en anden dag end vores egen familieaften. Så kan vi fortælle dem om nogle af Kirkens lærdomme.

Vi kan f.eks. også gøre dem bekendt med Kirken ved at give dem én af Kirkens pjecer eller *Stjernen*. Vi kan give dem Mormons Bog, invitere dem med til et kirkemøde, bære vores vidnesbyrd for dem eller tage dem med til Kirkens aktiviteter.

Kan I nævne andre måder, hvorpå man kan hjælpe ikke-medlemmer til at blive interesseret i Kirken?

INVITÉR FAMILIEN TIL EN SAMTALE MED MISSIONÆRERNE

Fremvis illustration 9-c, »Det er en berigende oplevelse at fortælle om evangeliet.«

Så snart vore venner er parate til det, skal vi bede Herren hjælpe os med at invitere dem til et møde med missionærerne. Når det er muligt, bør de mødes i vores hjem for at få missionærlektionerne.

Hvordan kan vi spørge vore venner, om de har lyst til at møde missionærerne?

En af måderne, hvorpå man kan spørge sine venner, om de kunne tænke sig at vide noget om Kirken, er at sige: »Vi er så glade for at være jeres naboer. Kunne du og din familie ikke tænke jer at komme ind til en familieaften i morgen aften klokken 7.00? Der kommer to unge mænd fra vores Kirke. De vil gerne fortælle, hvordan vores Kirke begyndte.«

Her er en måde, hvorpå vi kan fortælle mennesker, som vi sandsynligvis kun møder én gang, om Kirken:

Stil spørgsmålet: »Hvilken Kirke kender du mest til?«

eller: »Hvilken religion tilhører du og din mand?«

Sig: »Jeg er mormon.«

eller: »Min hustru og jeg er medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.«

eller: »Vi tilhører mormonkirken.«

Fortæl dem, at din tro betyder meget for dig: »Jeg synes, at religion er det vigtigste i mit liv.«

eller: »Det er vigtigt for min familie, at vi kender Kirken.«

Fortæl om en af Kirkens

lærdomme: »I vores Kirke tror vi på, at ...«

eller: »I vores familie tror vi på, at ...«

eller: »I Jesu Kristi Kirke ...«

Stil et spørgsmål: »Hvad ved du om mormonkirken? Kunne du tænke dig at vide mere?«

eller: »Kunne du tænke dig at vide noget om ...?«

eller: »Kunne du tænke dig at deltage i ...?«

Der findes mange måder, hvorpå man kan invitere folk til at lytte til evangeliets budskab. Vi kan nævne noget om Kirken, som interesserer dem – f.eks. slægtshistorie, et ungdomsprogram eller velfærdsprogrammet. Vi kan derpå spørge, om de kunne tænke sig at vide noget mere om Kirken. Vi må ikke være bange for, at de vil blive fornærmede eller blive mismodige, hvis de ikke reagerer positivt. Mange vil sige ja, og hvis de afviser vores indbydelse, bør vi reagere, som om de havde sagt nej til en middagsinvitation. Vi kunne f.eks. sige: »Jeg forstår dig godt John. Men måske en anden gang.« Stil spørgsmål, som ikke vil gå ud over jeres venskab, og så vil Ånden hjælpe os til at kunne se, hvornår tiden er inde til at spørge igen.

Læs Rom 1:16. Hvorfor må vi ikke »skamme« os over Kristi evangelium?

I følgende beretning fortæller en nyomvendt, hvordan venskab førte til, at han blev interesseret i Kirken:

»På vores arbejde lærte vi hinanden meget godt at kende. Jeg kom virkelig til at respektere ham. Efterhånden som vi fik et nærmere venskab til hinanden, kunne vi tale om vore familier, og hvad vi lavede, og det førte til Kirken. Jeg kunne se, at det var Kirken, der gjorde ham og hans familie anderledes end de fleste mennesker – på en meget god måde. Det varede ikke længe, før vi kom til at tale om nogle af Kirkens lærdomme, men han pressede mig aldrig eller prædikede for mig ... En dag i frokostpausen spurgte han mig, om jeg kunne tænke mig at vide mere ... [Min familie fik missionærlektionerne] i hans hjem.

Havde det ikke været for denne virkelige omsorg og ægte interesse, som familien Brook viste for min familie, tror jeg virkelig ikke, vi var blevet medlemmer af den eneste sande Kirke, og havde fået lys og kundskab om vor Fader i Himlen og hans planer for os« (Keith Knoblich, citeret af Jay A. Parry, "Converts Tell ... What Brought Me In," *Ensign*, feb. 1978, s. 39).

Konklusion

Herren har sagt: »Det tilkommer enhver, der er blevet advaret, at advare sin næste« (L&P 88:81). Hvis vi gør som Herren har befaleet, vil vi kunne hjælpe mange mennesker til at finde sandheden.

En af måderne, hvorpå man kan være en god missionær, er at vise et godt eksempel. Hvis vi viser et godt eksempel, vil folk ofte blive interesseret, fordi vores levevis er anderledes.

Men eksemplet alene er ikke altid nok til at gøre alle mennesker interesseret i Kirken. Vi er nødt til at tage det første skridt til at præsentere evangeliet for dem. Der er forskellige måder, hvorpå ikke-medlemmer kan blive interesseret: Drag dem ind i en samtale om evangeliet, inviter dem til en gudstjeneste, bær dit vidnesbyrd for dem, giv dem en Mormons Bog eller *Stjernen*, inviter dem til en familieaften. Men der er også andre måder. De kan variere fra person til person, derfor må vi bede meget under vores arbejde for at missionere.

Men frem for alt skal vi vise ikke-medlemmer kærlighed og omsorg, idet vi bestræber os på at skabe muligheder for at undervise dem i evangeliet. De følelser, vi møder dem med, tæller mere end den måde, vi griber tingene an på. Mennesker vil reagere på kærlighed. En omvendt har sagt: »Vi er nødt til at skabe os venner, før vi kan få nogen til at omvende sig.« De, som tilslutter sig Kirken, er ofte gode venner med medlemmer, før de tilslutter sig Kirken.

Udfordring

1. Vis dine naboer et godt eksempel, og advar dem i mildhed.
2. Vælg under bøn en familie, der ikke er medlem, og som du kan belære om evangeliet. Gør dig derpå til venner med dem, og præsentér Kirken for dem.
3. Udnyt muligheder for at missionere, når folk kommer og besøger dig.
4. Giv Mormons bog til en ven.

Lærerens forberedelser

Før du underviser i denne lektion:

1. Bed en elev fortælle om sine oplevelser med at missionere.
2. Bed en elev fortælle sin omvendelseshistorie.
3. Lad nogle elever læse eller fremlægge historier og skriftsteder fra denne lektion.

Fællesskab: Et ansvar for præstedømmet

Lektion 10

Denne lektion skal motivere os, der har præstedømmet, til at styrke Kirkens medlemmer gennem Kirkens fællesskab.

Indledning

Læs Lære & Pagter 18:10.

Hvor betydningsfuldt er hver enkelt menneske for vor himmelske Fader?

Vi har allesammen stor betydning for vor himmelske Fader. Uanset hvem vi er, hvor vi bor, hvilket sprog vi taler eller hvilken race vi tilhører, så er det hans gerning og herlighed at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for os (se Moses 1:39). Som hjælp i dette arbejde har Herren oprettet sit præstedømme på jorden og givet os ansvaret for at elske hinanden, sådan som han elsker os.

I skrifterne kan vi læse, at vi skal have den samme omsorg for andre, som vi har for os selv (se L&P 38:24). Det er vores ansvar og vores privilegium at hjælpe vore søskende til at modtage de velsignelser, vor himmelske Fader har beredt for dem, som er trofaste.

»Vi er her for at hjælpe hinanden med at få fremgang, for at inspirere hinanden til kærlighed og gode gerninger og ikke for at sidde til doms. Det er vores opgave at give opmuntring til dem, som er mindre aktive eller i overtrædelse. Vi har pligt til at sørge for, at ›der ikke findes nogen uretfærdighed i menigheden eller noget udestående medlemmerne imellem, eller løgn, bagvaskelse og ond tale‹ (L&P 20:54)« (Delbert L. Stapley i *Konferencetaler 1973–75*, s. 39).

Læs Luk 22:32.

Præsident Harold B. Lee har sagt: »Jeg føler mig overbevist om, at der er mange i Kirken, som er ved at begå åndeligt selvmord, og de råber om hjælp ... Hvis vi blot er lydhøre, når de råber til os i deres kvide, vil vi måske kunne redde deres liv« (»Præstedømmets styrke,« *Den danske Stjerne*, mar. 1973, s. 94).

Fællesskabet i Kirken

Fællesskab betyder, at man opmuntrer og hjælper hinanden til at nyde alle evangeliets velsignelser. Det er at vise høflighed, udveksle erfaringer, udstrække sin kærlighed og yde vennetjenester, være hjælpsom og gøre andre venlige ting. Vi drager andre ind i fælles-

skabet ved at være venner med folk og gode naboer, og ved at få andre til at føle sig betydningsfulde og ønskede.

Når vi deler vores tid, vore talenter og ejendele med andre, udvikler vi en broderskabsånd. Paulus har beskrevet denne form for broderskab. Han sagde at nye medlemmer af Kirken ikke længere skulle være fremmede men »de helliges medborgere« (Ef 2:19).

Selv om vi skal være venlige, gode naboer og forsøge at vise alle mennesker kærlighed, er det at hjælpe og være venner med nye og mindre aktive medlemmer også et af præstedømmets hovedansvar. Kirken hjælper os dertil på mange måder. Den har programmer, som f.eks. hjemmeundervisningsprogrammet, som opmuntrer os til at tjene vore søskende. Den afholder møder, hvor vi kan være sammen med hinanden. Og den giver anvisninger om den rette måde at udtrykke kærlighed og omsorg på.

Vi skal altid være interesseret i dem, der ikke er medlemmer af Kirken og i de fremmede iblandt os, men vi skal også være interesseret i de familier blandt os, som har en far, en mor, en søn eller en datter, som ikke er medlem. Disse familier har brug for os. Vi kan måske hjælpe disse familier, hvor kun nogle af dem er medlemmer, til at blive forenet i evangeliet, hvis vi viser dem kærlighed og forståelse.

Sammenfat disse tanker ved at skrive en liste på tavlen over dem, som har brug for at blive draget ind i fællesskabet.

Hvordan kan andre blive en del af fællesskabet?

Det afhænger af den enkeltes omstændigheder og vores forhold til den pågældende, hvordan man kan drage folk ind i fællesskabet. En familie har forklaret hvordan de fik en fremmed med i fællesskabet:

»Den fremmede ved siden af os så ud til at være meget genert. Han så lige ud i luften, og så næsten ud til at holde vejret. Han smilede ikke engang til vore to små børn, som altid skaffer os venner. Efter kirketid inviterede min mand denne alvorlige unge mand til at gå med hjem og få en forfriskning. Der bredte sig et smil over hele hans ansigt. »Jeg er lige blevet døbt i sidste uge, og er netop flyttet her til wardet,« forklarede han. Efter den dag skete det flere gange om ugen at han smuttede ind og snakkede med os, ivrig som han var over sin voksende kundskab om evangeliet, for at tale om skrifterne og om sin bekymring over personlige ting. Det var en stor glæde for os at iagttage, hvordan vores bror udviklede sig. Han var ikke længere en fremmed« (Susan Spencer Zmolek, "The Strangers Within Our Gates," *Ensign*, mar. 1976, s. 49).

Det er dog noget anderledes at drage folk ind i fællesskabet gennem hjemmeundervisningsprogrammet. En søster har fortalt, hvordan hendes hjemmelærere tog hende og hendes søn med til deres aktiviteter:

»Jeg ville gerne begynde på en frisk efter en smertelig skilsmisse, så jeg flyttede sammen med min lille søn sydpå for at færdiggøre et studium. Da vi forventede et varmt klima, efterlod vi vore uldne sweaters og tæpper til opbevaring sammen med andre ting. Men hvor vi frøs i vores tynde sommertøj den vinter, men jeg var alt for genert til at lette mit hjerte for nogen eller bede om at måtte låne nogle tæpper. Jeg kendte ingen. Jeg følte det, som om jeg ikke rigtigt hørte til i Kirken, fordi jeg var fraskilt, og jeg ønskede sandelig ikke at være en byrde for nogen. Jeg blev så glad, da hjemmelærerne kom! De ønskede virkelig at få os til at føle os velkomne, og de besøgte os regelmæssigt, selv om vi ikke havde nogen telefon og sommetider ikke var hjemme. De tog os ofte med til deres families aktiviteter. Til sidst gjorde det mig ikke noget at bede dem om at låne nogle tæpper« (som citeret af Susan Spencer Zmolek, "The Strangers within Our Gates," *Ensign*, mar. 1976, s. 47–48).

Skriv på tavlen de metoder, der anvendtes i ovenstående eksempler til at drage folk ind i fællesskabet.

Det ser ud til at vore bestræbelser på at bringe folk ind i fællesskabet er nødt til at strække sig ud over søndagens møder og til andre tidspunkter og aktiviteter i ugens løb, hvis vi skal føle ægte venskab for dem. Sådanne aktiviteter kunne f.eks. være at invitere dem hjem, invitere dem til sammenkomster og andre begivenheder i og uden for Kirken. Fællesskab er tegn på sand hellighed, det, som Jesus henviste til, da han sagde: »Jeg var fremmed, og I tog imod mig« (se Matt 25:34–36).

Følgende beretning viser, hvordan to brødre viste ægte fællesskabsfølelse:

En ung mand var ensom og ulykkelig. Han kom ikke regelmæssigt i Kirken, og det var svært for ham at være pålidelig i sit arbejde i Kirken. To mænd, der begge var enkemænd, inviterede den unge mand hjem til familieaftener.

Det varede ikke længe før mandag aften for ham blev den bedste aften i ugen. Her blev han engageret i mange samtaler om evangeliet og modtog den motivation, der fik ham til at bede flittigere. Det varede ikke længe, før hans vidnesbyrd havde ændret sig fra passiv kundskab til et brændende vidnesbyrd om sandheden.

De to brødre havde accepteret ham og udstrakt deres venskab på den bedste måde, de kendte til. De satte sig sammen med ham i Kirken til møderne og inviterede ham hjem til middag. De gik på indkøb med ham og hjalp ham med at ordne sit hjem.

Inden længe var det ham, der hjalp andre, og han passede trofast

sine opgaver i Kirken. En dag, da han talte med en bekendt om sine glæder i livet, blev han spurgt: »Hvad tror du er årsagen til dette?«
»To gode venners kærlighed har betydet mest,« sagde han. »Jeg har lært at stole på deres kærlighed, og det er noget, der har hjulpet mig med at gøre ting, som jeg aldrig havde drømt om var muligt« (tilpasset efter *Hjælpeforeningens studiekursus for 1977–78*, sociallektion 3, historie 2).

Tilføj på tavlen de metoder, disse to brødre anvendte til at bringe en ensom bror ind i fællesskabet.

Bror Ernest Eberhard, jun. fortæller følgende om fællesskab:

»Susan Monson er et aktivt medlem af Kirken. Hun har tålmodigt ventet på at hendes mand, der ikke er medlem af Kirken, skulle vise Kirken interesse. Han sagde altid: »Det er godt for dig og børnene, min skat, men jeg er bare ikke interesseret.«

Det er til dels sandt. Men Jack er også generet ... Susan spurgte [til sidst] bror Caldwell, wardets missionsleder, om der ikke var noget at gøre. Han lovede at tage sagen op til det næste ugentlige missionsnærmøde.

Gruppen ... besluttede sig til at afholde et selskab for nabolaget, idet de mente at det var den bedste måde at begynde på. De bad tre medlemsfamilier i området om at tilrettelægge en havefest for Monsons og Hobles – en undersøgerfamilie ... De tog alle tre del i fællesskabet.

Til at begynde med havde Jack ikke rigtig lyst til at komme, men han kom, og blev overrasket over det glade, afslappede og naturlige venskab, der fandtes i gruppen. Da aftenen var ved at være slut, var han begejstret for ideen om at holde endnu et selskab – en udflugt to uger senere. Der var ingen, der talte om at gå i Kirke, men Allen Westover, som Jack til selskabet havde fortalt, at han var ved at male sit hus, troppede op lørdag med sin egen stige – og kom flere gange senere efter arbejdstid. Steve Caldwell og Glen Rivers hjalp også flere gange.

Da ældsternes kvorum senere på måneden havde et projekt, var Jack ivrig efter at få lov at hjælpe dem. Den sommer tilbragte Jack mere og mere tid sammen med Kirkens medlemmer. De sludrede om fiskestænger, politik og børneopdragelse, om havebrug, løsning af ægteskabelige problemer, og om, hvordan man klarer arbejdspress. Jack talte lige så meget som han lyttede. Aftensammenkomsterne med de forskellige familier blev også til familieaftener og førte til åndelige samtaler. Til Susans store glæde fortalte Jack hende en aften at han nu var parat til det næste skridt – at få missionærlektionerne ... og tilslutte sig Kirken.«

Bror Eberhard tilføjer: »Der er intet så let gennemskueligt som ›fællesaktiviteter‹ uden venskabelige følelser. Følelserne er nødt til først at være der.« Han foreslår, at vi bliver gode til at lytte, finder frem til hvad folk kan lide og ikke lide, hvad familien beskæftiger sig med og hvad manden laver. Han understreger, at dem, man vil drage ind i fællesskabet, er nødt til at vide, at man er interesseret i dem. ("That Part-member Family," *Ensign*, juli 1978, s. 38–39.)

Hvilke metoder blev der benyttet for at drage folk ind i fællesskabet i denne beretning? Skriv dem på tavlen.

Tal om illustrationen, »Fællesskabsaktiviteter« (illustration 10-a). Skriv andre aktiviteter, som eleverne foreslår.

Konklusion

En af præstedømmets vigtige opgaver er at drage folk ind i fællesskabet. På den måde hjælpes nyomvendte og andre kirkemedlemmer til at føle, at der er brug for dem, og at man ønsker deres tilstedeværelse – og de motiveres til at deltage i det, der foregår i Kirken. Når vi accepterer ansvaret for at hjælpe andre til at blive aktive i Kirken, vil vi opleve glæde og tilfredsstillelse. Herren har lovet at denne glæde vil vare evigt.

Læs Lære og Pagter 18:15–16.

Få den, du bad om det, til at bære sit vidnesbyrd om hvordan fællesskabet har hjulpet ham.

Udfordring

1. Find frem til en nyomvendt og drag ham ind i fællesskabet.
2. Gør noget mere for at drage de familier, du har fået tildelt i hjemmeundervisningsprogrammet, ind i fællesskabet.
3. Udvælg en mindre aktiv familie, og få dem aktivt tilbage i Kirkens fællesskab.
4. Gør dig til ven med alle Kirkens medlemmer – især de fremmede.
5. Hvis der er en familie i dit område, hvor kun en del af familien er medlemmer, så inviter dem, der ikke er medlemmer, til Kirkens aktiviteter.

Lærere forberedelse

Før du underviser i denne lektion:

1. Bed en elev bære vidnesbyrd om, hvordan fællesskabet har hjulpet ham. Det kan være en nyomvendt, et medlem der har været mindre aktiv, men nu er aktiv eller en eller anden, som har hjulpet andre til at blive aktive.
2. Lav en planche over aktiviteter, der skaber fællesskab (se illustration 10-a).
3. Bed nogle elever læse eller fremlægge historier og skriftsteder fra denne lektion.

FÆLLESSKABS AKTIVITETER

Aktiviteter i jeres hjem

Invitér til middag

Lyt til god musik

Tag på en tur

Se et godt fjernsynsprogram

Vis familiens lysbilleder eller
fotografier

Invitér til frokost i jeres have

Hold en lille fest

Bed dem hjælpe jer med
et projekt

Aktiviteter i deres hjem

Forær dem en kage eller
noget andet lækkert

Planlæg at holde en fest sammen

Hjælp dem med et projekt:

Kig inden for – »bare fordi I er gode
venner«

- Anlæg en have
 - Hjælp dem med at flytte ind
 - Hjælp dem med at reparere
et eller andet
-
-
-

Pas deres børn

Andre aktiviteter

Tag i biografen og se en god film eller tag i teatret

Tag dem med til en aktivitet i skolen

(Tilbyd forfriskninger hjemme hos jer bagefter)

Tag på en skovtur

Deltag i en familieudflugt

Overvær en af børnenes fritidsinteresser (boldspil osv.)

Faderen er patriarken

Lektion 11

Denne lektion er beregnet på at styrke vores forståelse for faderens rolle som hjemmets patriark.

Indledning

Fremvis illustration 11-a, »Herren forventer, at faderen leder sin familie.«

Præsident Spencer W. Kimball har sagt:

»Herren har i begyndelsen organiseret [sine børn] med en far til at være medskaber og forsørger og til at elske og styre og en mor til at undfangne, ernære og opfostre og oplære og [børn, der] kommer til at elske, ære og værdsætte hinanden. Familien er livets store plan, og den er organiseret af vor Fader i Himlen« ("The Family Influence," *Ensign*, juli 1973, s. 15).

Hvilke ansvar siger præsident Kimball, faderen har?

»Titlen *fader* er hellig og evig. Det er betegnende, at vor Fader i Himlen af alle de titler, der udtrykker respekt, hæder og beundring, og som gives til Guddommen, har bedt os om at tiltale ham som Fader« (*Fædre, betragt jer selv* [pjece, 1973], s. 4).

Syng eller læs »O min Fader«. (Se *Håndbog i evangeliske principper*, s. 264.)

Under sin jordiske mission henviste Frelseren mange gange til sin Fader og talte om ham på en hellig måde. Skrifterne viser, at han kendte sin Fader, for han talte med ham og gjorde hans vilje (se Matt 26:39). Frelserens eksemplariske respekt og ære for sin Fader er et forbillede, som vi bør følge og lære vore børn også at følge.

Hvordan kan vi vise vor himmelske Fader respekt? Vores jordiske far?

En far, der har præstedømmet, bør leve således, at han er værdig til at blive kaldt ved det hellige navn *far* af sine børn. Gør han det, vil han være forberedt til at være far i al evighed. Vi har allesammen magten til at gøre dette, til at have vores familie hos os og nyde glæde sammen med dem i al evighed.

En far er sin families patriark

Læs Ef 5:23.

Vor himmelske Fader har sat ægtemanden eller faderen til at være husets overhoved. Det familiemønster, der har ægtemanden eller

faderen som familiens overhoved, er hvad man kalder patriarkalsk. Vi medlemmer af Kirken er særligt velsignede, fordi vi har præstedømmet til at hjælpe os med at være effektive patriarker.

Enhver familie i Kirken er et rige eller en regering i sig selv. Faderen er overhovedet i denne regering. Han har den højeste myndighed i sit hjem og præsiderer i alt, hvad familien gør. (Se Joseph F. Smith: *Evangeliske lærdomme*, s. 241–242). Om dette har præsident Joseph F. Smith skrevet:

»Det sker af og til, at ældster bliver kaldt ind for at administrere til et medlem af en familie. Iblandt disse ældster er der måske stavspræsidenter, apostle eller endda medlemmer af Det Første Præsidentskab. Det er i sådanne tilfælde ikke rigtigt af faderen at holde sig tilbage og forvente, at ældsterne skal lede administreringen af denne vigtige ordinanse. Faderen er der. Det er hans ret og det er hans pligt at præsidere. Han skal bestemme, hvem der skal salve med olie og hvem der skal være talerør i bøn, og han må lede administreringen af denne evangeliske velsignelse i sit hjem« (*Evangeliske lærdomme*, s. 241–242).

Herren ønsker, at en far skal være til velsignelse for sin familie – han skal ikke bare regere over dem. For at gøre dette er han nødt til at anvende sit præstedømme retfærdigt, så han kan velsigne alle i sin familie. Eldred G. Smith, Kirkens patriark, har fortalt om en kvinde, der kom til ham for at få en særlig præstedømmevelsignelse. Han sagde:

»Da jeg spurgte hende, hvorfor hun ønskede en særlig velsignelse, ville hun ikke fortælle mig det. Jeg fik ud af hende, at hendes mand var medlem af Kirken og havde Det Melkisedekske Præstedømme, derfor brugte jeg en betragtelig tid på at undervise hende om principperne i præstedømmets orden, ifølge hvilken faderen i hjemmet skulle velsigne medlemmerne af familien ... [Jeg bad hende] tage hjem og få en velsignelse af sin mand i stedet for af mig.

Nogen tid senere kom hun igen til mig på kontoret og mindede mig om denne oplevelse, og hun sagde, at hun var lidt fornærmet, da hun forlod mit kontor.

Hun fortalte, at grunden til at hun ikke ville fortælle mig, hvorfor hun ønskede velsignelsen, var, at forholdet mellem hende og hendes mand ikke var, som det burde være, og så havde jeg sendt hende hjem for at få en velsignelse af sin mand. Så det er klart, at hun blev lidt fornærmet.

Så tilføjede hun: ›Det var noget af det bedste, der nogen sinde er sket.‹ Hun fortalte, at hun var taget hjem, havde bedt, tænkt over tingene og til sidst fik hun oparbejdet så meget mod, at hun bad sin mand om en velsignelse. Han blev naturligvis chokeret, men hun var tålmodig. Hun lod ham tænke lidt over det, grunde over det og bede – og omsider gav han hende en velsignelse. Derpå sagde hun: ›Der har aldrig været så dejligt et forhold i vores hjem i hele vores liv, som siden han gav mig den velsignelse‹« (”Family Unity through a Father’s Blessing,” *Improvement Era*, juni 1965, s. 534.)

Hjemmet er det sted, hvor familien skal skabe deres fremgang – både sammen og hver for sig. For at opmuntre til en sådan fremgang er faderen altid nødt til at præsidere over sit hjem i kærlighed, visdom, venlighed, forståelse og tålmodighed. Faderen bør som hjemmets øverste myndighed være det førende eksempel. Trofaste og lydige fædre, som leder deres familie i retfærdighed her på jorden, vil hjælpe deres familie til at blive værdige, så de kan leve sammen i al evighed.

Vi må, som vores families patriark, behandle vores hustru og vore børn med den største respekt.

Læs Ef 5:25–28.

Hvordan skal vi behandle vores hustru?

Læs Ef 6:4.

Hvilket råd giver dette skriftsted fædre i forbindelse med opdragelsen af deres børn?

Læs Lære og Pagter 121:41–45.

Hvordan kan disse skriftsteder hjælpe os til at blive gode patriarker i vores familie?

I skrifterne findes der mange beretninger om fædre, som var gode patriarker. Alma den yngre samlede sine sønner og gav dem råd og sin velsignelse (se Alma 35:16). Kong Benjamin lærte sine sønner at forstå skrifterne (se Mosiah 1:2). Både Adam og Lehi velsignede på dødslejet alle deres børn (se L&P 107:53; 2 Nephi 4:1–11). Disse profeter udførte som patriarker deres ansvar overfor deres familier gennem præstedømmets kraft. Vi kan også være retfærdige patriarker i vores familier ved hjælp af præstedømmets kraft.

Opfyldelse af familiens grundlæggende behov

En far har som patriark for sin familie ansvaret for at hjælpe familiens medlemmer med at imødekomme deres behov.

Alle har fysiske behov, såsom mad, husly og tøj. Hvilke andre grundlæggende behov har vi i familien? Skriv en liste over følgende på tavlen, efterhånden som de nævnes:

AT VÆRE ØNSKET OG ELSKET

Vi kan tilfredsstille disse behov ved at vise vores familie kærlighed og fortælle dem, at vi elsker dem. Ældste Loren C. Dunn har givet et eksempel på dette behov:

»Jeg husker et skuespil, som for nylig blev filmatiseret. Det handlede om et par forældre, hvis eneste barn, en søn, kom tilbage fra militærtjeneste. Faderen og sønnen havde aldrig været særligt knyttet til hinanden. Det var en situation, hvor både far og søn nærede kærlighed til hinanden, men ikke var i stand til at give udtryk for det. Derfor opstod der uvenlige følelser, fordi de hver især ikke troede den anden kunne lide ham ...

Skuespillets højdepunkt indtræf, da drengen sagde noget lignende dette til sin far:

»Far. Jeg var altid sur på dig som dreng, fordi du aldrig fortalte mig, at du elskede mig, men så opdagede jeg, at jeg heller aldrig havde fortalt dig, at jeg elsker dig. Lad mig så sige det nu far: Jeg elsker dig.«

Og i et spændingsfyldt øjeblik omfavnede far og søn hinanden i en forenet kærlighed og påskønnelse, som de gennem årene havde samlet sammen« («The Growing Problem of Drug Abuse,« *Improvement Era*, juni 1969, s. 52–53).

Hvorfor bør vi fortælle familiens medlemmer, at vi elsker dem?

Hvordan kan vi ellers vise dem, at vi ønsker deres nærværelse og elsker dem?

SELVAGTELSE

Vi kan hjælpe vores families medlemmer til at opbygge selvagtelse ved at rose dem for deres resultater. Vi kan lære dem, at de er Guds børn. Vi kan hjælpe dem med at udvikle deres talenter. Alle disse ting hjælper dem til at opbygge tillid, en positiv selvagtelse og en følelse af deres eget værd. Forældre bør hele tiden se efter måder, hvorpå de kan rose og opmuntre deres børn. Børnene skal så til gengæld regelmæssigt takke deres forældre. En far siger: »Jeg vil hellere bruge min familiehjemeaften på at rose mine børn end på at kritisere dem. Jeg vil hellere fortælle dem, hvad jeg har set dem gøre rigtigt end sige til dem, hvad jeg har set dem gøre forkert« (citeret af George Durrant, »En gave fra himmelen,« *Den danske Stjerne*, aug. 1971, s. 249).

VI MÅ HAVE ET FORMÅL MED LIVET

Alle har brug for at føle, at livet har en mening, at der er et formål med vores eksistens. Vi kan hjælpe familiens medlemmer til at få

opfyldt dette behov ved at undervise dem om evangeliet. Alle mennesker har brug for at vide, at jordelivet er beregnet som en hjælp for dem til at udvikle sig, og blive mere som Gud. Vi er nødt til at lære vore børn, at formålet med vores liv på jorden er, at vi skal finde fred og lykke og forberede os til at komme tilbage til vor Fader i Himlen.

VI MÅ UDØVE SELVDISCIPLIN OG KUNNE ARBEJDE

Bror Glenn E. Nielson, der er direktør for et stort olieselskab, blev engang spurgt om, hvilken lærer der havde påvirket hans liv mest. Han svarede: »Min far ... han lærte mig glæden ved veludført arbejde. Han lærte mig, hvordan jeg kunne få mere hø på min høtvy og at gå fremad, mens jeg stakkede det op, og så tilføjede han gerne: »Alt arbejde går nemmere og behageligere, når man går til det, fremfor når man viger bort fra det.« (*Church News*, 25. mar. 1978, s. 2).

Fremvis illustration 11-b, »En far må lære sine børn at arbejde.«

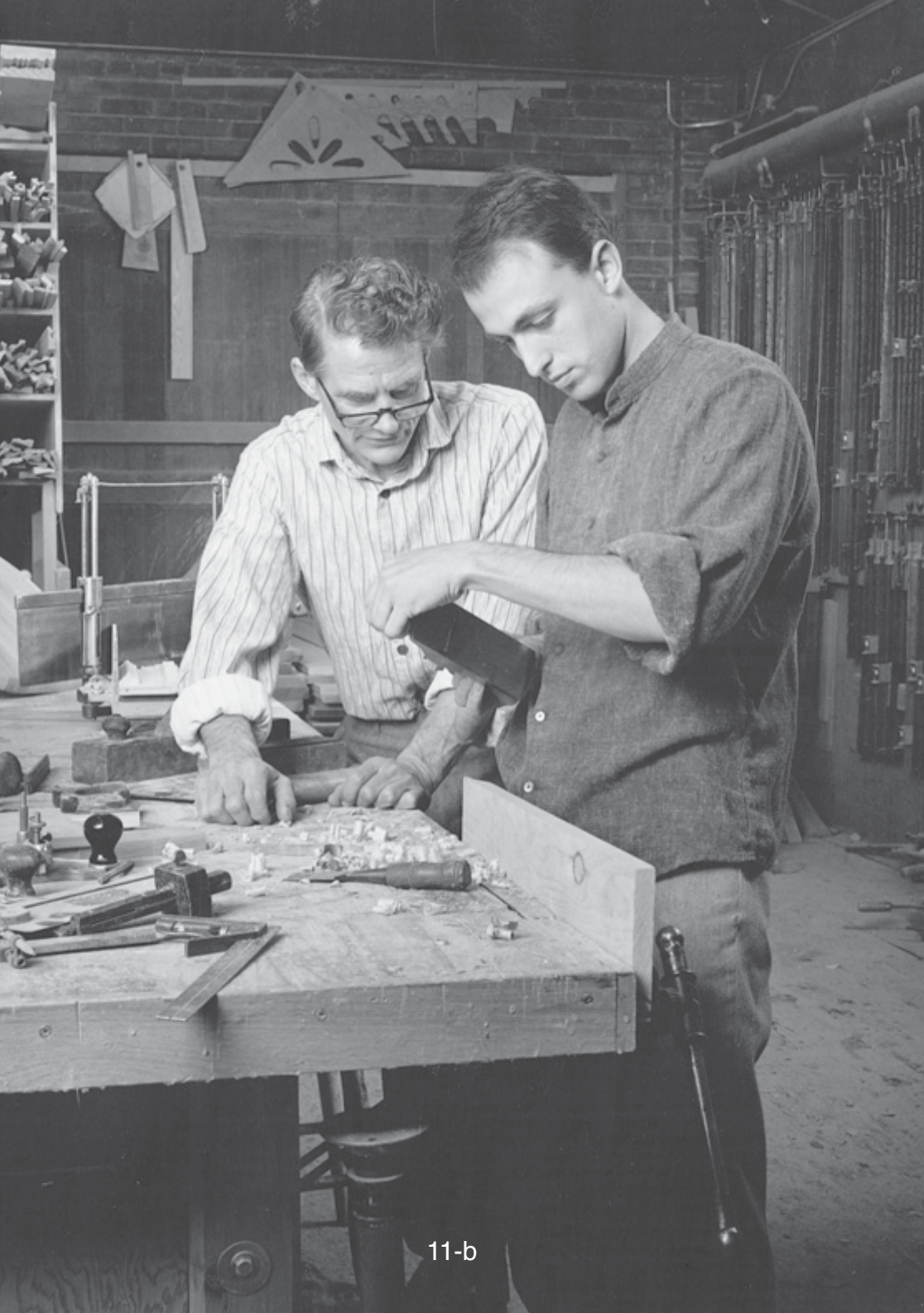
Fordelene ved at lære at arbejde illustreres i følgende historie:

»To ældre naboer stod en dag og talte om deres eget og deres børns liv. Johns ældste søn havde netop taget sin realeksamen og havde fået de bedste karakterer i alle sine fag. Jims søn var netop blevet dømt for en alvorlig forbrydelse, og han var kommet i statsfængsel. Jim og John havde boet ved siden af hinanden og havde været gode naboer under sønnernes opvækst. Deres drenge havde leget sammen og gået i skole sammen. Under samtalen forsøgte Jim at fastslå, hvad der var sket. Han sagde: »Hele forskellen på vore sønners levevis kommer af, at du holdt en ko, John. Jeg husker, at når drengene legedede, skulle din dreng tidligt hjem for at malke og fodre koen. Du lærte din dreng at acceptere et ansvar ved at holde den ko.« (*1967–68 Priesthood Study Course: Aaronic Priesthood – Adult*, s. 35).

Vi kan ikke allesammen holde køer, men vi kan give vore børn et stykke arbejde at udføre. Vi må frit lade dem klare de problemer, som opstår under arbejdet. Vi bør ikke udføre deres arbejde for dem, men vi bør hjælpe dem til at få held med at udføre deres opgaver. (Se lektion 15, »Vær fælles om arbejdet i familien«.)

»Når en mand indser, at han er jordisk far til et af Guds åndelige børn, kan han ikke undgå at føle et dybt ansvar for at tage sig af dette barn på den mest varme og kærlige måde« (H. Eldon Tanner, "Fatherhood," *Ensign*, juni 1977, s. 2).

11-a, En far må lære sine børn at arbejde

11-b

Imødekomme af åndelige behov

Fædre, der har præstedømmet, har retten til og ansvaret for at være en præstedømmeleder, der er til velsignelse for familien, og udføre de præstedømmeordinanser for dem, som de kan.

Fremvis det skilt, du har skrevet, eller skriv teksten på tavlen, og drøft, hvordan fædre kan lede og være til velsignelse for deres familie. (Se »Lærerens forberedelser«.)

Fædre kan lede og velsigne deres familie på følgende måder:

1. De kan være den præsiderende myndighed i hjemmet.
2. De kan afholde personlige interview med hvert familiemedlem. Præsident H. Eldon Tanner har sagt, at hans far interviewede ham, da han var en ung mand. Han sagde: »Han fortalte mig, hvor vigtigt præstedømmet er, og hvad der er nødvendigt for mig at gøre, for at jeg kunne være værdig til det præstedømme. Han var den bedste ven, jeg havde« (*Den danske Stjerne*, april 1979, s. 72).
3. De kan give trøstende velsignelser til hustru og børn.
4. De kan salve de syge i familien (kun bærere af Det Melkisedekske Præstedømme kan gøre dette).
5. De kan modtage åbenbaring og inspiration for familien.
6. De kan afholde familiebønner morgen og aften.
7. De kan bede familiens medlemmer om at bede og velsigne maden.
8. De kan holde familieaften hver mandag aften.
9. De kan opmuntre familiens medlemmer til at missionere, lave slægtsforskning og udføre tempelordinanser.
10. De kan være et godt eksempel og holde budene.
11. De kan skabe kærlighed og forståelse i hjemmet.

Få den præstedømmebærer, du bad om det, til at bære sit vidnesbyrd om den glæde det er, at tilhøre en kærlig familie, som har et nært forhold til hinanden.

Konklusion

I Herrens plan er ægtemænd og fædre deres hjemms overhoved, og de er patriark for deres familie. Som sådan bør en far udvikle et godt forhold til sin hustru og sine børn. Dette forhold bør være kærligt, fortroligt og samarbejdende. Vi fædre må derfor være interesseret i hvert enkelt familiemedlems velbefindende. Lad os stille os selv følgende spørgsmål. Det vil hjælpe os til at se, hvor vi kunne være bedre:

1. Giver jeg mig virkelig tid til at vise min familie interesse?
2. Viser jeg respekt for min familie, deres ejendele og deres tanker?

3. Erkender jeg, at hvert enkelt medlem af min familie er et betydningsfuldt menneske?

4. Fortæller jeg min familie, at jeg holder af dem? Viser jeg dem min kærlighed i mine gerninger?

»Det er et glædeligt privilegium og en velsignelse og et tungt ansvar at være far og familiens patriarkalske overhoved med udfordringen til at undervise og forberede familiens medlemmer til at komme tilbage til vor himmelske Fader, hvor familien fortsat kan nyde glæde og evigt liv sammen« (N. Eldon Tanner, "Fatherhood," *Ensign*, juni 1977, s. 2).

Udfordring

Ægtemænd og fædre:

1. Forstå dit ansvar som patriark i dit hjem.
2. Tal med din hustru om det i ugens løb. Få hendes støtte til at hjælpe dig med at udføre dine pligter.
3. Vis din far ære. Han er stadig din patriark, selv om du er gift.

Unge og ugifte mænd:

1. Ær dit præstedømme. Forbered dig til selv at blive en retfærdig patriark i dit hjem.
2. Ær din far. Han er patriarken i din familie.

Yderligere skriftsteder

5 Mos 6:7 (forældre skal undervise deres børn)

Jos 24:15 (vælg, hvem I vil tjene)

Ef 5:22–25 (familiens rette orden)

1 Tim 3:4–5 (fædre styrer deres hjem)

L&P 75:28–29 (fædre skal forsørge deres familie)

Lærerens forberedelser

Før du underviser i denne lektion:

1. Læs *Præstedømmets pligter og velsignelser, Del A*, lektion 12, »Faderens ansvar for sin families velfærd.«
2. Sørg for at der er tavle og kridt.
3. Skriv en plakat med de 11 ting, fædre kan gøre for at lede og velsigne deres familie, som omtalt i lektion.
4. Lad en præstedømmebærer, som har et nært og kærligt forhold til sin familie, bære sit vidnesbyrd om glæden over sin familie.
5. Bed nogle elever læse eller fremlægge historier og skriftsteder fra denne lektion.

Effektiv ledelse af familien

Lektion 12

Denne lektion bør motivere os til at søge og følge Helligåndens inspiration som vejledning i vores familie.

Indledning

Ældste Bruce R. McConkie fortæller følgende historie om, hvorfor vi bør lytte til Ånden:

»Blandt det jeg mindes fra min tidligste barndom, er der især en ridetur gennem en frugtplantage, der træder stærkt frem i erindrungen. Hesten var tam og vel tilredet, så jeg følte mig vældig tryk i sadlen.

Men en dag var der noget, der skræmte hesten. Den slog over i galop og styrtede gennem frugtplantagen. Jeg blev slået af sadlen af de lavthængende grene, og mit ene ben gled i stigbøjlen. I desperation klyngede jeg mig til en læderstrop, der var så gammel og slidt, at den burde være gået i stykker ved min vægt, men af en eller anden grund holdt den altså det øjeblik. Et eller to ryk til fra den skrækslagne hest ville have forårsaget, at stroppen var gået i stykker, og da min fod var håbløst viklet ind i stigbøjlen, ville jeg ubarmhjertigt være blevet slæbt efter hesten for måske at blive dræbt eller i hvert fald komme slemt til skade.

Pludselig standsede hesten, og jeg blev klar over, at der var nogen, der holdt fast i dens hovedtøj og forsøgte at berolige det opskræmte dyr. Et øjeblik efter holdt min far mig i sine arme.

Hvad var der da sket? Hvad var det, der havde fået min far til at komme og redde mig netop i den brøkdæl af et sekund, hvor jeg var ved at falde ind under den panikslagne hests hove?

Min far havde siddet inde i huset og læst sin avis, da Ånden hviskede til ham: »Løb ud i frugtplantagen!«

Uden at tøve et sekund for at finde ud af, hvad grunden til dette var, løb min far udenfor huset. Han befandt sig kort efter i frugtplantagen, uden egentlig at vide hvorfor, og så den galoperende hest og tænkte *jeg må standse denne hest.*

Han standsede hesten, hvorpå han fandt mig. Og det var på den måde, at jeg blev reddet fra at komme alvorligt til skade eller blive dræbt« (»Lyt til Ånden,« *Den danske Stjerne*, børnesiderne, jan. 1973, s. 12–13).

Hvad var det, der tilskyndede ældste McConkies far til at gå ud i frugtplantagen? Hvorfor var det så vigtigt, at hans far omgående adlød Ånden?

Lad den elev, der har fået opgaven, fortælle, hvordan Helligånden har hjulpet ham som far.

Helligånden kan vejlede familien

Et af vore største ansvar på jorden er at vejlede vores familie. Præsident David O. McKay har sagt at »ingen succes andre steder kan erstatte fiasko i hjemmet« (citeret fra J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* [Washington, D. C.: The Southern Co-operative League, 1924], s. 42; i Conference Report, apr. 1935, s. 116). Dette ansvar har altid været betydningsfuldt, men det er omend endnu mere vigtigt efterhånden som verden bliver mere og mere ugudelig.

De udfordringer, som forældre i vore dage kommer ud for, gør, at vi måske føler, at vi ikke er kloge nok eller stærke nok til altid at tage de rette beslutninger for vores familie. Herren forstår dette, og har givet os en måde, hvorpå vi kan modtage den vejledning, vi har brug for. Denne vejledning får vi gennem Helligånden.

Hvis vi skal modtage hjælp gennem Helligånden, er vi nødt til at efterleve budene, for Helligånden vil ikke være hos nogen, som tager let på budene, eller som ikke vil adlyde dem. Hvis vi ønsker Helligåndens hjælp, er vi nødt til hele tiden at omvende os fra de ting, vi gør forkert, og forsøge at gøre de ting, Herren ønsker vi skal.

»Faderen må altid gøre sig klart, at familien er det vigtigste i hans liv ... Det er i hjemmet, man lærer mest af alt, og det er der, vore børns liv formes« (N. Eldon Tanner, *Den danske Stjerne*, dec. 1974, s. 515).

I forbindelse med sådanne ansvar kan forældre finde trøst i at vide, at de kan bede og få Helligåndens vejledning til at gøre det rette for deres familie. En far gjorde f.eks. dette at »han efter at have søgt Herrens hjælp samlede sin familie, før han besluttede, om han skulle acceptere et job i en anden by. Han bad familien sige, om det var ønskværdigt for dem at flytte, og gav dem mulighed for at gå til Herren i bøn og få et svar for dem selv, om hvad de skulle gøre. Da de havde bedt, følte de samme inspiration som deres far – at de skulle flytte. Det skete fordi han gav dem mulighed for at få et åndeligt svar, ligesom han selv havde modtaget, og de kunne derpå tro på og

følge deres fars råd« (Henry B. Eyring, "Family Followership," *Ensign*, apr. 1973, s. 32).

Læs 2 Nephi 32:5.

Følg Helligåndens vejledning

Helligånden hjælper os med at løse vore problemer og besvarer vore bønner på mange måder. En af måderne er, at den bærer vidnesbyrd om løsninger, vi allerede har læst om i skrifterne. Når vi har problemer, bør vi studere skrifterne og lede efter svaret. Gør vi det, vil Helligånden hjælpe os og lede os til at finde svarene, og den vil bære vidnesbyrd til os om, at løsningerne er rigtige. Helligånden hjælper os også med at huske ting, vi én gang har lært, men har glemt (se Joh 14:26).

Selv om Helligånden både kan og vil hjælpe os med at løse vore problemer, er det stadig kun en hjælp. Den vil ikke løse vore problemer for os, bare fordi vi beder om hjælp. I Kirkens første tid fik Oliver Cowdery at vide, at vi ofte er nødt til at gøre noget mere end bare bede om at få et svar.

Læs Lære og Pagter 9:1–9.

Hvad siger disse skriftsteder, at vi skal gøre, før vi beder Herren hjælpe os med et problem? Hvordan kan vi vide om den beslutning, vi har taget er rigtig eller ej?

Disse skriftsteder fortæller, at vi skal undersøge de beslutninger, vi er nødt til at tage og tænke dybt over dem. Når vi først har besluttet, hvad vi vil gøre, skal vi spørge Herren, om vores beslutning er rigtig.

Helligånden kan også hjælpe os på andre måder med at løse problemer. Den kan bl.a. tale direkte til os med en stille, sagte røst (se 1 Kong. 19:11–13), eller indirekte gennem råd fra en kirkeleder, fra en ven eller en god bog. Hvis vi modtager svar på vore bønner gennem andre mennesker, vil Helligånden lade os føle, at det er rigtigt. Til andre tider giver Helligånden os ganske enkelt tilskyndelser, medens vi udfører vore daglige gøremål. Sådanne tilskyndelser kan f.eks. bare være en følelse om, at vi bør tilbringe mere tid sammen med én eller anden i vores familie eller gøre noget særligt for ham.

Selv om svaret på en bøn kan komme på mange forskellige måder, har Herren givet os en metode, hvorved vi med sikkerhed kan vide, at svaret er fra ham. Han siger, at vi vil få en følelse af fred i vores hjerte og sind, hvis den beslutning, vi har truffet, er rigtig (se L&P 6:14–16, 22–24).

Vi bryder os måske ikke om de svar, vi modtager, eller de kommer måske ikke så hurtigt, som vi kunne tænke os. Men Herren elsker os

og beslutter klogt, hvad der er bedst for os. Vi må ikke blive mismodige, hvis vi ikke modtager svar omgående. Vi skal blive ved med at bede, leve retfærdigt, studere og søge Helligåndens vejledning. Når vi modtager svar på vore bønner, er vi nødt til at gøre det, svaret kræver af os. Vi kan ikke forvente, at Helligånden vil blive ved med at hjælpe os, hvis vi ignorerer dens tilskyndelser. Selv om svaret ikke er det, vi ønsker, eller selv om det, Ånden beder os om at gøre ser ud til at være for meget, er vi nødt til at vise villighed til at gøre, som den beder os om. Gør vi ikke det, kan vi risikere at miste kontakten med Helligånden, og således også dens trøst og vejledning.

Herren overlader visse beslutninger til os selv. Sådanne beslutninger kan f.eks. bare være et spørgsmål om, hvad vi helst vil, fremfor noget om hvad der er rigtigt eller forkert. (Se L&P 60:5; 80:39.) I sådanne tilfælde bør vi bruge sund dømmekraft ud fra vores viden og vore erfaringer.

»Jeg synes nu, at vi, I og jeg og alle Kirkens medlemmer fremfor alt i verden bør søge Herrens Ånds vejledning. Vi kan blive vore egne profeter med hensyn til vore egne sager i den udstrækning, vi opnår vejledning fra denne Ånd, og således vil vi finde ud af, at vi er i harmoni med de profeter, som Herren har anbragt i Det Første Præsidentskab og i De Tolvs Råd« (*Joseph Fielding Smith – A Prophet among the People*, s. 24–25).

Hvordan kan Helligånden velsigne vores familie?

Når Helligånden vejleder os, er vi rigt velsignede, og så kan vi også være til velsignelse for vores familie. Ældste McConkie blev f.eks. reddet fra at komme til skade, fordi hans far lyttede til Helligånden. Vi kan få en sådan beskyttelse, hvis vi er åbne for Helligåndens inspiration, og gør hvad den siger vi skal.

Udover at beskytte os fysisk hjælper Helligånden os også til at undgå fristelser, som kan skade os åndeligt. Helligånden kan også lade os vide, når der er noget galt i vores familie. Måske har et af familiens medlemmer et særligt problem, som han eller hun har brug for at tale om. Det kan være et spørgsmål om Kirken eller en bekymring om, hvorfor det ikke lykkes at efterleve budene så godt som man bør gøre det. Med Helligåndens hjælp kan vi styrke og hjælpe vores familie. Vi kan måske redde den fra megen smerte og hjertesorg.

Selv når vi irettesætter vore børn, bør vi søge Helligåndens vejledning. I skrifterne lærer vi, at vi kun må være skarpe overfor vore børn,

når vi føler os inspirerede til det, og når vi har rettet dem, skal vi vise dem større kærlighed og forståelse. På den måde kan de se, at vi bare prøver at hjælpe dem. (Se L&P 111:43–44).

Helligånden kan hjælpe os, når vi giver en fars velsignelse. Den kan tilskynde os til at give vores familie råd, også når det drejer sig om problemer, de måske ikke er opmærksomme på. En sådan velsignelse kan være en hellig oplevelse for vores familie.

Fremvis illustration 12-a, »En fars velsignelse kan styrke familiens medlemmer.«

Ældste Ezra Taft Benson har fortalt følgende hændelse:

»For kort tid siden kom en ung mand til mig på mit kontor for at få en velsignelse. Han havde problemer ... han var forvirret, bekymret og ængstelig. Vi talte så sammen et par minutter og jeg sagde til ham: »Har du nogen sinde bedt din far om en velsignelse?« »Årh,« sagde han, »jeg ved ikke rigtigt, om min far ville gøre sådan noget. Han er ikke særlig aktiv,« sagde han. »Jamen han er da din far.« »Jah.« »Har han præstedømmet?« »Ja, han er en mindre aktiv ældste.« Så sagde jeg: »Elsker du ham?« Han sagde: »Ja, det gør jeg da. Han er et godt menneske, han er god imod familien, god mod børnene.« Så sagde jeg: »Det er godt. Er du parat til at gå hjem og være opmærksom på en mulighed for at bede din far om at give dig en velsignelse? Og hvis det ikke kan lade sig gøre, så skal du bare komme igen, så vil jeg med glæde hjælpe dig.«

Så gik han, og da der var gået et par dage, kom han tilbage. »Bror Benson, det er det dejligste der er sket i vores hjem« sagde han. »Min mor og børnene var med, og mine små søskende og min mor måtte tørre deres øjne. Senere sagde min mor tak til mig. Min far gav mig en pragtfuld velsignelse.« Og så tilføjede han: »Jeg kunne høre, at den kom fra hjertet.« (*God, Family, Country: Three Great Loyalties*, s. 184).

Hvorfor var faderen den bedste, som kunne give den unge mand en velsignelse på netop det tidspunkt?

Hvordan kan vi vide om det, vi oplever, sker gennem Helligåndens vejledning?

Konklusion

Herren har givet os en kostbar gave for at hjælpe os med at træffe beslutninger og løse problemer. Denne gave er Helligåndens ledelse. Ved Helligåndens hjælp kan vi komme vor Fader i Himlen nærmere og modtage åbenbaring til at lede vores familie retfærdigt. En sådan åbenbaring kan hjælpe os, samt give familiens medlem-

12-a

mer den styrke og visdom, de har brug for til at overvinde de fristelser og problemer, de kommer ud for. Vi kan være sikre på, at Herren vil hjælpe os, hvis vi er parate til at gøre vores bedste. Der sker to vigtige ting, når vi modtager denne hjælp: Vore børn vil søge os for at få trøst og vejledning, og vi vil komme vor Fader i Himlen nærmere.

Udfordring

1. Studér skrifterne for at se de mange forskellige måder, hvorpå Helligånden kan hjælpe dig.
2. Hold dig værdig til at blive ledt af Helligånden ved at omvende dig.
3. Følg de tilskyndelser, du modtager fra Helligånden, uanset hvor vanskelige de kan se ud.

Yderligere skriftsteder

Luk 12:11–12 (Helligånden fortæller os, hvad vi skal sige)

Joh 16:13 (Ånden viser os de kommende ting)

3 Nephi 28:11 (Helligånden bærer vidnesbyrd om Faderen og Sønnen)

Moroni 10:3–5 (Helligånden viser os sandheden)

L&P 39:6 (Helligånden forkynder fredelige anliggender)

Lærereens forberedelser

Før du underviser i denne lektion:

1. Bed én af fædrene i klassen fortælle om engang, Helligånden har hjulpet ham med hans familie.
2. Læs *Præstedømmets pligter og velsignelser, Del A*, lektion 30, »Helligåndens gave.«
3. Læs *Håndbog i evangeliske principper*, kapitel 21, »Helligåndens gave.«
4. Bed nogle elever læse eller fremlægge historier og skriftsteder fra denne lektion.

Styrk familien ved at afholde familieaften

Lektion 13

Denne lektion vil lære os, hvordan vi kan styrke vores familie ved at afholde familieaftener

Indledning

Enhver familie bør tilbringe mindst én aften sammen om ugen med familieaktiviteter. Som en opfordring til at afholde disse familieaftener har Kirken afsat mandag aften til familieaktiviteter. Størstedelen af vores familieaftener bør være optaget af evangeliske belæringer og samtaler.

Fremvis følgende illustrationer: 13-a, »Enhver familie bør være sammen en aften en gang om ugen«; 13-b, »Familien er den vigtigste enhed i Kirken«; 13-c, »En del af familieaftenen bør bruges til studium af evangeliet« eller 13-d, »Børn har brug for hjælp til at udvikle åndelig følsomhed.«

Alle familier er ikke ens. Nogle består af forældre og børn i hjemmet, andre steder er en far eller en mor alene med børnene. Atter andre familier er et ægtepar uden hjemmeboende børn. Der findes også mange enlige voksne, som bor alene eller sammen med en kammerat. Men uanset hvordan forholdene er, er familieaftenen for enhver. Selv dem, der bor alene kan være med ved at slutte sig sammen med andre enlige for at holde familieaften. Det kan være til stor velsignelse for dem, der er alene.

»Der er ikke noget mere passende sted, hvor man kan undervise i evangeliet, end i hjemmet. Kun i hjemmet kan børn lære familielivets natur at kende, således som det blev indstiftet af vor himmelske Fader. Mandag aften, hvor familien er sammen, sætter ånden for alle familieoplevelser. De, som har denne ånd iblandt dem, oplever, at den er kilden til den største glæde« (Det Første Præsidentskab i forordet til *Familiens hjemmeeften* [håndbog, 1971–72]).

Vi må ikke tabe modet, selv om ikke alle familieaftener bliver den helt store succes. Det er bare vigtigt, at vi er sammen med vores familie. Hvis vi bliver ved med at forsøge og viser tålmodighed og kærl-

13-a, Enhver familie bør være sammen en aften en gang om ugen

13-b, Familien er den vigtigste enhed i Kirken

13-c, En del af familieaftenen bør bruges til studium af evangeliet

13-d, Børn har brug for hjælp til at udvikle åndelig følsomhed

lighed, vil vi kunne overvinde de problemer, vi har, og vi vil kunne gennemføre vore familieaftener, sådan som Herren ønsker vi skal.

Ledelsen af familieaftenen

En far er sin families patriark, og som sådan bør han præsidere over familieaftenerne. Er ægtemanden eller faderen ikke hjemme, bør hustruen eller moderen præsidere.

Det er en god idé at afholde et kort familieråd eller planlægningsmøde før hver familieaften for at klarlægge familiemedlemmernes aktiviteter og planer for den kommende uge. Det er især en hjælp, når der er unge mennesker og store børn i familien.

En far har sagt følgende om familieråd: »Vi samles omkring midtidsbordet. Far leder en samtale om familiens foretagender ... Vi bekendtgør ting, der er vigtige for familien at vide, og drøfter resultater, som børnene har nået i ugens løb, og roser dem. Når børnene hører deres [resultater] omtalt i familien, stråler deres øjne af stolthed – og jeg må lige tilføje, at det gør forældrenes også« (Glen W. Harper, "Participation – Our Family Home Evening Success Key," *Ensign*, dec. 1977, s. 17).

Forældrene bør i forvejen planlægge familieaftenen og uddele opgaver til familiens medlemmer.

Fremvis illustration 13-e, »Alle familiens medlemmer bør være involveret i familieaftenen.«

Faderen kan enten selv give lektionen eller uddelegere undervisningen til sin hustru eller sine børn. Mindre børn er især glade for at lede musikken, læse skriftsteder, holde billeder, bede bøn og uddele forfriskninger.

Der er mange måder at afholde familieaften på. Til en familieaften kan man f.eks. læse i skrifterne, tale om evangeliet, udveksle vidnesbyrd, udføre tjenesteprojekter, tage på udflugt, spille et spil eller dyrke sport sammen. Til familieaftenen bør der bedes en bøn.

Her følger et eksempel på, hvordan man kan afholde en familieaften:

1. Åbningssang (hele familien synger sammen)
2. Åbningsbøn (et familiemedlem)
3. Familieanliggender (ledet af faderen)
4. Musiknummer af et familiemedlem
5. Lektion (taget fra *Håndbog i evangeliske principper*) givet af et familiemedlem

13-e, Alle familiens medlemmer bør være involveret i familieaftenen

-
6. Drøftelse og planlægning af den kommende uge
 7. Afslutningssang
 8. Afslutningsbøn
 9. Morsomme aktiviteter (ledet af et familiemedlem)
 10. Forfriskninger (lavet af et familiemedlem)

Vi bør ikke tøve med at bede selv mindre børn om at hjælpe med at give lektionen til familieaftenen. En af Kirkens yngre medlemmer har fortalt følgende:

»Da min far foreslog, at hele familien skulle skiftes til at give lektionen til familieaftenen, syntes jeg det var sjovt at sige: »Ja, lad John give lektionen i næste uge.« John er 3 år. Men min far bad John give lektionen og min mor hjalp ham. John gav én af de bedste familieaftenslektioner, vi nogen sinde har haft, og den glæde vi så i den lille fyrs ansigt var mere værd, end vi nogen sinde vil kunne give ham til gengæld« (citeret af Lowell Durham jun., "What Makes a Good Family Home Evening," *New Era*, juni 1972, s. 13).

Alle i familien kan hjælpe med til at gøre familieaftenen til en succes. En af de ting, vi kan gøre er, at holde mandag aften fri for aftaler, så vi kan holde familieaften. Hvert enkelt familiemedlem kan også få til opgave at hjælpe med at fremlægge eller forberede hjemmeaftens lektion eller aktivitet. Mindre børn nyder at udføre forskellige ting. De kan f.eks. godt lide at fortælle historier ved hjælp af en florelstavle. Moderen eller et af de ældste børn kan i ugens løb hjælpe dem med at forberede sådanne eller andre opgaver. Ethvert barn vil kunne deltage, hvis far og mor tager dem med og er tålmodige med dem.

En far opdagede, at familieaftener kræver kærlighed og tålmodighed. Uden disse ting vil selv omhyggelig planlægning ikke kunne sikre familien en god oplevelse:

»For nogle år siden syntes jeg en mandag aften, at det hele var en smule forstyrret. Børnene puffede til hinanden og var noget vilde. Jeg blev vred og sagde temmelig højt: »Sæt jer ordentligt og hold op med det fjolleri, ellers ender det med ballade her.« Børnene kunne se på min ansigtsfarve, at jeg mente det alvorligt. De blev helt stille. Så fortsatte jeg: »Jeg ved ikke, hvorfor I ikke kan sidde stille et øjeblik og høre efter. Nu vil jeg ikke høre nogen ting fra nogen af jer, før jeg er færdig med denne lektion. Og når jeg er færdig, vil jeg gerne stille jer et par spørgsmål. Det er bedst for jer, at I kender svarene.«

Til sidst var jeg færdig med lektionen og begyndte at stille spørgsmålene. De kendte alle svarene. Det var lykkedes mig at lære dem principperne. Så spurgte jeg: »Er der nogen af jer børn, der har nogle spørgsmål?»

Så sagde min ældste søn noget undertrykt: »Det har jeg.« Så spurgte han: »Kunne mor ikke give lektionen i næste uge?»

Hans ord og mine følelser sagde mig, at jeg i mit forsøg på at gøre det rette havde handlet forkert. Jeg havde undervist i nogle principper, men jeg havde ikke undervist min familie.

Jeg har lært et par ting siden da. Jeg lader stadig ikke børnene gå for vidt – det ser heller ikke ud til, at de ønsker det, men jeg har fundet bedre måder at disciplinere på.

Jeg nægter simpelthen at blive vred, når det er familieaften. «

Denne far afslutter beretningen om sin erfaring med at give følgende råd:

»Vær venlig. Spar jeres bedste og venligste opførsel til dem derhjemme ...

Familieaftenen i vores hjem er ikke det samme som formelle klasser i Kirken. Der er ingen regler, der siger, at vi absolut skal sidde på stole. Vi sidder ofte på gulvet for at sikre os, at alle føler sig afslappet.

En far kan blive oprevet, fordi han synes, han er nødt til at sørge for, at lektionen bliver givet, og at familiens medlemmer viser stor opmærksomhed. Det er til dels rigtigt, men hvis det bliver en tvangstanke for ham, bliver familieaftenen en ubehagelig oplevelse« (George D. Durrant, *Love at Home, Starring Father*, s. 44–46).

Ved at forberede vore opgaver og ved at bede til vor himmelske Fader om hjælp til at planlægge vore familieaftener, så de kan dække vores families behov, kan vi gøre vore familieaftener bedre.

Hvordan kan vi benytte bønnen til at forbedre vore familieaftener?

Hvor megen tid skal man tilbringe med at forberede familieaftenen hver uge?

Hvordan kan vi gøre vore hjemmefamilyaftener bedre ved en bedre planlægning?

»Bruger I lige så megen tid på at føre jeres familie og hjem til succes, som I bruger i forsøget på at skabe jer succes blandt jeres omgangskreds og på jeres arbejde? Bruger I jeres bedste kreative kræfter på den vigtigste gruppe i samfundet, familien? Eller er forholdet til jeres familie simpelthen en rutinemæssig utaknemlig del af livet?

Forældre og børn må være villige til at sætte familieansvaret højest for at kunne opnå familieophøjelse« (Det Første Præsidentskab, *Familiens hjemmeaften* [håndbog, 1973–1974], s. 4).

Familietaften styrker familien

Hold et bundt pinde eller tændstikker i hånden. Sig til klassen, at de repræsenterer en familie. Tag én af pindene ud af bundtet og knæk den over. Sig, at vi ikke er så stærke, når vi står alene, som når vi er sammen med vores familie. Tag derpå en elastik eller en snor, og bundt pindene sammen. Sig, at snoren repræsenterer den bindende indflydelse, evangeliet har. Vis nu, hvor svært det er at knække pindene. Forklar, at vi er stærkere, når vi er en samlet familie, der arbejder sammen på at efterleve evangeliet.

Veltilrettelagte familietæftener, der afholdes hver uge, gør det lettere for os at hjælpe familiens medlemmer til at overvinde den dårlige indflydelse, der findes i verden. Satan angriber de retfærdige ved at anvende mange forskellige fristelser for at fremme synd og ondskab. Hans mål er især at ramme de unge. Men hvis vi underviser dem i evangeliet og styrker dem åndeligt i hjemmet, vil de kunne modstå de fristelser, de møder i verden.

»Ved vore familietæftener og ved andre gode familiesammenkomster kan vi fylde vor sjæl med alt det, der hører Gud til, hvorved der ikke gives plads for det onde til at finde adgang til vore hjerter og sind« (Det Første Præsidentskab i forordet til *Familiens hjemmeaften*, 1973–1974).

Hvilke velsignelser har jeres familie modtaget gennem familietæftenerne?

Allerede i 1915 gav Det Første Præsidentskab i Kirken os dette løfte:

»Hvis de hellige følger dette råd [holder familietæften], lover vi, at resultatet ville blive store velsignelser. Kærligheden i hjemmet og lydigheden mod forældrene vil vokse. Israels unge vil udvikle tro i deres hjerte, og de vil få kraft til at besejre den ondes indflydelse og de fristelser de nøder« (”Home Evening,” *Improvement Era*, juni 1915, s. 734).

Engang ældste Marion D. Hanks talte om de unge, påpegede han fire af deres behov. Han sagde, at de havde brug for (1) tro, (2) at blive accepteret som de er, at blive regnet med, (3) at være aktivt engageret og (4) at vide, at de er mere værd end deres fejltagelser, at kærligheden til dem er *betingelsesløs*.

Så fortalte han om sin egen datter: »Jeg knælede ned sammen med min familie ved afslutningen af en dejlig familietæften, før vor kære datter skulle giftes i templet. Jeg tror ikke, hun har noget imod, at jeg fortæller jer dette, at vi havde leet og grædt, indtil hun skulle slutte med bøn for os. Jeg husker ikke meget af bønnen, tårerne,

glæden og sødmen, men jeg husker en tanke: Hun takkede Gud for den ubetingede kærlighed, hun havde modtaget. Dette liv giver ikke mange muligheder for at føle sig jublende og overstrømmende, men jeg havde det vidunderligt den aften« (»Kærlighed uden betingelser,« *Den danske Stjerne*, sep. 1972, s. 362).

Familieaftensprogrammet opbygger kærlighed og fred i vores hjem. Efterhånden som disse følelser vokser, vil vores familie ønske at efterleve evangeliet, og mange af de skænderier og den strid, der findes i vores hjem vil forsvinde. Når vores familie beder og synger sammen, når de taler med hinanden om evangeliet, vil Herrens Ånd indfinde sig og udkonkurrere enhver stridbar ånd som findes i hjemmet.

Hvordan kan regelmæssige familieaftener give større kærlighed og mere fred i vores hjem?

Hvordan kan regelmæssige familieaftener hjælpe familiens medlemmer til at bekæmpe det ondes kræfter? Skriv de fremkomne svar på tavlen.

Få den elev, du bad om det, til at fortælle om særlige oplevelser, han har haft til familieaftener.

Konklusion

Familieaftener er et led i Herrens plan for at hjælpe os tilbage til ham. Det er en tid, vi afsætter til at undervise vore børn i evangeliets principper og til at hjælpe vores familie med at komme hinanden nærmere i kærlighed og forståelse. En sådan regelmæssig tid sammen kan hjælpe os til at styrke vores familiesammenhold, og lære os hvordan man kan leve sammen i større kærlighed og harmoni. Således vil medlemmerne i vores familie bedre kunne modstå det ondes indflydelse i verden.

»Endnu engang anmoder vi indtrængende forældre om at samle deres børn om sig i kærlighed, tålmodighed og forståelse og undervise dem i sandhed og retskaffenhed. Hjemmet er først og fremmest det sted, hvor børn kan lære livets lektioner« (Det Første Præsident-skab i forordet til *Familiens hjemmefaften*, [håndbog, 1975–1976]).

Udfordring

1. Hvis I ikke holder regelmæssigt familieaften, så begynd på det i denne uge.
2. Planlæg jeres familieaften under bøn, så familiens behov kan blive dækket.
3. Engager alle familiens medlemmer i familieaftenerne så meget som muligt.

Yderligere skriftsteder

L&P 68:25 (forældre skal undervise deres børn om læren)

Lærers forberedelser

Før du underviser i denne lektion:

1. Saml et bundt tynde pinde (tandstikkere eller tændstikker) til demonstration af familiesammenhold, som nævnt i lektionen.
2. Sørg for, at der er tavle og kridt.
3. Bed nogle af eleverne fortælle om særlige oplevelser, de har haft til familieaftener.
4. Bed nogle elever læse eller fremlægge historier og skriftsteder fra denne lektion.

Mor jer sammen i familien

Denne lektion er beregnet til at opmuntre os til at styrke vores familie ved at have det morsomt sammen med dem.

Indledning

Fremvis illustration 14-a, »Familien styrkes, når familiemedlemmerne har det morsomt sammen.«

Få de to præstedømmebærere, der har fået opgaven, til at fortælle om deres bedste familieoplevelse. Tal om, hvad der sker på illustration 14-a. Påpeg, at en vigtig del af evangeliet er, at familier gør noget sammen.

Ældste Marion D. Hanks har engang fortalt følgende historie:

»Unge mennesker ønsker og fortjener forældre og en familie, de kan være stolte af. En god familieindflydelse illustreres tydeligt i denne beretning, som er af ukendt oprindelse:

›Det var en prægtig oktoberdag. Min mand Art og jeg skulle hjælpe vores ven Don med at få hans jolle på land. Art bemærkede længselsfuldt, at der var længe til vi igen kunne begynde at sejle. ›I kan da bare tage ud og stå på ski, ligesom vi gør i vores familie, så kan I have det morsomt hele året rundt,‹ sagde Don.

›Jamen, er det ikke rædsomt dyrt?‹ spurgte jeg.

Don rettede sig op og smilede: ›Det er nu pudsigt,‹ sagde han. ›Vi bor i et gammeldags hus, har et badekar med ben under og alt sådan noget. Vi har i årevis sparet sammen til at få vores badeværelse ordnet, men hver vinter tager vi pengene ud af banken og stikker af på skiture. Vores ældste søn er i hæren nu, og han taler ofte i sine breve om, hvor dejligt vi havde det på disse ture. Jeg kunne ikke forestille mig, at han ville skrive hjem: Av mand, vores badeværelse er alligevel noget af det flotteste, der findes, synes I ikke?‹«
("Where Art Thou?" *Improvement Era*, juni 1968, s. 75).

Hvordan bør denne familie sig ad med at styrke familiens sammenhold?

De fleste af os holder af at tilbringe vores tid med noget, vi synes der er værd at bruge tid på. Arbejde, at højne vores kald i Kirken, at slappe af, at forbedre os – er altsammen vigtigt og tager en hel del

af vores tid. Det må dog ikke blive det mest værdifulde i vores liv. Tænk engang over, hvordan I ville besvare følgende spørgsmål:

- Hvilke ting er de vigtigste i mit liv?
- Tilbringer jeg tid nok med at gøre det, der er mest meningsfuldt i mit liv?
- Hvordan kunne jeg tilrettelægge min tid, så jeg kunne få mere tid til de vigtigste ting?

Den vigtigste ting i livet er familien. Somme tider engagerer vi os så voldsomt i vores arbejde og i andre ting, at vi glemmer det vigtigste. På grund af den daglige rutine, personlige interesser eller dårlig planlægning, udvikler vi somme tider dårlige vaner og spilder tid, som vi kunne have tilbragt sammen med vores familie.

Familier kan blive evige. Men uanset hvordan vore forhold er, er vi nødt til at finde tid til vores familie og finde nye måder at forbedre forholdet til familien.

Hvilke ting knytter familien sammen? (At vise omsorg og kærlighed, at dele og at gøre ting for og sammen med hinanden.)

Aktiviteter styrker familiesammenholdet

De fleste af os husker fra vores barndom den store glæde, vi havde ved fælles oplevelser i familien. En mor har gjort denne iagttagelse:

»Når jeg tænker tilbage på mine barne- og ungdomsår, husker jeg næsten med ærbødighed de skønne minder, der opstod, når vi børn gjorde nogle ting sammen med vores far og mor. Jeg kan huske at der dengang ikke skete så meget i samfundet, så vi måtte søge al vores adspredelse hjemme. Jeg ville ikke bytte disse minder om familiefester og andre ting, vi hyggede os med i familien, med alle de teaterstykker, bowlingbaner og restauranter, der findes i verden i dag...

Jeg er fast besluttet på at gøre alt, hvad jeg kan, for at tilrettelægge aktiviteter for min familie – noget som kan bringe Herrens Ånd ind i vores hjem, på samme måde som mine forældres hjem blev fyldt med Ånden. Jeg ønsker, mine børn skal have de samme store vel-signelser ved at have minder som dem, der betyder så meget for mig« (*Family Home Evening Manual* [1968], s. 184–185).

Vi vil gerne som denne mor give vores familie gode minder. Men de aktiviteter, verden udenfor hjemmet tilbyder, er ikke altid acceptable. Mange af dem opbygger ikke familiesammenholdet og drager os ikke nærmere vor himmelske Fader. Kirkens ledere erkender familiernes stigende behov for at gøre noget sammen, og derfor har de rådet os til at tilrettelægge nogle aktiviteter, som kan opmuntre

familien til at holde sammen. Præsident David O. McKay har for eksempel rådet os til at gøre vores hjem attraktivt og til at have nogle flere aktiviteter i hjemmet. (Se *Gospel Ideals*, s. 485–486.) Gør vi dette, vil vore børn være stolte og glade for at invitere deres venner hjem, fordi hjemmet vil være indbydende, venligt og et dejligt sted at være.

Kan I nævne nogle aktiviteter, familien kan gøre sammen, som kan hjælpe os til at lære familien bedre at kende? Skriv de foreslåede aktiviteter på tavlen. Tilføj alle de følgende på listen:

- Skriv et brev til en, der bor længere væk. Gør det regelmæssigt.
- Lav en scrapbog om familien.
- Find på en leg og leg den.
- Servér en forfriskning efter en aktivitet.
- Lav en sangaften.
- Lav en hobbyaften. Hjælp hinanden med at udvikle en hobby.
- Lav en drage og sæt den op.
- Vælg en bog, alle i familien kan lide. Skiftes til at læse højt fra den. Afsæt et fast tidspunkt til at læse hver uge.
- Lav et familieprojekt, der går ud på at hjælpe en anden familie.

Find ud af, hvad denne far gjorde sammen med sin familie:

»Da jeg blev kaldet til at være missionspræsident, frygtede jeg, at jeg ikke fik tid til at være en god far for mine 8 børn på det mest kritiske tidspunkt i deres liv. Jeg var overbevist om, at det var et vigtigere kald fra Herren at være far end at være præsident. Det betød at jeg, selv om jeg ville hellige mig missionen, måtte *fordoble* min indsats som far. Jeg vidste, at jeg først og fremmest måtte præsidere ordentligt i hjemmet for at kunne præsidere effektivt i missionen. Jeg tilbragte megen tid sammen med familien, for jeg vidste, at de var de eneste, som til stadighed ville være mine, når jeg havde udført min mission. Hvis de var trygge og lykkelige i begyndelsen af vores mission, ville det kun blive endnu bedre.

En af de første ting, der skulle udføres, var at kaste et kæmpereb op over en tyk gren på et kæmpe asketræ, der stod ude i forhaven. En missionær klatrede op og bandt rebet fast til grenen. Således kom missionshjemmets kæmpegyngende til verden. Sammen med gyngen kom omgående vore mindre børns venner fra nabolaget.

Et par måneder efter vores ankomst, var vi til et seminar for missionspræsidenter. Hver præsident blev spurgt om, hvad han syntes var den bedste idé, han indtil da havde fået, hvorpå han skulle for-

tælle om nogle programmer, han mente havde beriget arbejdet. Da det blev min tur sagde jeg: »Den bedste ting, jeg har gjort indtil nu er, at jeg har opsat en gynges. Alle lo. Præsident S. Dilworth Young spurgte forbausset: »Hvad for noget?« Jeg beskrev gyngen og forklarede, at mit hovedformål var at være en god far ... Gyngen blev mit symbol på at prioritere. Senere fik jeg opsat nogle basketballnet og lavet en sandkasse. Vores have blev til en park, hvor jeg tilbragte megen tid sammen med mine børn, og hvor de tilbragte tre lykkelige år. Jeg tror aldrig, de glemmer de glade dage i Kentucky og Tennessee« (George Durrant, *Love at Home, Starring Father*, s. 18–20).

Somme tider opstår der problemer, når man leger sammen i familien. De fleste ønsker at vinde i spil, og kan blive vrede, når de taber. Nogle begynder måske at skændes eller slås. Et af de problemer, forældre somme tider kommer ud for er, at de tager spil for alvorligt og forventer for meget af deres børn, eller at de bliver ude af stand til at fordele sol og vind lige, så alle familiens medlemmer kan være glade. Til tider kan sådanne problemer måske få os til at føle, at det ikke har nogen værdi at have aktiviteter. Men det er ikke grund nok til at lade være med at lege sammen. Familier kan komme hinanden nærmere ved at overvinde forskelligheder. Problemerne bør løses på en sådan måde, at alle føler, at løsningen var god. Vi må huske på, at det egentlige formål med enhver familieaktivitet er blot at have det morsomt sammen.

Familier, der gør ting sammen, har et godt sammenhold. Familiens medlemmer knyttes tættere sammen og udvikler større kærlighed til hinanden ved at lege sammen. Efterhånden som de kommer hinanden nærmere, vil de lære at arbejde sammen, at drøfte problemer med hinanden og at bede sammen.

Få en elev til at læse Præd 3:1–8.

I disse skriftsteder kan vi læse at »alt har en tid, for alt, hvad der sker under himlen, er der et tidspunkt,« bl.a. også »en tid til at le.« Uanset hvor travlt, vi har, bør vi give os selv tid til at slappe af og have det morsomt sammen. Vores hjem bør være fyldt med latter og smil.

Selv arbejde kan være en nydelse, hvis man går til det på den rette måde. Arbejdet i familier med små børn som f.eks. at ordne have, gøre rent eller vaske op kan bl.a. udføres som en leg. Det vil bevare begejstringen og interessen. På den måde kan vi lettere hjælpe vores familie til at leve en lykkelig tilværelse med den rette balance mellem arbejde, hvile og leg.

Tilrettelæggelse af familieaktiviteter

Vellykkede familieaktiviteter er i reglen tilrettelagt i forvejen.

Hvordan kan vi tilrettelægge familieadspreddelser, som er en nydelse?

Her følger nogle forslag, som kan hjælpe familien med at planlægge aktiviteter:

- Skriv til en familieaften en liste over de aktiviteter, som alle i familien nyder. De fleste i familien bør være i stand til at deltage i disse aktiviteter.
- Vælg en aktivitet fra listen og, afgør hvornår I vil lave den.
- Alle bør være med til at tilrettelægge aktiviteten og have opgaver med at forberede den.
- Afsæt en dato. Skriv den på familiens kalender for at undgå konflikter.

Hvordan kan man bedst gennemføre de aktiviteter, man har valgt?

Overvej følgende ideer:

- Bekendtgør aktiviteten på familiens opslagstavle og tal om den med begejstring.
- Hvis aktiviteten kræver penge så begynd at spare sammen til den. Lad alle i familien give deres bidrag.
- Fortæl jeres hjemmelærere om jeres planer.
- Involver alle – giv hvert medlem i familien en opgave.
- Gennemfør den!

Når vi har haft en aktivitet, bør vi tænke over, hvordan vi kan få det endnu morsommere i familien. Vi må spørge os selv, hvad vi kunne have gjort, for at aktiviteten kunne være blevet mere vellykket og have knyttet os mere sammen. Gør vi det, vil vi ikke gentage vore fejltagelser, og vi kan sammen planlægge at gøre den næste aktivitet endnu bedre.

Når vi har gennemført en aktivitet, bør vi skrive om den i vore familieoptegnelser og i vore personlige dagbøger. Der kan også sættes fotografier og souvenirs i bøgerne. Det giver større sammenhold i familien og styrker vores kærlighed til hinanden, når vi kan se tilbage og huske, hvor morsomt vi har haft det sammen.

Under planlægningen af familieaktiviteter bør faderen også lægge planer om at tilbringe nogen tid alene med hver af familiens medlemmer. Det er ofte den eneste måde en far kan blive knyttet til sine børn. Et barn føler sig betydningsfuld og afholdt, når dets far gør sig anstrengelser for at tilbringe nogen tid sammen med det alene.

Hvor værdifuldt det end kan være at tilrettelægge familiens aktiviteter, kan de uplanlagte aktiviteter dog somme tider være de mest effektive. De kan være improviseret på stedet, eller når familien er parat til dem. Sådanne aktiviteter er værdifulde og vi må aldrig lade chancen for en sådan berigelse undslippe os.

Familier, der leger sammen ...

Følgende artikel fra et blad viser, hvad børn allermest ønsker af deres far:

326 skolebørn blev bedt om at skrive, hvad de synes om deres far uden navns angivelse. Læreren havde planer om at læse børnenes svar højt til skolens næste møde. Fædrene, der var nysgerrige efter at vide, hvad deres børn havde skrevet om dem, kom næsten allesammen til mødet.

Der var fædre i dyre biler og fædre i biler der ikke var ret dyre. Der var bankdirektører, arbejdere, håndværkere, kontorfolk, forretningsfolk, købmænd, bagere, skræddere, fabrikanter og entreprenører og alle med en fast og bestemt vurdering af dem selv ud fra deres penge, dygtighed og retfærdighed.

Læreren tog nogle papirer frem og begyndte at læse: »Jeg kan godt li' min far,« stod der på hver af dem. Der var mange grunde til dette: Han har bygget mig et legehuse, har taget mig med ud at køre, lært mig at skyde, hjælper mig med mine lektier, går med mig i parken, har givet mig en gris som jeg kan opfede og sælge. De fleste af børnenes udsagn kunne sammenfattes i et: »Jeg kan godt li' min far, for han leger med mig.«

Der var ikke ét af børnene, der nævnedes sin families hus, bil, nabolag, mad eller tøj. Fædrene kom til mødet fra mange forskellige samfundslag. De gik derfra opdelt i to kategorier: kammerater med deres børn eller fremmede for deres børn.

Ingen mand er for rig eller for fattig til at lege med sine børn. (Efter en historie af Bryant S. Hinckley i *Frelseren, præstedømmet og dig*, [Det Melkisedekske Præstedømmes lektionshæfte, 1973], lektion 30.)

Når vi leger sammen i familien, får vi ofte en chance for at undervise i evangeliets principper. Når vi begynder vore aktiviteter med en familiebøn, vil børnene lære bønnens værdi. De forskelligheder, der viser sig, når man leger og spiller med børn, vil lære dem, hvordan man kommer ud af det med andre og viser hensyn til andres følelser. Når man hjælper hinanden og arbejder sammen som en helhed, vil børnene lære ansvarsfølelse og samarbejde. Når familien

har det morsomt sammen, vil alle i familien opbygge positive indstillinger og glæde.

I årenes løb bliver familieaktiviteter ofte til familietraditioner. Sådanne traditioner opstår efterhånden som familierne gør nogle særlige ting sammen. Nogle familier laver familiesammenkomster, andre tager på ferie sammen, besøger templet eller tager på fisketur eller jagt. Atter andre danner familieorkestre eller udvikler familiehobbies. Der findes mange traditioner, som familier kan udvikle, og det er noget værdifuldt. De knytter familierne sammen.

Bed eleverne fortælle om, hvordan leg har hjulpet deres familie.

Spørg de unge mænd, hvad de kunne tænke sig at gøre sammen med deres far og deres familie.

Nogle af os bliver så engageret i arbejdet og i Kirken, at vi forbigår vores familie. Det behager ikke vor himmelske Fader. En sådan mand, der tilbragte det meste af sit liv i Kirkens tjeneste, opdagede en dag, at han var ved at miste sin søn. Han havde ikke tilbragt ret megen tid sammen med ham, og som følge deraf var de ikke så nært knyttet til hinanden, som en far og søn bør være. Da han forsøgte at lære sin søn at efterleve evangeliet, gjorde sønnen modstand og blev mindre aktiv i Kirken.

Men denne gode far var klog nok til at give sig tid til sin søn, ligesom han havde gjort det med de ældre børn, før han fik så travlt. Han begyndte ikke at prædike for ham. Han begyndte i stedet for at dyrke sport sammen med sin søn. Han begyndte at gøre det, som hans søn kunne lide at gøre. De tog sammen til sportskampe. De gik på jagt og tog på fisketure sammen. De tog også ud camperede sammen.

Efter tre års aktivitet af den slags, hvor de blev meget knyttet til hinanden, blev sønnen igen aktiv i Kirken. Senere accepterede han kaldet til at udføre en mission. Denne far havde lært, at en af måderne, hvorpå man kan nå sin søn, er at gøre noget sammen med ham.

Konklusion

Vores familie er det vigtigste vi har i livet, for den er det eneste, vi kan beholde i al evighed. Derfor er det vigtigt, at vi gør de ting, som kan hjælpe os til at blive evige familier. En af tingene er at lege sammen og have det morsomt, for at skabe en balance til livets alvorlige side. Afsætter vi tid til at lege sammen, vil det gå lettere med at efterleve evangeliet.

Bær dit vidnesbyrd om vigtigheden af at lege sammen med familien.

Udfordring

1. Organisér til en familieaften en familieaktivitet, der vil være morsom for alle familiens medlemmer.
 2. Lav en familiekalender, og sæt specifikke familieaktiviteter på den hver måned.
 3. Og gør det så. Leg sammen med din familie.
-

Lærers forberedelse

Før du underviser i denne lektion:

1. Bed to præstedømmebærere, en voksen og en ung, fortælle om en dejlig familieoplevelse.
2. Vær forberedt på at bære dit vidnesbyrd om vigtigheden af at lege sammen med sin familie.
3. Bed nogle elever læse eller fremlægge historier og skriftsteder fra denne lektion.

Vær fælles om arbejdet i familien

Lektion 15

Denne lektion er beregnet på at hjælpe os til at udvikle en positiv holdning til arbejdet i familien.

Indledning

»En avis bragte en artikel om et interview med en pensioneret hyrde, hvis alder var angivet til at være 165 år. Han hed Shirali Mislimov. Han var født og havde levet hele sit liv i de kaukasiske bjerge ... mellem Sortehavet og Det Kaspiske Hav ...

Mislimov huggede stadig brænde. »Jeg tror ikke, at dovne mennesker lever ret længe,« sagde han til interviewerens ...

I artiklen stod der, at den gamle mand stadig »graver rundt om nogle frugttræer i en frugtplantage, som han har plantet om adskillige gange i sit liv.«

»Konstant arbejde, bjergluft og mådehold med at spise har hjulpet mig til at nå en så høj alder,« sagde Mislimov, som hverken drikker eller ryger« (Hendell J. Ashton, "The Sweetness of Sweat," *Ensign*, juli 1971, s. 35; fremhævelse tilføjet).

Ældste Neal A. Maxwell fortæller om, hvordan han lærte vigtigheden af at arbejde, da han var ung:

»Jeg var velsignet med forældre, der som hengivne kirkemedlemmer lærte mig mange ting om evangeliet tidligt i mit liv og deriblandt også betydningen af arbejde. De var begge hårdtarbejdende og prøvede at spare op af de penge, som de havde ... Det var let for mig at lære at kunne lide at arbejde, for jeg havde forældre, der arbejdede uden at klage« (»Nadverpagten,« *Den danske Stjerne*, juni 1976, s. 13).

Præsident David O. McKay har sagt: »Lad os indse, at det er et privilegium og en gave at kunne arbejde, at kraften til at arbejde er en velsignelse og at kærligheden til arbejde er succes« (citeret af Franklin D. Richards, "The Gospel of Work," *Improvement Era*, dec. 1969, s. 101).

15-a, Alle familiens medlemmer bør tage del i familiens arbejde

Hvorfor er det vigtigt, hvilken holdning vi har til at arbejde? Hvordan påvirker vores holdning det arbejde, vi udfører? Hvordan kan vores holdning til arbejde påvirke vore børn?

Arbejde til hele familien

Fremvis illustration 15-a, »Alle familiens medlemmer bør tage del i familiens arbejde.«

Uanset hvem vi er, og hvor vi bor, har vi allesammen noget arbejde, der skal gøres. Fædre sørger i reglen for mad, tøj og husly til deres familie. Mødre tager sig af hjemmet og oplærer børnene. Og alle familiens andre medlemmer har forskellige hjemlige pligter. Børn bør forstå, at de er en betydningsfuld del af familien, og at der er brug for deres hjælp.

Hvordan kan vi gøre rutineopgaver mere behagelige? Kan I nævne nogle opgaver i hjemmet, som vi og vore sønner har ansvaret for? (Reparere og vedligeholde hus og have, passe dyr, fjerne affald.)

Hvilke andre rutineopgaver findes der i et hjem? (Madlavning, opvask, børnepasning, syning, reparationer, indkøb og rengøring.)

Somme tider må vi skabe eller finde arbejde, som børn kan udføre. Ældste Loren C. Dunn fortæller om, hvordan hans far løste dette problem:

»Da jeg er opvokset i et lille samfund, kunne min far indse behovet for at min bror og jeg lærte arbejdets princip. Som følge deraf satte han os til at arbejde på en mindre gård i byens udkant, hvor han selv var opvokset. Han var leder af den lokale avis, så han havde ikke megen tid tilovers for os, undtagen de tidlige morgener og aftenene. Det var noget af et ansvar for to teenagere, og somme tider gjorde vi da også fejltagelser.

Vores lille gård var omgivet af andre gårde, og en af gårdejerne tog en dag ind til min far og fortalte ham, hvad han syntes vi gjorde forkert. Min far lyttede omhyggeligt til ham og sagde derpå: »Jim, der er noget, du ikke har forstået. Ser du, jeg opdrætter drenge og ikke køer.« Jim fortalte os denne beretning efter min fars død. Hvor er jeg taknemmelig for en far, der besluttede sig til at opdrætte drenge og ikke køer. Trods vore fejltagelser lærte vi, hvordan man arbejdede på denne lille gård, og selv om min mor og far ikke sagde det med så mange ord, tror jeg, at vi var af større betydning for dem end køerne eller for den sags skyld end alt muligt andet« (*Ensign*, nov. 1974, s. 11).

Organisering og tildeling af arbejde

Alle i familien drager nytte af det arbejde, der udføres i hjemmet, og som sådan bør alle i familien også være villige til at gøre deres del.

Hvert familiemedlem bør have pligter, som passer til deres evner og interesser. På den måde forebygges dovenskab, og alt arbejdet bliver gjort. Selv små børn kan tildeles enkle opgaver.

Hele familien bør samles, når arbejdet i familien skal organiseres og fordeles, så alle kan få del i beslutningsprocessen. Dette kan gøres ved familieaftenen eller ved et specielt familiemøde. Men uanset hvordan vi gør det, bør alle familiens medlemmer involveres i organiseringen, eftersom det forventes at alle gør deres del af arbejdet.

En af måderne, man kan organisere husarbejdet på, er at skrive en liste over alt det arbejde, der skal gøres i rækkefølge efter deres vigtighed eller vanskelighed. Derpå kan én af familiens medlemmer skrive sit navn ved siden af opgaven på listen. Når listen er udfyldt helt, kan den sættes på en opslagstavle, så alle kan blive mindet om deres pligter.

Skriv følgende eksempel på tavlen eller fremvis et skilt med en sådan liste.

Familiepligter

Ordne have Købe ind	Far
Sy og reparere tøj	Mor
Malke koen Fodre dyrene Bære skraldeposen ud	John
Vaske op Passe mindre børn	Marianne
Gøre rent i køkkenet Samle brændsel	Sara

Efter et stykke tid kan familiens medlemmer bytte pligter. På den måde sker der spændende forandringer og gives mulighed for forskellige oplevelser. Gør man dette bør opgavelisten skrives om.

Denne metode til organisering af familiens arbejde er kun én af måderne, hvorpå man kan tildele pligter, men den kan omformes og ændres, så den passer til hver enkelt families ønsker. Men når som helst vi organiserer og tildeler arbejde, er det vigtigt at opgaverne skrives på et skema eller en liste. Hvis der er børn i familien, som ikke kan læse, kan der tegnes billeder, der symboliserer ord og navne.

En familie, som benyttede denne metode opdagede, at de på den måde fik mulighed for at lære mindst et af deres børn personlig

ansvarsfølelse. Til en familieaften lavede familien en liste over pligter i huset. Den 6-årige dreng lovede at tage sig af forhaven. Det indebar, at han skulle vande planterne, luge ukrudt og slå græs.

Et par dage senere lagde faderen mærke til, at der lå papir og flød i forhaven, og at græsplænen ikke var slået. Han tænkte, at han kunne gøre drengens arbejde. Det ville ikke være nogen sag. Men han vidste, at hvis han gjorde det, ville han fratage drengen det ansvar, han havde tildelt ham. Så han lod haven være, som den var.

Næste aften så forhaven endnu værre ud. Hans søn havde simpelthen ikke gjort sit arbejde. Naboens rene have fik hans have til at se endnu værre ud. Faderen tænkte på, hvad det ville koste hvis planterne gik ud. Han spekulerede endog på, om han havde givet den 6-årige for stort et job. Men han skønnede atter, at hans søn var mere værd end ting, og han nægtede at gøre arbejdet for ham.

I stedet foreslog faderen sin søn, at de skulle gå en tur rundt og se, hvordan tingene gik. Sønnen sagde ja. Da de havde været turen rundt sagde drengen: »Jamen far, det er så svært!« Så sagde faderen: »Skal jeg hjælpe dig?« »Jah!« sagde sønnen. »Vent lige her.« Drengen løb ind i huset og kom tilbage med to poser, hvorpå han bad sin far ordne noget af haven, medens han selv tog resten. Et øjeblik efter var de færdige, og sønnen lukkede op for vandet til plænevanderer.

I løbet af kun 2 uger havde denne søn fuldstændig påtaget sig ansvaret for forhaven. Han vidste, at hvis han ikke passede den, var der ingen, der ville gøre det. Han vidste, at hans far stolede på ham og havde tillid til ham. (Tilpasset efter Stephen Covey, *The Spiritual Roots of Human Relations*, s. 145–146.)

Hvordan hjalp denne far sin søn til at udføre sine ansvarsopgaver?

Udover at yde personlig hjælp kan man give små belønninger for at opmuntre børn til at gøre deres arbejde færdigt.

Det er vigtigt at undervise om ansvar og at fordele arbejdsbyrden. Hvis man organiserer tingene i familien, så alle har deres særlige pligter, vil forældrene få hjælp til at klare denne opgave. Vi må dog ikke glemme, at levne tid til hvile og fritidsbeskæftigelser. Ældste Franklin D. Richards minder os om, at der skal beregnes tid til afslapning såvel som til arbejde:

»I vores søgen efter metoder til at udvikle kærlighed til arbejde må vi ikke overse det, der hedder afslapning. Selv om arbejdet er noget absolut nødvendigt, så er afslapning og passende hvile lige så nødvendigt. [Evnen til at finde en balance mellem arbejde og afslap-

ning] er nødvendig i forbindelse med udviklingen af kærlighed til arbejde. Herren forventer at vi hver især udarbejder en passende balance mellem arbejde og afslapning, såvel som mellem de fysiske og åndelige aspekter i livet« (“The Gospel of Work,” *Improvement Era*, dec. 1969, s. 103).

Værdien af at samarbejde

Hvilken værdi ligger der i at en familie arbejder sammen? Skriv elevernes forslag på tavlen.

Når vi arbejder sammen i familien, vil vi opleve glæden ved at se resultaterne af vores fælles arbejde. Vi vil blive knyttet nærmere sammen i familien, og vore børn vil lære at samarbejde og tage del i pligterne. Vi forældre vil opleve glæde, fordi vi adlyder Herrens vilje, og alle i familien vil nyde gavn af at få motion.

»I en sidste dages hellig familie, hvor faderen var læge, var forældrene bekymrede for, om deres børn nu lærte værdien ved at arbejde. De indså, at de ved at have ansat én til at gøre rent på kontoret havde undladt at benytte en mulighed for at deres børn kunne udvikle sig.

Børnene, der var begejstrede ved tanken om at kunne have en regelmæssig indtægt, overtog rengøringen af kontoret hver morgen. Samarbejdet blev en vigtig faktor. Pigerne i familien gjorde rent på kontoret én morgen, medens drengene blev hjemme og hjalp til i huset. Den næste morgen byttede de pligter.

Som følge af dette projekt: (1) blev børnene mere kendt med deres fars arbejde . . . , (2) følte børnene, at de havde del i deres fars foretagende, og de følte sig hver især stolte over hans arbejde, (3) havde børnene et regelmæssigt arbejde, der skulle udføres hver dag og følte et ansvar for at arbejdet blev gjort, (4) lærte børnene samarbejde . . . og (5) fik børnene en regelmæssig indtægt« (Elwood R. Peterson, “Family Work Projects for Fun and Profit,” *Ensign*, juni 1972, s. 8).

Hvordan lyder høstens lov? (»Som vi sår, så høster vi.«) Skriv denne lov på tavlen.

Hver eneste opgave, vi udfører, giver sin egen naturlige belønning. Når vi sår i haven og passer planterne, nyder vi frugterne af vores arbejde til høstens tid. Når vi bygger og reparerer vores hus, føler vi større tryghed og sikkerhed. Når vi holder vores tøj rent og pænt, føler vi os bedre tilpas og er gode eksempler på renlighed. Når vi laver nærende mad og holder husholdningsredskaberne rene, får vi et bedre helbred.

Et af målene med arbejdet i familien må være at udvikle karakterstyrke og lære at arbejde. Et menneske bliver pålideligt ved at påtage sig en opgave og nyder tilfredsstillelse ved veludført arbejde. Præsident Spencer W. Kimball har sagt:

»Jeg håber, vi forstår, at vi får mere ud af at have en køkkenhave end færre udgifter til fødevarer og dejlige friske grønsager og frugter. Hvem kan måle værdien af en kærlig samtale mellem far og datter, mens de luger eller vander haven? Hvordan vurderer vi det gode, der kommer af det, vi lærer om de evige love, når vi planter, dyrker og høster? Og hvordan måler vi værdien af at familien er sammen og samarbejder når vi henkoger, tørrer eller på anden måde konserverer høsten? Ja, vi lægger reserver på lager, men måske er der mere godt i det, vi kan lære, når vi lever sparsommeligt og lader vore børn få del i vor pioner arv« (»Velfærdstjenester: Evangeliet i funktion,« *Den danske Stjerne*, apr. 1978, s. 120).

Følgende hændelse viser, hvordan et familiemedlem lærte værdien af samarbejde i hendes familie.

»I sommermånederne var der stribevis af sukkerroer, der skulle tynnes ud. Det betød, at vi måtte hakke nogle af de små planter op for at gøre mere plads til sukkerroerne, så de kunne blive større. Vi elskede at spise de søde rødder, når vi tyndede ud, men vi blev rædsomt trætte af at bøje os over arbejdet hele dagen. En dag forsøgte jeg at blive inde i huset, så jeg ikke behøvede at kravle ned langs de lange roerækker på hænder og knæ. Jeg sagde til min far, at jeg havde hovedpine – hvilket jeg sandsynligvis også har haft – men han gav mig ikke tilladelse til at hvile. Vi gik derfor allesammen ud i marken og begyndte at arbejde.

Da vi havde arbejdet et stykke tid, klagede jeg igen over hovedpine. Min far troede mig tilsyneladende ikke, for jeg blev ikke sendt ind. Men jeg klagede atter og atter over hovedpine ... Til sidst sagde min far: »Det er i orden, gå du ind og sig til din mor, at hun skal komme ud og tynde roer i dit sted.« Jeg blev rædselsslagen – jeg kunne ikke drømme om, at min mor skulle komme ud i marken og gøre mit arbejde. Jeg sagde til min far, at jeg foretrak at blive og fortsætte arbejdet. Hovedpinen forsvandt under arbejdet, og jeg beklagede mig ikke mere.«

Hvad lærte dette barn af erfaring? (Svarene kunne omfatte vigtigheden af at arbejde, at gøre sin del, respekt for sine forældre.)

Konklusion

Ældste Neal A. Maxwell har sagt:

»Jeg tror ikke, at mennesker kan være lykkelige uden at have noget at lave. Man kan i virkeligheden i højere grad blive slave af lediggang end af arbejde. Arbejde gør os ydmyge og minder os om alle de velsignelser, der kommer fra vor himmelske Fader.

Arbejdets evangelium er en vigtig del af Kirkens lære. Hvis vi tidligt i livet lærer at arbejde, vil vi blive bedre mennesker, bedre familie-medlemmer, bedre naboer og bedre disciple af Jesus Kristus, der selv lærte at arbejde som tømrer« (»Arbejdets evangelium,« *Den danske Stjerne*, juni 1976, s. 13, 14).

Udfordring

1. Hav arbejdsglæde og lad være med at beklage dig under dit arbejde.
2. Tilrettelæg, organisér og skriv et arbejdsskema for familien i denne uge, så familiens medlemmer kender deres pligter.

Yderligere skriftsteder

Ordsp 6:6–11 (myrernes eksempel)

Ef 4:28 (råd om at forsørge sig selv og være barmhjertig)

1 Thess 4:9–12 (de hellige skal arbejde med deres hænder)

2 Nephi 5:17 (Nephi opfordrede sit folk til at være flittigt)

L&P 42:42 (den lade skal ikke spise arbejderens brød)

Joseph Smiths historie 1:55 (Joseph Smith arbejdede)

Lærerens forberedelse

Før du underviser i denne lektion:

1. Læs *Håndbog i evangeliske Principper*, kapitel 27, »Arbejde og det personlige ansvar.«
2. Gennemgå *Præstedømmets pligter og velsignelser, Del A*, lektion 23, »Udvikling af og forbedring af arbejdssevner.«
3. Sørg for at der er tavle og kridt.
4. Bed nogle af eleverne læse eller fremlægge historier og skriftsteder fra denne lektion.

Denne lektion bør motivere os til at øge vore færdigheder i at dyrke en familiehave.

Indledning

Præsident Kimball har sagt: »Vi opfordrer jer til at dyrke alle de grøntsager og frugter, som I på nogen måde kan på jeres ejendom. Frugtbuske, vindruer, frugttræer – plant dem hvis klimaet egner sig dertil. Dyrk grøntsager og spis dem fra jeres egen have. Selv de, der bor i lejligheder, kan i almindelighed dyrke en smule frugt og grøntsager i pletter og altankasser. Studér de bedste metoder til fremelskning af jeres egne fødevarer. Gør jeres have smuk og attraktiv, samtidig med at den er produktiv. Hvis der er børn i jeres hjem, så involvér dem i processen ved at give dem særlige opgaver og ansvar« (*Den danske Stjerne*, okt. 1976, s. 105).

Frelseren sagde: »Hvorfor siger I: Herre, Herre! til mig, når I ikke gør, hvad jeg siger?« (Luk 6:46). Hvis vi virkelig tror på vores Frelasers ord, vil vi adlyde profetens råd.

Belønningerne ved at have en køkkenhave

Der er mange gode grunde til at have en køkkenhave:

FAMILIESAMMENHOLD

Familier, der arbejder sammen i deres have, opbygger et godt familiesammenhold, fordi de alle tager del i at nå et fælles mål. Præsident Kimball har sagt: »Vi håber, I gør dette [havebrug] til et familieanliggende, hvor alle, selv de små, har én eller anden opgave. Der er så meget at lære og høste fra jeres have, langt mere end blot selve afgrøden« (*Den danske Stjerne*, okt. 1978, s. 134).

VÆRDSÆTTELSE AF ARBEJDE

En køkkenhave hjælper børn til at lære arbejdets værdi. Når de har været med til at så og plante i familiens have samt passe den, vil de nyde at se resultaterne.

SELVFORSYENDE

Når vi dyrker en køkkenhave, udvikler vi tillid til, at vi vil kunne klare at dække vore egne behov. Vi ved, at vi vil kunne klare de problemer der måtte komme, for vi har henkøbt eller syltet frugt fra vores egen have, og vi har plantet frugttræer og buske. Det er yderligere en velsignelse at vide, at vi også vil kunne hjælpe andre, der har brug for det.

BELÆRING OG GLÆDE

En have minder os om denne verdens skønhed, denne verden som vor himmelske Fader har skabt til os. I en have kan man modtage belæring og glæder i timevis, når man er vidne til de mirakler, der sker, når tingene gror. Præsident Spencer W. Kimball siger, at en have vil »minde os alle om høstens lov. Vi høster, hvad vi sår. Selv om den plet, du dyrker, beplanter og høster på er lille, bringer det menneskets natur nærmere til naturen, som det var tilfældet i begyndelsen med vore første forældre« (*Den danske Stjerne*, okt. 1978, s. 131).

SUNDHED

Herren elsker os og ønsker, at vi skal være sunde og raske. Når vi kan spise friske grøntsager og frugter fra vores egen have, vil det hjælpe os til at være sunde. Den mad vi køber er i reglen ikke så frisk som den, vi kan hente i vores egen have.

BILLIGERE HUSHOLDNING

Har man en køkkenhave, vil man for det meste kunne nedsætte udgifterne til mad. Når vi spiser den frugt og de grøntsager, vi dyrker i vores egen have, bliver vi i stand til at spare penge, som vi ellers ville have brugt til at købe disse ting af andre.

Begynd med at lægge en plan

Før vi for alvor kan begynde at dyrke en køkkenhave, er vi nødt til at træffe nogle beslutninger.

HVOR SKAL KØKKENHAVEN LIGGE?

Fremvis illustration 16-a, »I en køkkenhave kan man dyrke mange forskellige frugter og grøntsager,« 16-b, »En køkkenhave kan anlægges næsten hvor som helst,« og 16-c, »Man kan dyrke grøntsager i urtepotter hvis man ingen have har.«

16-a, I en køkkenhave kan man dyrke mange forskellige frugter og grøntsager

16-b, En køkkenhave kan anlægges næsten hvor som helst

16-c, Man kan dyrke grøntsager i urtepotter hvis man ingen have har

En køkkenhave fortjener den bedste plads, man kan finde, for den vil blive et værdifuldt stykke jord for os. Har man et sted, hvor der er mindst 6 timers sol om dagen, vil det være det bedste.

Hvis det er muligt, bør køkkenhaven ligge i nærheden af huset. Hvis ikke, bør den ligge nær nok til at man nemt kan komme til den. Den må ikke ligge så stejlt at regnen vil vaske jord og frø bort. Hvis man er nødt til at anlægge køkkenhaven på en skråning, skal rækkerne sættes på tværs af bakken og ikke langs.

Jorden er også vigtig. Hvis den er for sandet, kan den ikke tilbageholde vand. Hvis den er for leret, vil vandet samle sig for oven og kun langsomt sive ned. Begge problemer kan løses ved at tilføje netop det, der mangler i jorden: ler eller sand samt kompost. Hvis det ikke regner tilstrækkeligt, er det nødvendigt at vande, eventuelt med sprinkleranlæg.

De, som bor i lejligheder, står overfor særlige problemer, fordi deres plads er begrænset. Sådanne medlemmer kan dyrke køkkenhave i urtepotter og altankasser eller låne eller leje et stykke jord. Det er netop, hvad to familier i Tyskland gjorde for at kunne have en køkkenhave. De har i et brev til præsident Spencer W. Kimball fortalt følgende:

»Vi er to familier i Frankfurt-Missionen, og vi skriver for at fortælle lidt om vores have.

Det var ikke let at finde et stykke jord i en stor by som Frankfurt ... det er kun en lille have – og da vi lejede den, var den et stort vildnis med et stakit omkring, som var i stykker. Der stod et faldefærdigt havehus, og der voksede græs overalt. Men det tog ikke modet fra os.

Først lavede vi et nyt stakit, reparerede huset og [gravede] hele haven. I foråret plantede og såede vi grøntsager, og naboerne fortalte os, at [intet] kunne vokse der. Der løber et lille vandløb i nærheden, hvorfra vi ved hjælp af [de vandkander og spande, vi har påmonteret] vores cykler, kan hente vand til vores have. Og Herren besvarede vore bønner. Alle vore grøntsager kom op. Det er så vidunderligt at se dem vokse« (citeret af Spencer W. Kimball, *Den danske Stjerne*, apr. 1977, s. 3).

HVAD KAN MAN SÅ OG PLANTE?

Den næste beslutning, vi må tage er, hvad vi skal dyrke. I nogle haver er der masser af plads, i andre er der ikke ret meget plads. Hvis pladsen er begrænset, er vi nødt til at dyrke noget, der gror opad, som f.eks. vindruer, bønner eller tomater, som alt sammen kan

bindes op. Man kan også få mere ud af pladsen ved at dyrke noget, der bærer godt, som f.eks. tomater og squash, fremfor noget, der kun bærer en enkelt frugt eller rodfrugt, f.eks. radiser.

Selv om det er nødvendigt for os at spare på pladsen, bør vi dyrke frugter og grøntsager, som kan forsyne familien med de nødvendige næringsstoffer. Vi bør også kun dyrke de fødemidler, som familien kan lide og vil spise. Alle former for bønner og bælgfrugter samt nødder er med til at opbygge legemsvævet. Frugt og bladgrønt beskytter mod sygdomme. Rodfrugter forsyner os med energi. Korn giver også energi, hvis vi skulle have tilstrækkelig plads til at dyrke korn. Når vi træffer vore valg, skal vi naturligvis vælge de fødemidler, der gror godt i vores klima og den jord vi har.

Fremvis en liste over særlige frugter, grøntsager, bælgfrugter, rødder og korn, der kan gro i jeres område, eller skriv listen på tavlen.

Hvilke af vore produkter giver mest på den mindste plads?

Det er en god idé at tegne et kort over vores køkkenhave hvert år, når vi anlægger haven. Man bør ikke sætte de samme planter på det samme sted år efter år. Hvis man ikke bytter om, vil der blive mindre og mindre udbytte år for år.

Fremvis illustration 16-d, »Eksempel på en køkkenhaveplan.«

HVORNÅR SKAL MAN SÅ OG PLANTE?

En anden beslutning, der skal træffes er, hvornår skal man så og plante? Forskellige planter gror under forskellige omstændigheder. Nogle ting gror bedst på den tørre årstid, medens andre ting foretrækker mere regn. Noget gror bedst i koldt vejr som f.eks. kål, gulerødder, salat, løg, ærter og spinat. Andre ting gror bedst i varme som f.eks. bønner, majs, meloner, squash og tomater. Vi er nødt til at vide, hvilke planter vi kan plante og så, og hvornår dette skal gøres.

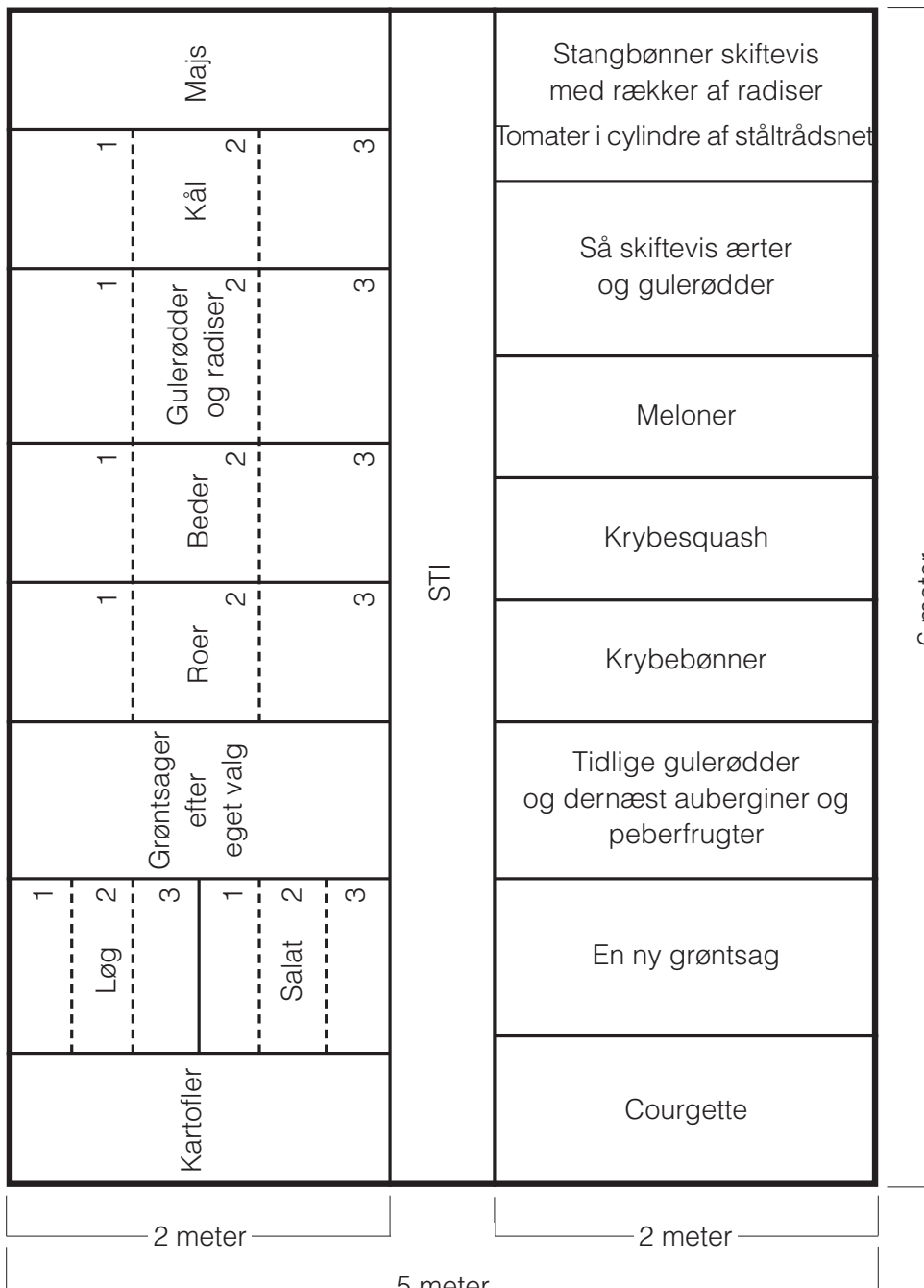
Fremvis et skema med plantetider for forskellige afgrøder i jeres område.

Forberedelse af jorden

Fire til seks uger før såning og plantning skal haven renses for ukrudt, rodstumper, sten, affald og grene. Jorden skal løsnes med en spade eller en greb, så vandet nemt kan sive ned. Når jorden er smuldret, uden knolde, er den rede til at så eller plante i.

De fleste steder kan jorden forbedres. Kompost, som er godt forrådnede plantedele eller dyregødning, vil kunne forbedre både sandet og leret jord. Kompost øger også produktionen, fordi den tilfører jor-

16-d, Eksempel på en køkkenhaveplan

den næringsstoffer. Man kan dog ikke lave ordentlig kompost, som kan tilføres jorden samme dag. Det tager ofte fire til seks måneder at lave kompost. Derfor laver nogle mennesker en kompostbunke hvert år, og benytter den i deres have det følgende år.

Det er ikke svært at fremstille kompost. Først finder man et velegnet sted. Det kan være et åbent område, der ikke ligger i nærheden af drikkevand, i en udgravning eller oven på jorden, omgivet af et hegn af træ eller ståltråd på de tre sider. Dernæst lægges et 15 cm lag af organisk affald f.eks. blade, afribbede majscolber, halm, græs, grøntsags eller frugtskræller, eller madrester. Spred det ud over hele området, men pas på at fjerne dåser, metal, ben, fedt eller andre ting, der ikke så let går i forrådnelse. På dette lag lægges et lag dyre- eller fjerkrægødning. Gødning fra køer, høns, får, geder, heste og grise giver en god kompost. Der bør aldrig benyttes gødning fra kødspisende dyr eller fra mennesker. Sådan gødning besmitter jorden.

Fremvis illustration 16-e, »Kompostbunken.«

Kompostbunken afsluttes med et lag affald, dækket af et 5 cm lag jord. Øverst i bunken formes en fordybning, hvor vandet kan samle sig. Efterhånden som der samles mere affald, dækkes med jord for hver 15 cm affald. Hvert lag skal fugtes, efterhånden som bunken bygges op.

Kompostbunken skal altid holdes fugtig, men ikke våd, og vendes med en greb ca. hver uge, for at der kan komme luft til midten af bunken. Bunken forrådner hurtigst hvis det »koger« i midten, hvilket vil sige at der er en temperatur på omkring 70 grader. Hvis kompostbunken ikke er varm i midten, kan man tilføje mere kvælstof i form af kød- og benmel. Når bunken ikke lugter mere er den klar til at komme i jorden.

Bed brødrene beskrive deres måde at lave kompost på.

Køkkenhaven aflægges

De steder, hvor sæsonen er kort, kan man påbegynde dyrkningen indendørs i urtepotter. Hvis køkkenhaven påbegyndes udendørs, lægges frøene i lige rækker, så de spæde planter kan skelnes fra ukrudt. Man kan lettere lave lige rækker, hvis man sår efter en snor.

Det er altid en god idé at så nogle rækker af samme slags hver uge, i flere uger, så man ikke skal høste det hele på én gang. Frø har forskellige størrelser, derfor skal de ikke lægges lige dybt. Normalt skal

frø ikke lægges dybere end tre gange deres egen diameter. Jorden klappes fast over frøene, som lægges med tilstrækkelig afstand mellem rækkerne, så jorden kan løsnes omkring planterne under væksten. Der må også være en vis afstand mellem de enkelte frø i rækken.

Når der er sået, skal jorden holdes fugtig. Hvis jorden udtørres vil frøene ikke spire.

Pasning af haven

Al planlægning, såning og arbejde er ikke til megen nytte, hvis haven ikke passes bagefter. Til pasningen hører blandt andet:

VANDING

Der, hvor det ikke regner, skal haven vandes grundigt én gang om ugen. Jorden skal være våd 18 cm ned i jorden efter vandingen. Det er ikke så godt at vande når solen skinner, idet jorden vil blive hård og bagt af solen.

LUGNING

Ukrudt tager vand og næring fra planterne. Derfor skal ukrudt trækkes op med hånden eller med et lugejern. Et tykt lag tørvestrøelse kan hindre ukrudt i at gro, men det skal skubbes til side hver uge, for at jorden kan løsnes med en hakke, hvorpå strøelsen lægges på igen.

STRØELSE

Når planterne er flere cm høje, fjernes hvad der er af ukrudt, og der lægges savsmuld, avispapirstumper, græs, blade eller halm i et lag på 5–7 om omkring planterne og mellem rækkerne. Strøelsen hindrer jorden i at udtørre og blive for varm. Mange mennesker, som bruger strøelse, opdager at der ikke længere er så meget ukrudt.

INSEKTBEKÆMPELSE

Insekter ødelægger planter og kan ødelægge hele høsten. Insekter kan fjernes med hånden, skylles af, eller dræbes med insektmiddel. Hvis der anvendes insektgift, skal fødevarerne vaskes grundigt før de kan spises.

HØST AFGRØDERNE

Frugter og grøntsager, der plukkes lige før de tilberedes, spises eller konserveres, smager bedre og har den største næringsværdi.

Nogle ting som f.eks. agurker giver bedst, hvis man plukker tit. De må ikke blive overmodne, gro vildt eller tørre ud. Bladgrønt skal høstes når bladene er nye og sprøde.

Fremvis illustration 16-f, »En god høst er resultatet af god pasning af haven.«

Konklusion

Vi kan vise, at vi elsker Herren, og at vi stoler på ham, ved at gøre som hans profeter beder os om. En af de ting, profeterne har bedt os om, er at anlægge en køkkenhave. Hvis vi allesammen vil lægge planer for en køkkenhave, gå i gang med at lave den, og passe den, idet vi holder den ordentligt og får et godt udbytte, vil det være en velsignelse på mange måder.

Hvad sker der med en have, hvis vi lægger planer for den, anlægger og tilsår den og derefter ikke passer den?

Præsident Kimball har givet følgende råd: »Hold jeres græsplæner og jeres haver i god stand. Ligeegyldigt, hvordan jeres forhold er, så lad jeres omgivelser afspejle orden, skønhed og lykke. Planlæg omhyggeligt, og udfør jeres planer på ordentlig og systematisk måde« (*Den danske Stjerne*, okt. 1976, s. 106).

Udfordring

Arbejd sammen med din familie med at anlægge og passe en smuk og produktiv have.

Yderligere skriftsteder

L&P 59:16–19 (jordens gode ting er skabt til menneskets brug)

Lærerens forberedelser

Før du underviser i denne lektion:

1. Søg det lokale bibliotek, lokale havebrugskonsulenter eller erfarne havebrugere, og find ud af—
 - Hvilke afgrøder, der er bedst at dyrke i en privat køkkenhave.
 - Hvornår de forskellige ting skal plantes eller sås.
 - Hvordan man laver den bedste kompostbunke til sin køkkenhave.
 - Hvordan man skal vande, luge, anvende strøelse, gøde og undgå ødelæggende insekter i sin køkkenhave.
2. Skriv skiltene med de oplysninger, som nævnt i lektionen, eller skriv dem på tavlen.
3. Bed en elev fortælle om sin succes med sin køkkenhave.
4. Bed nogle elever læse eller fremlægge historier og skriftsteder fra denne lektion.

Den enkeltes og familiens mål

Lektion 17

Denne lektion er beregnet på at hjælpe os til at sætte og nå nogle mål for os selv personligt og i familien.

Indledning

Da præsident Spencer W. Kimball var 14 år, besøgte en kirkeleder hans stav til en konference. Han sagde til de tilstedeværende, at de skulle læse i skrifterne. Præsident Kimball mindedes denne oplevelse, idet han sagde:

»Jeg blev klar over, at jeg aldrig havde læst Bibelen, så jeg gik hjem den selv samme aften lige efter at denne tale var slut, klatrede op til mit lille loftkammer, tændte den lille petroleumslampe, som stod på det lille bord og læste det første kapitel af 1. Mosebog. Et år senere kunne jeg lukke Bibelen i og vide, at jeg havde læst hvert kapitel i den store og herlige bog.

Jeg fandt ud af, at der var visse dele, som var svære for en 14-årig dreng at forstå. Der var visse sider, som ikke interesserede mig særligt, men jeg følte en glødende tilfredsstillelse ved at have sat mig et mål og ved at have nået det« (*Den danske Stjerne*, sept. 1974, s. 379–380).

Et mål er noget vi ønsker at opnå. I vores liv før vi kom til jorden, da vi levede som vor himmelske Faders åndelige børn, lærte vi, at dette liv var beregnet til at vi kunne gå fremad og blive som vor himmelske Fader. Dette bør være vores hovedformål i livet. For at nå dette mål er vi nødt til at sætte os andre mål og nå dem. Når vi sætter os sådanne mål, vil vi også lettere kunne leve et godt og indholdsrigt liv.

Målsætning for os selv personligt og for familien

Det første trin i en målsætning er at tænke over, hvordan vi lever og beslutte, hvordan vi kan forbedre vores levevis. Derpå kan vi vælge et mål for os selv personligt og i familien for at få hjælp til en forbedring. Hvis vi f.eks. ønsker mere åndelig styrke, bør vi undersøge, hvordan vores åndelige styrke er og sætte os passende mål for at forbedre os. Under sådanne overvejelser kunne vi tænke over følgende spørgsmål:

-
- Beder jeg så ofte som jeg burde?
 - Er jeg værdig til at modtage svar på mine bønner?
 - Ved jeg, hvad profeten siger, og følger jeg hans råd?
 - Læser jeg regelmæssigt i skrifterne?
 - Udfører jeg trofast mine opgaver i præstedømmet?
 - Betaler jeg ærligt tiende og fasteofferydelser?
 - Har jeg rene og værdige tanker hele tiden?
 - Holder vi familieaften i vores familie hver uge?
 - Er vores familie beseglet til hinanden i templet?
 - Forbereder vores familie andre til at modtage evangeliet?

Det kræver tid og anstrengelser at gøre disse ting. Vi bør konsekvent begynde med at vælge et og kun ét eller to mål, som vi først kan arbejde på at nå. Når vi har fremgang i én ting, kan vi koncentrere os om en anden ting. Fuldkommenhed er noget, man arbejder på at nå skridt for skridt gennem hele livet – det er ikke noget der sker, bare fordi vi har sat os dette som mål.

Vi må også betragte den fremgang, vi håber at opnå gennem vores uddannelse, i vores erhverv og på andre områder. Samtidig med at vi betragter hvert enkelt område af vores liv, skal vi finde ud af, hvordan vi kan skabe en forbedring netop der. Derpå må vi sætte os mål, som kan hjælpe os til at udrette det fornødne. Hvert mål bør være en udfordring, men noget som vi kan gøre.

Bed eleverne nævne nogle fornuftige mål på følgende områder: Bøn, læsning i skrifterne, familieaftener, tempelægteskab, slægtshistorie, hjemmeundervisning, missionering, tiende, rene tanker, uddannelse eller erhverv.

For at kunne sætte sig personlige mål er man nødt til at overveje sine ønsker og evner og bede om Herrens inspiration. Hvis vi synes, kan vi også bede én af vore forældre, en kirkeleder eller en fortrolig ven give os råd om vores målsætning. Vi må beslutte os til, hvad vi skal gøre, hvordan vi vil gøre det og hvornår, vi ønsker at være færdig med det.

Præsident N. Eldon Tanner har fortalt om en oplevelse, han havde med sit barnebarn, som satte sig et personligt mål:

Barnebarnet sagde: »Bedstefar, jeg har været en hundredprocentsdreng, lige siden jeg blev ordineret til diakon for et år siden. Jeg har ikke forsømt et eneste nadvermøde, søndagsskolemøde eller præstedømmemøde.«

Jeg ønskede ham tillykke med det og sagde så: »John, hvis du vil fortsætte med at være en hundredprocentsdreng, til du er gammel

nok til at rejse på mission, så vil jeg finansiere din mission. « Han smilede og sagde så: »Det vil jeg.«

Jeg mente, at jeg var på den sikre side, men han satte sig for at blive en »hundredprocenter« helt igennem. Jeg husker to gange, hvor han holdt sig selv i stramme tøjler for at kunne gennemføre sit forehavende. Engang inviterede hans onkel ham på en tur sammen med sig og sine drenge, hvor de skulle være borte søndagen over. John sagde: »Er der noget sted, hvor jeg kan passe mine møder om søndagen?« Da han fik at vide, at det var der ikke, sagde han: »Nej tak, jeg kan ikke tage med.« Og derfor afstod han fra en dejlig tur til havet og en ø, hvor de rigtigt skulle feste.

En anden gang, lige før en weekend, brækkede han sit ene ben. Det første han spurgte lægen om, var: »Kan jeg komme i kirke på søndag? Jeg skal være en hundredprocenter.« Han kom naturligvis i kirke om søndagen på krykker.

Da han blev 19 år, sagde han: »Bedstefar. Jeg har været en hundredprocenter, lige siden vi lavede den aftale.« Jeg var meget glad for at betale hans mission. Dette heldige resultat har haft stor indflydelse på hans liv« (*Den danske Stjerne*, okt. 1975, s. 26–27).

Hvor længe arbejdede John for at nå sit mål? (6 år.)

Hvordan tror I han følte det, da han nåede sit mål?

Når en familie sætter sig et mål, bør de drøfte deres ønsker og følelser med hinanden. Hver enkelt bør deltage i fastsættelsen af målet, idet faderen leder drøftelsen. En bøn vil kunne hjælpe under fastsættelsen af mål.

Ældste J. Thomas Fyans har fortalt om, hvordan en familie satte sig mål:

»Omkring 1800 km fra denne talerstol bor der en familie, som atter vil gøre noget ganske særligt efter denne konference. Når Kirkens blad med konferencetalerne kommer til deres hjem, vil familiemedlemmerne øjeblikkelig læse budskaberne. De ældste børn vil også blive sat til at gennemlæse nogle af talerne og bagefter rapportere, hvad de har læst.

Men de vil ikke bare nøjes med at læse. På familieaftenerne vil de vælge sig nogle mål både individuelle og mål for hele familien, baseret på konferencebudskaberne. Deres mål er praktiske mål: »At vi husker bedstemor i vore daglige bønner, at lære én af Kirkens salmer udenad, at tænke over, hvor beredte familien virkelig er til at gå Herrens ærinde, at gøre det, Herren ønsker, som Herren ønsker det og ikke som vi ønsker det, at tage et ikke-medlem med i kirke.«

Så vil de drøfte deres mål, bede for dem, og ofte komme tilbage til dem for at se, om de nu også er ved at nå dem. Er det noget under, at faderen ofte siger: »I vores familie anser vi generalkonferencen som Herrens liste over ting, som vi bør koncentrere os om. Dette betyder mere for os og vore børn, end jeg kan udtrykke med ord.« (Den danske Stjerne, juni 1975, s. 33–34).

Hvordan bar denne familie sig ad med at vælge sine mål?

Mål er en hjælp til evig udvikling

Lad eleverne tænke et øjeblik over deres evige mål. Bed dem fortælle klassen om nogle af deres mål. Skriv disse mål på tavlen.

Vi har allesammen nogle mål, der er ens. For eksempel sagde Frelseren til nephiterne: »Derfor ønsker jeg, at I skal være fuldkomne, ligesom jeg eller jeres Fader, som er i himlen, er fuldkommen« (3 Nephi 12:48) De største mål vi kan opnå er at blive fuldkomne, og få evigt liv sammen med vore familier. Præsident Joseph Fielding Smith har sagt:

»Frelsen kommer ikke på én gang; vi er blevet befalet at være fuldkomne, ligesom vor Fader i Himmelen er fuldkommen ...

Det vil ikke ske på én gang ... vi vil komme til at gå endog ud over graven, før vi når den fuldkommenhed og kommer til at ligne Gud.

Men her [på jorden] lægger vi grundvolden. Det er her, vi lærer disse enkle sandheder i Jesu Kristi evangelium, her i denne prøvestand, så vi kan forberede os til den fuldkommenhed. Det er vor pligt at forberede os dag for dag, være bedre i morgen, end vi er i dag« (Lærdomme om Frelse, 2:24).

Fremvis illustration 17-a, »Når familien studerer skrifterne sammen, bliver de belønnet på mange måder,« 17-b, »Bøn kan knytte familien nærmere sammen« og 17-c, »Familieaftener kan opbygge åndelighed.«

Fuldkommenhed er ikke et mål, man kan må på én dag. Vi er nødt til at fastsætte og nå andre mål, som kan hjælpe os til gradvist at opnå fuldkommenhed. Vi kan for eksempel sætte os for dagligt at læse i skrifterne eller bede familiebøn. Sådanne mål vil hjælpe os til at komme vores himmelske Fader nærmere, og vil desuden være en hjælp for os, medens vi arbejder på at blive fuldkomne.

Hvilke andre mål kan hjælpe os med at opnå evigt liv? (Tempelægteskab er et vigtigt mål. Uden evigt ægteskab kan vi ikke blive som vor himmelske Fader.)

17-a, Når familien studerer skrifterne sammen, bliver de belønnet på mange måder

17-b, Bøn kan knytte familien nærmere sammen

17-c, Familieaftener kan opbygge åndelighed

Følgende historie viser, hvordan mål kan hjælpe os til at gå fremad mod evigt liv:

Da Jerry første gang mødte missionærerne var han 24 år og meget deprimeret. Han var uddannet lærer, men arbejdede ikke med undervisning. Han var ikke gift og kunne ikke se noget virkeligt formål med livet. Morgen efter morgen spurgte han sig selv: »Hvorfor skal jeg nu igennem endnu en dag?«

En dag blev han af en gammel ven, der havde tilsluttet sig Kirken, inviteret sammen med missionærerne. Ældsterne udfordrede ham til at læse i Mormons Bog og at bede om den er sand. Medens Jerry læste om Jesu Kristi evangelium, følte han, at der virkelig var en mening med livet. Da han bad varedede det ikke længe, før han vidste, at Mormons Bog er sand og fik et ønske om at følge Frelseren. Han ønskede, at blive døbt, derfor ændrede han livsførelse og begyndte at efterleve evangeliet.

Efter sin dåb accepterede Jerry en kaldelse, som han fik af biskoppen, og han var fuldkommen trofast i at passe sine pligter i præstedømmet. Han fik et stort ønske om at hjælpe andre og fandt sig hurtigt et job som lærer for mindre børn. Så mødte han en sød ung pige, som også for nylig var omvendt til Kirken, og de giftede sig. De satte sig som mål at komme i templet og blive viet for tid og al evighed. Lige siden har de fundet stor glæde og lykke i at følge Herrens plan.

Opnåelse af sine mål

Få eleverne til at læse 2 Nephi 32:9.

Nephi siger, at vi skal bede før, vi gør noget som helst. En af de vigtigste ting i forbindelse med målsætning er at forpligte sig til at nå målet. Når vi beder til vor himmelske Fader, bør vi bede om hans hjælp. Vi bør love, at vi vil gøre alt, hvad vi kan, for at nå vore mål.

Hvad kan vi gøre for at minde os selv om vore mål?

Det er en god idé at nedskrive sine mål i en dagbog, som en påmindelse. Vi kan også skrive dem på et lille kort eller et stykke papir og sætte dem et sted, hvor vi kan se dem hver dag. Vi kan regelmæssigt tale om vore mål i familien. Vi kan gøre os særlige anstrengelser for at hjælpe familiens medlemmer til at nå deres personlige mål. Skal vi nå familiens mål, er vi nødt til at samarbejde. Familieaftenerne er et ideelt tidspunkt til dette.

Men selv om vore ønsker og mål er nok så retfærdige, vil de ikke hjælpe os, medmindre vi arbejder på at nå dem. Herren har sagt: »Og I skal få sejr og ære gennem jeres flid, trofasthed og troens bønner« (L&P 103:36). Hvis vi arbejder flittigt, adlyder budene og

beder, kan vi nå vore retfærdige mål. Hver dag udgør en mulighed for at komme vore mål en smule nærmere.

Vi må ofte ofre os for at nå et mål. Præsident Spencer W. Kimball forklarede engang hvordan det lykkedes ham at nå et af sine mål:

»Da jeg var færdig med min mission, ville jeg gerne på universitetet, men min familie havde ikke råd til det. Derfor tog jeg et job på Southern Pacific Railroads godsbanegård i Los Angeles for at tjene penge til studierne. Jeg arbejdede fjorten timer i døgnet med at flytte gods mellem pakhuse og godsvogne på en tohjulet trækvogn. Tit havde jeg omkring 500 kilo gods på trækvognen. Det var ikke så underligt, at jeg var træt, når dagen var gået.

Jeg boede hos min søster tre eller fire kilometer derfra. Det kostede ti cent at køre med sporvognen, så jeg traskede hele vejen frem og tilbage for at spare tyve cent om dagen. Jeg ville meget gerne på universitetet, og ved at gå det stykke vej, kom jeg nærmere målet ... [Ved at gøre dette] lykkedes det mig at tjene nok til at jeg kunne vende tilbage til mit land, Arizona, og melde mig ind på University of Arizona« (»Beslutninger: Hvorfor det er vigtigt at træffe nogen nu,« *Den danske Stjerne*, sep. 1971, s. 273).

Konklusion

Ældste O. Leslie Stone har sagt:

»Vi bør hver især hele tiden bedømme vor fremgang. Hvis man vil leve retfærdigt og opfylde formålet med sin skabelse, er man nødt til hele tiden at kaste et blik på fortiden, bedømme sin nuværende status og sætte sig mål for fremtiden. Gør man ikke det, er der kun små chancer for at nå sine mål« (*Den danske Stjerne*, okt. 1978, s. 98).

Den fremgangsmåde, der bringer os nærmere fuldkommenhed, er målsætning, planer om og arbejde for at nå vore mål samt bedømmelse af vores fremgang. Vor himmelske Fader finder behag i, at vi sætter os mål, og han vil hjælpe os til at nå dem.

Udfordring

1. Vælg et personligt mål under bøn. Hvis du synes, kunne du vælge et mål indenfor et af følgende områder:

Bøn

Skriftstudium

Familieaften

Tempelægteskab

Slægtshistorie

Missionering

Tiende

Tænke rene tanke

Hjemmeundervisning

Skriv dit mål i din dagbog eller på et stykke papir, hvor du kan se det.

Forpligt dig til at nå målet. Bed om hjælp, og lov Herren, at du vil gøre dit bedste.

2. Tal med din familie om de ting, I ønsker jer i livet. Sæt et familie-mål indenfor et af ovenstående områder og hjælp familien til at nå det.

Lærerens forberedelser

Før du underviser i denne lektion:

1. Sørg for at der er tavle og kridt.
2. Bed nogle elever læse eller fremlægge historier og skriftsteder fra denne lektion.

Udvikling af og undervisning i selvbeherskelse

Lektion 18

Formålet med denne lektion er at hjælpe os til at udvikle større selvbeherskelse og at undervise os i, hvordan man udvikler denne styrke hos sine børn.

Indledning

Der fortælles en historie om, hvordan araberne vælger og opdrætter heste. Da disse heste bruges i vigtigt tjenestøjemed, er det nødvendigt, at man uden tvivl kan stole på, at de vil adlyde deres herre. På et meget tidligt tidspunkt under oplæringen lærer de at reagere omgående på deres herres kommando. Så bliver de sat på en prøve, for at man kan se, hvordan de opfører sig under pres. Hesten bliver holdt i et aflukke i en længere periode uden vand, som dog findes lige udenfor porten. Når der er gået et stykke tid, åbnes porten og hesten løber hen for at drikke vand. Lige før den når vandet, fløjter dens herre og kommer med et kommandoord. Nogle af hestene reagerer ikke på grund af deres tørst. Men andre reagerer omgående og kommer hen til deres herre. Disse lydige heste har lært disciplin, og kan bruges til de vigtigste opgaver. De andre anvendes til mindre vigtigt arbejde. (Tilpasset efter Sterling W. Sill, *Leadership*, 1:62.)

Vore laster og lidenskaber kan sammenlignes med disse fyrige, kraftfulde heste. Hvis vi får lov til at løbe vildt omkring uden seletøj og uden at nogen griber ind, vil vi miste kontrollen over os selv, og det kan føre til åndelige problemer. Herren ved dette, og har givet os hjælp. Ligesom disse heste blev tilskyndet af signaler fra deres herrer, således tilskyndes vi af signaler fra vores mester, Jesus Kristus, for at vi skal komme til ham.

Herren har givet os vores handlefrihed. Vi er således fri til selv at vælge. Vore valg er afgørende for vores fremtid: Vælger vi retfærdigt, vil vi bevise, at vi er værdige til at tjene i Guds rige. Men for at vælge retfærdigt må vi ligesom hestene oplæres og disciplineres. Denne disciplin lærer os at styre vore lyster og lidenskaber. Den lærer os at følge vores Mesters tilskyndelser, selv når vi bliver fristet.

Læs Ordsp 16:32.

Selvbeherskelse er nødvendig for evig udvikling

Selvbeherskelse er den kraft, vi har i os til at styre vore ønsker, handlinger og vaner. Det er nødvendigt at vi har denne kraft, hvis vi skal tilbage til vor himmelske Fader. Det kræver stadige anstrengelser fra vores side, men efterhånden som vi udvikler selvbeherskelse, bliver vi bedre til at træffe de rette beslutninger på de rette tidspunkter.

Selvbeherskelse er især noget, der er vigtigt for os, der har præstedømmet. Vi kan ikke blive effektive rådgivere og tjenere for andre, før vi har lært at beherske os selv. Når vi først har udviklet selvbeherskelse, kan vi hjælpe vore børn og andre til at udøve selvdisciplin.

Når vi er døbt, begynder vi et nyt liv, hvor vi hengivent følger Frelseren på vejen til evigt liv. Men for at følge ham er vi nødt til at overvinde verdslighed, svaghed og ufuldkommenhed. Frelseren belærte således: »Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig« (Matt 16:24). Han sagde også: »Gå ind ad den snævre port; for vid er den port, og bred den vej, der fører til fortabelsen, og der er mange, der går ind ad den. Hvor snæver er ikke den port, og hvor trang er ikke den vej, der fører til livet, og der er få, der finder den« (Matt 7:13–14).

For at komme gennem den snævre port kræves der selvbeherskelse og selvfornægtelse. Det betyder at man kan overvinde fristelser. Men Herren har lovet at belønne os, hvis vi glemmer os selv. Han har lovet, at hvis vi kender sandheden og lever i overensstemmelse med den, vil den befri os fra syndens virkninger og for konsekvenserne af vore forkerte valg.

Selvbeherskelse gør os frie

Vor himmelske Fader har givet os befalinger, fordi han elsker os og ønsker at beskytte os mod sorger. Han ønsker at hjælpe os til at opnå selvbeherskelse, så han kan velsigne os.

Howdan kan adlydelse af evangeliets principper være til velsignelse for os og gøre os frie? Henvi til følgende principper, og drøft hvordan lydighed gennem selvbeherskelse bringer frihed.

TIENDELOVEN

Når vi adlyder tiendeloven, kan vi lære at overvinde selviske ønsker.

VISDOMSORDET

Ved efterlevelse af denne lov kan vi undgå de skadelige virkninger af tobak, spiritus og narkotika.

KYSKHEDSLOVEN

Gennem denne lov lærer vi at styre vore fysiske og sanselige ønsker og at holde os indenfor de grænser, Herren har sat. Det hjælper os også til at slippe for sorg og fortrydelse.

Når vi opnår at have selvbeherskelse, kan vi danne gode vaner som f.eks. at stå tidligt op, studere i skrifterne hver dag og at udføre vore opgaver med det samme. Sådanne vaner gør, at vi kan slippe for rod og forvirring.

Hvordan kan vi opnå selvbeherskelse

Læs Alma 37:32–37.

Hvad siger disse skriftsteder om at opnå selvbeherskelse? (At vi skal hade synd og ugudelighed, omvende os og tro på Kristus, være ydmyge, og arbejde på at kunne modstå enhver fristelse, aldrig være trætte af at gøre det gode, lære visdom, holde Guds bud, bede og rådføre os med Herren i alle vore gerninger.)

Opnåelse af selvbeherskelse er en livslang proces. Det kræver, at vi kender os selv samt har kundskab om evangeliets principper, for at vi kan efterleve dem. Det betyder, at vi skal sætte os mål, så vi kan efterleve disse principper, og at vi stoler på at Herren vil styrke og støtte os i vore forsøg på at nå vore mål.

Skriv følgende på tavlen eller fremvis en liste, som er skrevet i forvejen:

1. Kend dig selv
2. Sæt dig retfærdige mål
3. Stol på Herren ved at bede og læse i skrifterne

KEND DIG SELV

Efterhånden som vi får større erfaring og lærer mere om evangeliet, lærer vi vores styrke og vore svagheder at kende. Sammen med denne erkendelse kommer et ønske om at overvinde dårlige vaner og følelser og om at styrke de gode, man har. Et sådant ønske vil motivere os til at forbedre os.

Præsident David O. McKay sagde, at noget af den ondskab, vi finder i os selv, har forbindelse med jalousi, had, misundelse og uvilje. Om disse siger han: »Alle sådanne onde tilbøjeligheder overvindes ved undertrykkelse. Det er her din selvbeherskelse kommer ind. Undertryk denne vrede. Undertryk denne jalousi, denne misundelse! Disse følelser er allesammen skadelige for Ånden« (*Gospel Ideals*, s. 356).

Det er ikke nemt at undertrykke sådanne følelser. Det kræver tid at forandre sig, men når vi gør os anstrengelser, vil vi udvikle den tålmodighed og det mod, der skal til for at overvinde den ondskab, som findes i os.

VI MÅ SÆTTE OS RETFÆRDIGE MÅL

En god måde, hvorpå man kan udvikle selvbeherskelse, er at sætte sig mål og gøre alt, hvad man kan for at nå dem. Hvis vi i tankerne har et urokkeligt mål for øje, har selvtillid og arbejder for at nå vore mål, vil vi opnå den selvbeherskelse, vi søger at få. Dette kræver udholdenhed. Men Herren har sagt, at vi skal holde ud til enden i retfærdighed for at opnå ophøjelsens mål eller evigt liv (se L&P 14:7).

Hvilket mål arbejder I for tiden på at nå?

STOL PÅ HERREN VED AT BEDE OG STUDERE SKRIFTERNE

Det kræver tro på Jesus Kristus at overvinde fristelser og opnå evige mål. Regelmæssig bøn og læsning i skriften fremmer denne tro, og hjælper os til at vinde styrke til at overvinde vore problemer. Endvidere har skrifterne detaljerede eksempler på, hvordan Herrens tjenere har levet, eksempler som vi kan følge. Disse eksempler hjælper os til at se, hvordan andre har opnået selvbeherskelse, og at vi på samme måde kan opnå selvbeherskelse.

Bed eleverne fortælle, hvordan de har overvundet problemer ved at læse i skrifterne og bede til Gud.

Hjælp børn til at udvikle selvbeherskelse

Fremvis illustration 18-a, »Kloge forældre lærer deres børn selvbeherskelse.«

Det er i hjemmet, vore børn bør lære selvbeherskelse. Det kræver, at vi viser vore børn de rette eksempler til efterfølgelse. Hvis vi ikke selv kan styre vore lyster og lidenskaber, kan vi ikke forvente, at vore børn skal kunne styre deres.

Vi må nødvendigvis følge den rette fremgangsmåde, når vi skal lære vore børn selvbeherskelse. Hvis vi ikke underviser dem ordentligt, eller hvis vi er for strikse, vil de ikke lære at styre sig selv. Følgende fire principper kan hjælpe os til at disciplinere vore børn på rette vis.

Skriv følgende på tavlen, eller fremvis et planche som er skrevet i forvejen:

1. Fastsæt regler
2. Lær børnene at anvende evangeliets principper
3. Giv børn ansvar
4. Disciplinér med kærlighed.

FASTSÆT REGLER

Præsident David O. McKay belærte om, at børn skal lære lydighed i en tidlig alder. Hvis forældrene ikke lærer deres børn lydighed i en

tidlig alder, kan de få vanskeligt ved at lære dem det senere. Han understregede, at vi må lade børnene få mulighed for at udvikle sig frit, og hvis børn overtræder de fastsatte regler skal vi irettesætte dem blidt, men fast og bestemt. (Se *Stepping Stones to an Abundant Life*, s. 38).

LÆR BØRN AT ANVENDE EVANGELIETS PRINCIPPER

Præsident N. Eldon Tanner har sagt: »Forældre bør også tidligt i deres børns liv lære dem det herlige begreb og den kendsgerning, at de er Guds åndelige børn, og at den eneste vej til succes og lykke her og til evigt liv herefter består i at vælge at følge Jesu Kristi lærdomme. De er nødt til at lære, at Satan er virkelig, og at han vil benytte alle de kræfter, han disponerer over, til at friste dem til at gøre forkert for at forsøge at føre dem på afveje, gøre dem til sine slaver og hindre dem i at nå den højeste lykke og ophøjelse, som de ellers ville have fået.«

Præsident Tanner har også sagt: »Børn kan ikke af sig selv lære, hvordan man skelner mellem hvad, der er rigtigt og forkert. Forældre må afgøre, hvornår deres børn er parate til at påtage sig et ansvar og afgøre deres evner til at træffe sunde beslutninger, til at vurdere muligheder og [se] resultaterne af deres valg. Medens vi underviser dem, er det vores ansvar at disciplinere dem og sørge for, at de gør det rigtige. Hvis et barn er snavset, venter vi ikke til det er voksent med at beslutte om det skal i bad eller ej. Vi venter ikke med at give et sygt barn medicin eller tillader børn at vente med at komme i skole eller kirke, til de har besluttet om de vil gå med.« (*Seek Ye First The Kingdom of God*, s. 87).

GIV BØRN ET ANSVAR

Ældste L. Tom Perry har sagt: »Vi må være helt sikre på, at vi underviser på passende måde, og at vi lader tro og tillid til Herren få indpas i vore børns liv. Vi må sørge for, at de bliver ordentligt oplært, og når de begynder at blive åndeligt modne, er vi nødt til at give dem muligheder for at give udtryk for den styrke, der udvikles i dem. Vi er nødt til at skænke dem vores tro og tillid og derpå give dem ansvar« (i Conference Report, São Paulo Area Conference 1975, s. 12).

Der er mange måder at lære børn selvbeherskelse på. En af måderne er forklaret af ældste F. Enzio Busche:

»Vi må søge at lære vore børn selvrespekt og i de fleste tilfælde overlade til dem selv at bedømme sig selv. Vi har erfaret den kendsgerning, at man ikke er så god en lærer, når man finder fejl og påpeger dem, som når man hjælper barnet til selv at opdage, hvad det

har gjort forkert. Når et barn selv har opfattet, hvad det gjorde forkert, er det første skridt til en forandring allerede taget.

Jeg husker engang, hvor vi bad vores søn selv fastsætte sin straf, da han havde gjort noget forkert. Han besluttede, at han ikke skulle have lov at se fjernsyn i en hel måned. Vi syntes, det var en temmelig hård straf, men vi var lykkelige, da hans bedstemor fortalte, at han under et besøg hos hende havde insisteret på, at det var forkert af hende at opfordre ham til at se et bestemt fjernsynsprogram, selv om hans forældre ikke vidste det. Jeg tror ikke, der findes nogen større glæde for forældre end at se deres børn klare sig selv i en vanskelig situation« (F. Enzo Busche, "Provoke Not Your Children," *Ensign*, mar. 1976, s. 42).

Hvad gør ældste Busche for at hjælpe sine børn med at udvikle selvbeherskelse? (Han hjælper dem til at udvikle selvrespekt ved at lade dem opdage, hvad de har gjort forkert. Han opfordrer dem til at disciplinere sig selv.)

DISCIPLINER MED KÆRLIGHED

Vi er nødt til at gøre vores hjem til et lykkeligt sted, hvor vore børn føler sig trygge, sikre og afholdte. Hvis de ikke finder glæde ved at efterleve evangeliet hjemme, vil de søge lykken udenfor evangeliet. Det er derfor vigtigt, at vi viser børn større kærlighed, efter at vi har irettesat dem for at være u lydige.

Læs L&P 121:43–44. Hvorfor bør vi vise børn større kærlighed, efter at vi har irettesat dem? (For at de ikke skal tro, at vi er deres fjende. De ønsker ikke at være sammen med os, hvis de betragter os som deres fjender.)

Drøft følgende eksempler med klassen. Fremhæv, at løsningerne kræver selvbeherskelse. Hvis du synes, kan du benytte eksempler, som eleverne kommer med, i stedet for disse eksempler.

1. Svend og Inger har tre teenage-børn, som ustandselig skændes. Hvordan kan de hjælpe deres børn til at udvikle selvbeherskelse og holde op med at skændes?
2. John og Else vil gerne afholde familiebøn i deres hjem hver dag. Men arbejde, skole og andre pligter griber forstyrrende ind. Familiens medlemmer synes, det er umuligt at samles til familiebøn. Hvad kan John og Else gøre for at hjælpe familien til selvbeherskelse, så de kan bede familiebønner?
3. Familien Unga blev af deres biskop bedt om at betale til bygningen af et nyt tempel. De afslog, fordi de aldrig syntes at tjene nok til at betale alle deres regninger. Det så dog ud til at de altid havde penge nok til underholdning, nyt tøj og unødvendige ting, de ønskede sig. Hvordan kan denne familie udvikle selvbeherskelse, så de kan give bidrag til templet?

Hvordan vil et menneske, der har selvbeherskelse, opføre sig overfor de andre i familien?

Konklusion

Vi er nødt til at udvikle selvbeherskelse ligesom de arabiske heste i ældste Sills historie. Gør vi det, kan vi berede os og vores familie til at imødegå verdens udfordringer. Vi er nødt til at udvikle evnen til at træffe de rette valg og til at styre vore ønsker og lyster, hvis vi skal have succes i livet og komme tilbage til vor Fader i Himlen.

Bær dit vidnesbyrd om, at familiemedlemmer, der bevidst udvikler selvbeherskelse, vil kunne overvinde de fleste problemer i deres liv.

Syng salmen »Vælg kun ret,« *Salme og sange*, nr. 155.

Udfordring

1. Udvalg et problem i din tilværelse eller dit hjem. Følg de trin, der er skildret i lektionen til at få selvbeherskelse til at overvinde problemet.
2. Læs de skriftsteder, der giver passende eksempler til efterfølgelse i forbindelse med udviklingen af selvdisciplin og tålmodighed.
3. Bed dagligt familiebøn.

Yderligere skriftsteder

Ordsp 25:28 (behersk dig selv)

Alma 38 (Almas råd til Shiblon om at iagttage ydmyghed og selvbeherskelse)

2 Tim 2:3–5 (vær en god stridsmand)

Lærereens forberedelser

Før du underviser i denne lektion:

1. Læs *Håndbog i evangeliske principper*, kapitel 4, »Frihed til at vælge.«
2. Skriv de skilte, der nævnes i lektionen, eller forbered dig på at skrive dem på tavlen.
3. Forbered dig på at lade klassen slutte lektionen med at synge »Vælg kun ret« (*Salmer og sange*, nr. 155, illustration 18-b).
4. Bed nogle elever læse eller fremlægge historier og skriftsteder fra denne lektion.

Vælg kun ret

Tydeligt ♩ = 84-96

1. Vælg kun ret, når du skal til at væl - ge. Lyt til
2. Vælg kun ret, og lad dig ej be - dra - ge i et
3. Vælg kun ret, få fred når ret du hand - ler. Vælg kun

Hel - lig - ån - dens bli - de ord. Kri - sti lys vil
u - be - vog - tet ø - je - blik. Du kan væl - ge
ret, føl tryk - hed i dit sind. Vælg kun ret i

al - tid væ - re hos dig, når til det ret - te du dig selv be - tror.
mel - lem godt og dår - ligt, brug der - for al - tid Ån - dens svar du fik.
alt hvad du skal gø - re, for må - let er at nå i Him - len ind.

Vælg kun ret, vælg kun ret, lad le - de - træ - den væ - re vis - dom god,

i dens lys, vælg kun ret, og Gud vel - sig - ner dig i o - ver - flod.

Tekst: Joseph L. Townsend, 1849-1942
Musik: Henry A. Tuckett, 1852-1918
Oversat af Grethe Ljungström

Moroni 7:16-17
2 Nephi 2:27-28

Udvikling af vore talenter

Lektion 19

Denne lektion bør motivere os til at udvikle vore talenter og inspirere vores familie til at gøre det samme.

Indledning

Vi har allesammen fået talenter af vor himmelske Fader, og han ønsker, at vi skal bruge dem. I en lignelse, der står i Matthæusevangeliet, fortæller Herren om en mand, der skal ud på en lang rejse. Før han rejser, kalder han sine tjenere sammen og betror dem sit gods. Den ene tjener får fem talenter (i lignelsen betragtes de som *penge*), en anden får to, og atter en anden et talent. Hver enkelt får talenter i forhold til sine evner.

Medens mesteren er borte, sætter tjeneren med de fem talenter pengene til at arbejde, og får således fem talenter mere. Tjeneren med de to talenter får pengene til at arbejde og får to til. Men tjeneren med det ene talent gemmer det i jorden.

Senere kommer mesteren hjem og beder sine tjenere om, at gøre regnskab for deres talenter. Til de tjenere, som havde fordoblet antallet af deres talenter, sagde han: »Godt, du gode og tro tjener; du har været tro i det små, jeg vil betro dig meget. Gå ind til din herres glæde« (Matt 25:21). Men tjeneren, som havde skjult sit talent, kaldte mesteren »dårlig og doven«. Han sagde, at han ville tage talentet fra ham og give det til ham, der havde ti talenter. (Læs hele lignelsen i Matt 25:14–30.)

Herren brugte denne lignelse til at undervise om vigtigheden af klogt at anvende sine evner eller talenter. Der forventes mere af de mennesker, som har fået mange talenter, end af det menneske, der kun har fået nogle få talenter, men det forventes, at alle øger de talenter, de har fået. Selv til den mand, der kun fik et talent, blev der stillet forventning om at benytte det klogt.

Alle har talenter og evner

Præsident Spencer W. Kimball har sagt: »Gud har skænket os talenter og tid, med skjulte evner og med muligheder for at kunne udnytte og udvikle dem i hans tjeneste. Derfor forventer han meget af os, sine udvalgte børn« (*Tilgivelsens mirakel*, s. 95).

Vi er hver især blevet velsignet med talenter. Da vi har fået vore talenter af Gud, kaldes de somme tider gaver. Disse gaver har vi fået for at gøre os selv og andre glade og lykkelige.

Bed eleverne om at se på følgende liste over talenter. Få dem til at finde frem til et af deres talenter på listen eller et, som ikke står på listen.

De talenter, vi har fået, kan være karaktertræk, kunstneriske eller skabende. På følgende liste er nævnt nogle talenter fra hver af disse områder.

KARAKTERTRÆK

Selvbeherskelse	Tilgiver let
Tålmodighed	Giver andre selvtillid
Mod	Er glad og munter
Venlighed	Tro
Humoristisk sans	Kærlighed til andre
God til at lytte	Et stærkt vidnesbyrd
Ser det gode i andre	Aktiv i Kirken
Kan gøre andre glade	Støtter Kirkens ledere

KUNSTNERISKE OG SKABENDE

Sang	Maling
Dans	Træsnit
Historiefortæller	Keramik
Skuespiller	Skulpturer
Musikalsk	Bagning
Sportsevner	Havebrug
Syning	Digtning
Vævning	Sangskrivning

Herren sagde til Joseph Smith: »Thi alle har ikke fået hver gave; for der er mange gaver, og enhver har fået en gave gennem Guds ånd. Nogle har fået én gave og andre en anden, så alle kan få gavn deraf« (L&P 46:11–12). Disse skriftsteder henviser hovedsageligt til åndelige gaver, som Herren har givet os, men de siger også, at vi allesammen har talenter, som vi har fået i den hensigt, at vi skulle hjælpe andre.

Vi må arbejde for at opdage vore talenter

Apostlen Paulus sagde til sin unge ven, Timotheus: »Forsøm ikke [din] nådegave« (1 Tim 4:14). Hvis vi skal undgå at forsømme vore gaver, er vi også nødt til først at opdage hvilke vi har.

Hvordan kan vi opdage hvilke talenter og evner vi har?

Når vi går på opdagelse for at finde vore personlige talenter, bør vi bede Herren om vejledning og særlig hjælp til at opdage dem.

En af måderne, hvorpå vi kan opdage vore talenter, er at få en *patriarkalsk velsignelse* (se *Præstedømmets pligter og velsignelser*, Del A, kapitel 10). Der bliver ofte åbenbaret særlige gaver og talenter i disse velsignelser. Patriarkalske velsignelser kan derfor ofte være en vejledning, når vi skal finde frem til og udvikle vore talenter. Præsident Spencer W. Kimball har sagt: »Det er vores store håb, at enhver, også de unge, vil få mulighed for at få en patriarkalsk velsignelse« (*Church News*, 8. okt. 1977, s. 3). Skønt der kun findes patriarker i organiserede stave, kan et værdigt medlem i et område under udvikling få en patriarkalsk velsignelse fra patriarken i den nærmeste stav.

Vi kan også opdage vore talenter gennem andre mennesker, som hjælper os til at opdage, at vi har et talent på et bestemt område. Følgende historie, som er fortalt af ældste Franklin D. Richards, viser, hvordan præsident Spencer W. Kimball hjalp en mand med at opdage et af sine talenter:

»For nogle år siden var præsident Kimball og jeg i Cuzco, Peru. Det var en søndag, og vi var til grenens søndagsskole. En ung missionær fra Nordamerika spillede klaver. Efter mødet spurgte præsident Kimball, om nogle af de lokale medlemmer kunne spille klaver. Grenspræsidenten sagde til ham, at en af hans rådgivere kunne spille to salmer. Præsident Kimball bad derpå denne mand spille de to salmer til nadvermødet, og det gjorde han så. Bagefter foreslog præsident Kimball, at han fortsatte med at udvikle sit musiktalent ved at spille klaver til Kirkens møder« (i *Conference Report*, São Paulo Area Conference 1975, s. 24).

Manden i ovenstående historie havde formodentlig aldrig tænkt på, at han havde et talent. Der skulle nogen til at påpege talentet for ham, før han begyndte at udvikle det.

En anden måde, hvorpå vi kan opdage vore talenter, er når vi arbejder i Kirken. Når vi søger Herrens hjælp i vore kaldelser, vil han vejlede og hjælpe os til at opdage de talenter, vi har brug for for at kunne klare vore ansvar. Ældste Franklin D. Richards har sagt: »Folk, som bliver bedt om at påtage sig en stilling i Kirken er ofte tilbøjelige til at sige: ›Det kan jeg ikke. Jeg er ikke så vant til at under vise som de andre, der arbejder i Kirken.‹ Men ved hjælp af tro, studium, arbejde og bøn vil Herren gøre det muligt for os at udføre de ting, der ser umulige ud« (i *Conference Report*, São Paulo Area Conference 1975, s. 23).

Udvikling af vore talenter

Når vi har opdaget vore talenter, hvordan udvikler vi dem så?

For de fleste af os er problemet ikke at opdage vore talenter, men at overvinde vores frygt til at bruge dem. Herren har sagt: »Men i nogle har jeg ikke behag; thi af frygt for mennesker skjuler de det talent, som jeg har givet dem, og dersom de ikke er mere trofaste imod mig, skal det, som de har, tages fra dem« (L&P 60:2–3).

Vi kan således bl.a. udvikle vore talenter ved at overvinde vores frygt. Det er aldrig nemt at gøre, men Herren har givet os nogle råd som kan hjælpe: »Er I beredt,« siger han, »behøver I ikke at frygte« (L&P 38:30). Hvis vi er beredt, vil vi i reglen føle os så trygge, at vi kan gøre det, vi har forberedt os på at gøre. En sådan selvtillid overvinder frygt.

Et vigtigt led i forberedelser er at studere. Vi er blevet rådet til at »søge efter kundskab ved læsning og ved tro« (L&P 88:118). Når vi studerer, får vi selvtillid, og det vil hjælpe og motivere os til at udvikle vore talenter.

En anden måde, hvorpå man kan udvikle sine talenter, er at arbejde med dem. Selv om vi måske synes, at vore talenter er små, kan vi stadig forøge dem. Hvis vi har et stærkt ønske om at øge vore talenter, kan selv små talenter styrkes ved at øve og praktisere dem.

»Vor største mulighed for at udvikle os og blive bedre ligger indenfor vore talenter, vore dyders og vore evners områder ...

Hvis vi ønsker en stærk ryg, er vi nødt til at bære en stor byrde. På samme måde kan vi øge vore evners kraft næsten så meget, det skal være ...

Herren skænker os vore [talenter og evner] som en slags lån, hvor han tilbagetager alt, som ikke benyttes. Det ligner meget de omstændigheder, hvorunder han gav israelitterne manna ude i ørkenen. Hver dag dækkede en overflod af manna jorden, og folk samlede så meget, som de ønskede, men det, der ikke blev brugt blev ødelagt. Sådan er det også med vore evner og talenter. De fleste af os får aldrig en stærk ryg eller en stor hjerne, fordi de byrder, vi påtager os, ikke er tunge nok. Alle de af vore muligheder, der ikke er blevet brugt, går tabt« (Sterling W. Sill, "A Hundred-Hundred Marriage," *Ensign*, mar. 1971, s. 34–35).

Somme tider betragter vi andres talenter og synes, at de har fået dem uden at gøre sig særlig store anstrengelser. Vi ser ikke, at de har lagt store anstrengelser i at udvikle deres talenter. Præsident Heber J. Grant var en mand, som arbejdede ihærdigt for at udvikle sine talenter. Han forklarede engang, hvordan han udviklede dem, idet han sagde:

»Jeg kunne ikke kaste en bold fra den ene base til den anden ... Jeg havde ikke kræfter til at løbe efter eller slå til bolden. Når jeg samlede bolden op, råbte de andre drenge i reglen: »Kast den her hen, tøsedreng!« Der blev gjort så megen grin med mig, at jeg højtideligt lovede mig selv, at jeg ville komme til at spille på [det baseballhold], som skulle vinde mesterskabet i Utah ... Jeg sparede en dollar sammen og brugte den til en baseball, og jeg tilbragte et utal af timer med at kaste den mod biskop Edvin D. Mopleys lade ... Jeg havde ofte så ondt i min arm, at jeg knap nok kunne falde i søvn om aftenen, men jeg blev ved med at øve mig, og til sidst lykkedes det mig at komme på 2. holdet i vores klub. Efterhånden tilsluttede jeg mig en bedre klub, og til sidst spillede jeg på 1. holdet, som vandt mesterskabet i Californien, Golorado og Wyoming, og således indfriede jeg mit løfte til mig selv, og trak mig tilbage fra baseballbanen.«

Præsident Grant arbejdede også med sit talent for skønskrift. Han »besluttede sig til en dag at blive bogholder i Wells Fargo and Company's Bank.« En god bogholder skulle kunne skrive godt, så han begyndte at arbejde med sin håndskrift. En forfatter har skrevet:

»Til at begynde med var hans håndskrift så dårlig, at da to af hans venner så den, sagde den ene: »Den skrift ligner kragetæer.« »Nej,« sagde den anden, »det ligner et lyn der er slået ned i en blækflaske.« Dette sårede Hebers stolthed. Han slog knytnæven i skrivebordet og sagde: »Jeg vil en dag være så dygtig, at jeg kan lære disse fyre skønskrift,« og det blev han. Han øvede sig, lige til hans håndskrift blev rost af alle, som kendte ham. Han tjente oven i købet penge på at skrive julekort.«

Præsident Grant nød selv at sige: »Det, vi vedbliver at gøre, vil blive stadig lettere for os; ikke fordi tingene i sig selv bliver lettere, men fordi vor evne til at udføre dem bliver større« (se Leon R. Hartshorn, *Classic Stories from the Lives of Our Prophets*, s. 194–195, 196, 207).

Få den elev, du bad om det, til at fortælle, hvordan han har opdaget og udviklet ét af sine talenter.

Hjælp familien til at udvikle deres talenter

Fremvis illustration 19-a, »Forældre bør styrke børns talenter.«

Hvordan kan vi hjælpe medlemmerne i vores familie med at udvikle deres talenter?

Vi bør hjælpe vores familie med at opdage og udvikle deres talenter, idet vi hjælper dem til at forstå, at de bør bruge dem til at tjene Herren.

Benyt skiltet »Hjælp familiens medlemmer til at udvikle deres talenter« (se under »Lærerens forberedelser«).

Her følger nogle metoder, hvorved vi kan hjælpe vores familie til at udvikle deres talenter:

1. GIV HVERT MEDLEM AF FAMILIEN EN OPFORDRING TIL AT FÅ EN FADERS VELSIGNELSE ELLER EN PRÆSTEDØMMEVELSIGNELSE.

Fremvis illustration 2-c, »Alle familiens medlemmer kan få del i præstedømmets velsignelser,« eller 12-a, »En fars velsignelse kan styrke familiens medlemmer.«

En far kan give sin families medlemmer velsignelser for at hjælpe dem til et ønske om og evner til at udvikle deres talenter. Hvis der findes én, som ikke kan få en faders velsignelse, kan han få en præstedømmevelsignelse med det samme formål af en hjemmelærer eller en præstedømmeleder.

2. SKAB EN GOD INDSTILLING TIL FAMILIENS TALENTER

Vi må undervise i og ved vores eksempel vise, at det er godt at udvikle talenter. Vi bør også rose vores hustru og vore børn, når de når nogle resultater og trøste dem, når det slår fejl for dem. Unge mennesker bør aldrig kritisere, men bør rose deres forældre og søskende.

3. HJÆLP FAMILIENS MEDLEMMER TIL AT VÆLGE TALENTER, DE KAN UDVIKLE

Lav sammen med din familie en oversigt over et aktivitetsprogram, som går ud på at udvikle talenter, og giv alle tid til at øve sig i disse talenter. Familieaftenen er fortrinlig til at opøve talenter.

4. GIV FAMILIEN EN OPMUNTRING TIL AT BEDE OM STYRKE, MOD OG INSPIRATION TIL AT UDVIKLE DERES TALENTER

Hvis vi i vore familiebønner beder Herren hjælpe familiens medlemmer med at udvikle og bruge deres talenter, vil de blive inspireret til også selv at bede om sådanne velsignelser.

»Stræb da alvorligt efter de bedste gaver, og betænk stedse, hvorfor de er blevet givet. Thi sandelig siger jeg jer, at de er blevet givet til nytte for dem, der elsker mig og holder alle mine befalinger og for dem, der bestræber sig på at gøre således« (L&P 46:8–9).

Konklusion

Gud har skænket os allesammen gaver, talenter og evner. Som en påskønnelse og efter befaling er vi nødt til at opdage og udvikle disse gaver. Vor himmelske Fader ønsker, at vi skal anvende dem klogt til at hjælpe andre. Et af Kirkens formål er faktisk at hjælpe os til at udvikle vore gudgivne talenter og evner ved at give os muligheder for at være noget for hinanden.

Udfordring

1. Skab en god indstilling i familien til at udvikle og bruge talenter.
2. Lav en plan for at udvikle et af dine talenter.
3. Hvis du er far og har Det Melkisedekske Præstedømme, så giv hvert af familiens medlemmer en velsignelse, og hjælp dem til at opdage deres talenter.
4. Hjælp familiens medlemmer til at vælge et eller to talenter, som de kunne tænke sig at udvikle.
5. Sørg for at opmuntre familiens medlemmer til at bede om styrke, mod og inspiration til at udvikle deres talenter.

Yderligere skriftsteder

Luk 12:47–48 (der kræves meget af dem, der har fået meget)

Ether 12:35 (talenter fratages, hvis de ikke deles med andre)

Lærers forberedelser

Før du underviser i denne lektion:

1. Læs *Håndbog i evangeliske principper*, kapitel 34, »Udvikling af vore talenter.«
2. Bed en elev fortælle, hvordan han opdagede og udviklede et af sine talenter.
3. Skriv følgende planche om, hvordan vi kan hjælpe vores familie til at udvikle deres talenter, eller skriv oplysningerne på tavlen.

Hjælp familiens medlemmer til at udvikle deres talenter

1. Giv hvert i familiemedlem en opfordring til at få en faders velsignelse eller en præstedømmevelsignelse.
 2. Skab en god indstilling til familiens talenter.
 3. Hjælp familiens medlemmer til at vælge talenter, de kan udvikle.
 4. Giv familien en opmuntring til at bede om styrke, mod og inspiration til at udvikle deres talenter.
4. Bed nogle elever læse eller fremlægge historier og skriftsteder fra denne lektion.

Denne lektion er beregnet på at hjælpe os til at forstå de grundlæggende lederprincipper.

Indledning

Kirken har brug for dygtige ledere: Mænd og kvinder, der kan tage sig af Kirkens hastigt voksende medlemsskare, mænd og kvinder, der kan lede Kirkens forretninger og bevare den orden i Kirken, som Herren har fastsat, mænd og kvinder, der kan hjælpe Kirkens medlemmer til at holde budene, mænd og kvinder, der vil holde fast ved sandhedens sag udover hele verden.

Kirkeledere, som bestræber sig på at gøre verden bedre ved at efterleve og belære om evangeliets principper, er berettiget til kundskab og inspiration. Når vi ledes af sådanne ledere, vil vores hjem, vores familie, vores samfund og vores land blive styrket. Det er vores pligt som bærere af præstedømmet at forberede os til at blive sådanne inspirerede ledere, for vores ledelse kan påvirke andre gennem hele deres tilværelse.

Biskop Victor L. Brown har udtrykt taknemmelighed for lederne, som han havde i sit tidlige liv. Han sagde:

»Jeg husker ret tydeligt, den spænding jeg følte, når jeg delte nadveren ud som diakon i Cardstons Andet Ward i Alberta Stav i Canada.

Jeg kan huske, at jeg betragtede det som en ære at deltage i en så hellig handling. Jeg husker klart og tydeligt, hvorledes mine forældre lærte mig, at mine hænder og mit hjerte skulle være rent, så jeg kunne være værdig til at deltage i denne ordinanse.

Jeg har lært allermest af det eksempel, min mor og far var for mig. Jeg har lært næsten lige så meget ved det eksempel, min kворumsvejleder, i diakonernes kvorum, var for mig. Han var samtidig min spejderleder. Han var alt det, en leder for drenge bør være. Alle drengene følte hans store omsorg og interesse. Han påvirkede os ikke bare søndag og torsdag, vi kunne føle hans påvirkning hele ugen. Jeg vil altid være meget taknemmelig overfor min diakonleder, for alt, hvad han lærte mig, da jeg var en 12-årig diakon. Det er

noget, der har hjulpet mig lige til den dag i dag« (»Det Aronske Præstedømme, En sikker grundvold,« *Den danske Stjerne*, jan. 1973, s. 31).

Hvad var det for ledere, biskop Brown var taknemmelig for?

Hvis vi skal være gode ledere, er vi nødt til at forstå evangeliet og efterleve det. Jo mere vi forstår og efterlever evangeliet, jo bedre vil vi være forberedt til at påtage os lederstillinger i Kirken. Kirken og verden har brug for retskafne mennesker, som vil stå fast ved sandheden, når de står overfor problemer. Vi er nødt til at være sådanne mænd.

Tænk over følgende spørgsmål:

- Hvad gør jeg for at forberede mig til lederkaldelser?
- Hvad slags leder er jeg lige nu?
- Hvilken indflydelse har jeg på andre?
- Hvad er lederskab? (Det er evnen til at hjælpe andre til at få tingene gjort. Giv klassen et par minutter til at besvare dette spørgsmål.)

Hvad er en leder?

Fremvis illustration 20-a, »Kirkeledere er Herrens gode hyrder.«

Ældste Bruce R. McConkie har sagt:

»Israels hus er Herrens udvalgte fåreflok, og de, som er udnævnt til at drage omsorg for fårene, er Herrens fårehyrder. Således er enhver, der tjener i en hvilken som helst stilling i Kirken, hvor han har ansvaret for nogen af Herrens børns åndelige eller timelige velfærd, hyrde for disse får. Herren holder sine fårehyrder ansvarlige for sine fårs sikkerhed (frelse) (Ez 34)« (*Mormon Doctrine*, s. 710).

En trofast hyrde leder sine får. Han går foran dem, og viser dem vejen. Fårene kender hans stemme og følger ham. Han kender og elsker dem hver og en. Han er på vagt over for farer, der nærmer sig, og beskytter sine får imod dem. (Se James E. Talmage, *Jesus Kristus*, s. 439.)

En leder er én som de andre følger, ligesom en trofast fårehyrde. Han går i forvejen og viser vej. Det betyder ikke alene, at han efterlever de principper han underviser i, men også at han forstår og reagerer på andres behov. Han kan se, hvad der bør gøres for at løse et problem. Han inspirerer andre til at gøre deres del for at nå målene. Han bedømmer sine egne og sine disciples handlinger og foreslår forbedringer.

En dygtig leder inspirerer andre til at gøre deres del. Han accepterer og respekterer dem. Han lytter til deres forslag. Han opmuntrer dem til at deltage. Under en sådan ledelse vil folk blive motiveret til at arbejde og udføre deres opgaver.

Præsident Harold B. Lee har forklaret hvad sand ledelse er. Præsident Lee talte om dengang han blev Kirkens præsident, idet han sagde: »Som jeg stod der, følte jeg pludselig, at den eneste sande beretning, der nogen sinde ville blive skrevet om mit virke, måtte blive den beretning, som jeg selv har indgraveret i de menneskers hjerter, som jeg har betjent, som jeg har arbejdet sammen med i og uden for Kirken« (»Måtte Guds rige have fremgang,« *Den danske Stjerne*, maj 1973, s. 189).

En dygtig leders egenskaber

Når vi accepterer lederstillinger i Kirken, hjælper vi Gud i hans gerning. Derfor er vi nødt til at holde os nær til ham. Hvis vi er lydige og tjener ham med et villigt sind og hjerte (se L&P 64:29–34), vil Herren hjælpe os til at få succes i vore kaldelser.

Herren har i skrifterne åbenbaret, hvilke egenskaber der kræves af en dygtig leder.

Bed en elev om at læse Lære og Pagter 121:41–45.

Hvilke lederegenskaber nævner Herren i disse skriftsteder? (Skriv svarene på tavlen.)

I henhold til disse skriftsteder skal en leder have følgende egenskaber:

OVERBEVISNING

Den overbevisning, der her tales om, er evnen til at overtale andre til at gøre noget. Det er det modsatte af at beordre eller tvinge. En præstedømmeleder, som havde svært ved at få en hjemmelærer til at udføre sin opgave, udviste overtalelsesevner. Lederen bad hjemmelæreren komme og nævne sine problemer. Lederen forklarede derpå roligt, at 5 familier var blevet totalt afskåret fra enhver kommunikation med biskoppen, fordi hjemmelæreren ikke havde gjort sin pligt. Han sagde til denne bror, at en anden kunne kaldes i stedet for ham, hvis han ikke ønskede at udføre sin opgave. Lederen fremhævede dog, at han ønskede at denne bror skulle udføre sin opgave. Hjemmelæreren reagerede på denne overtalelse, og der skete en stor forbedring i hans arbejde.

LANGMODIGHED

En leder må være tålmodig, når han arbejder sammen med andre. En biskop sagde f.eks. for nylig, at han ønskede at afløse en

bestemt søster fra hendes stilling, på grund af hendes dårligt udførte arbejde. Men i stedet for at afløse hende kaldte han hende ind, talte med hende og opdagede, at hun ikke vidste, hvad der forventedes af hende. Da hun fandt ud af, hvad hendes ansvar var, accepterede hun det, og gjorde et bedre stykke arbejde.

MILDHED

Mildhed er betænksomhed. Det er, når man behandler andres følelser varsomt. Det er kærlighed.

SAGTMODIGHED

Sagtmodighed er lærevillighed og et åbent sind. De sagtmodige er mennesker, der er villige til at udvikle sig. De kan vinde andres kærlighed og påskønnelse, fordi de er villige til at lære. De søger Guds vejledning og hjælp.

USKRØMTET KÆRLIGHED

Uskrømtet kærlighed er oprigtig kærlighed. Det er ægte omsorg for andre. Det afspejles i udtryk som f.eks.: »Din mening betyder virkelig noget for mig.« »Jeg forstår dig godt.« »Hvad kan jeg gøre for at hjælpe?«

VENLIGHED

En venlig leder er en, der vil behandle andre mennesker med respekt. Han vil prøve at komme til at kende dem og blive opmærksom over for deres behov. Når han rådgiver dem, han tjener, vil han tage sig tid til personlig opmærksomhed, så han kan tale med hver enkelt i enrum (i nogle tilfælde er det nødvendigt at mødet bliver arrangeret). Venlighed udtrykker kærlighed og viser med inderlighed man har omsorg.

BARMHJERTIGHED

En dygtig leder må være barmhjertig, nære Kristi rene kærlighed til alle mennesker. Denne kærlighed indbefatter ofre for andres velbefindende.

Bed en elev læse Moroni 7:44–48.

Hvilke lederegenskaber kan I finde i disse skriftsteder? (Tilføj dem til listen på tavlen.)

En far, der underviste sine sønner i at blive gode ledere, sagde:

»Lær af profeterne og af Fredens Fyrste, at når vi skal lære at lede må vi begynde med os selv. Stå på egne ben. Vær bestemt. Hold hovedet højt, som om I virkelig var Guds sønner, hvilket I jo også er. I må færdes blandt mennesker, som om I havde en magt, der ligger ud over jeres egen, hvilken I også har i præstedømmet. Bevæg jer

på den gode jord som om I arbejdede sammen med Herren på at hjælpe menneskeheden til u dødelighed og evigt liv, hvilket I gør. Gå roligt ... men uden frygt, i tro. Lad ikke de hårde vindstød rokke jer. Gå som ledere, der har præstedømmet i Guds regering. Gå med udstrakte hænder, parat til at hjælpe, med hjertet fuld af kærlighed til jeres medmennesker. Men gå med omtanke i retfærdighed« (Mendell J. Ashton, "Unchanging Principles of Leadership," *Ensign*, juni 1971, s. 58).

Lederansvar

Hvis vi skal blive dygtige ledere, må vi gøre følgende:

1. VI MÅ LÆRE VORE PLIGTER

Herren har befalet dem, der har præstedømmet, at lære deres kaldelses pligter. Han har derpå sagt, at vi er i stand til at passe vores embedes pligter. (Se L&P 107:99.) Vi kan lære vore pligter ved at studere skrifterne samt de vejledninger, håndbøger og kursushæfter som Kirken udgiver. Vi kan tale med andre, som virker i den samme stilling som os, eller med dem, som virkede i stillingen før os. Vi må også nødvendigvis komme til alle vore lederskabsmøder og personlige interviews. Vi er nødt til at bede og somme tider faste for at få hjælp til at lære vore pligter.

2. OPFYLDELSE AF VORES FORVALTNING

Der er to sider i en forvaltning – *uddelegering* af myndighed og *ansvarlighed*.

a. *Uddelegering af myndighed*

Som ledere må vi lære at uddelegere myndighed til andre. Det betyder, at vi lader den, vi har givet en ansvarsopgave under vores ledelse, selv udføre arbejdet, uden at gøre det for ham.

Præsident Harold B. Lee sagde engang: »Lad dem gøre alt, hvad der står i deres magt at gøre, mens du står i baggrunden og lærer dem, *hvordan* det skal gøres. Jeg tror, at hemmeligheden ved udvikling består i at placere ansvaret og derpå at vise de pågældende, *hvordan de skal leve op til ansvaret*« (citeret af N. Eldon Tanner, »Om at lede, som Frelseren ledede,« *Den danske Stjerne*, jan. 1978, s. 3).

En leder hjælper dem, der står under hans ledelse, til at indse vigtigheden i deres kaldelse. At lede er ikke at herske. Det er hjælp og vejledning. Det er inspiration og opmuntring til dem, der har fået overdraget et ansvar. (Se Matt 23:11.)

b. Ansvarlighed

Herren har sagt: »Herren kræver af hver forvalter, at han aflægger regnskab for sin forvaltning både i tid og evighed« (L&P 72:3). Når vi tildeler et menneske en ansvarsopgave, skal vi klart definere opgaven, idet vi bagefter frit lader ham udføre opgaven, som han finder bedst. Vi må dog give den pågældende et tidspunkt, hvor han kan aflægge regnskab til os om sin fremgang.

Sådanne rapporter eller regnskab er noget, som altid skal aflægges overfor ens ledere. I Kirken gøres dette under personlige interview. Under interviewet kan ledere give gode råd, og bedømme hvor godt opgaven er udført. Når dette gøres, skal lederen altid bevare en positiv og hjælpsom indstilling. Dette er også et godt tidspunkt for ham at yde hjælp og rose.

Måden at udføre en forvaltning på er således: (1) Vi tildeler en opgave, (2) vi lader den pågældende udføre den, (3) vi yder hjælp, (4) vi modtager en rapport, og (5) vi bedømmer og roser for veludført arbejde.

3. BLIV GODE FÆDRE

Vores rolle som far er dog den vigtigste lederopgave vi har. Ældste Joseph Fielding Smith sagde i nogle instruktioner til fædre om at være gode ledere for deres familie:

»Fædre, hvis I ønsker at jeres børn skal ... elske sandheden og forstå den, hvis I ønsker de skal være lydige og enige med jer, så elsk dem! Og bevis overfor dem, at I virkelig elsker dem i alt, hvad I siger eller gør for dem ... Når I taler eller snakker med dem, så gør det ikke i vrede, ikke skarpt, i en fordømmende ånd. Tal venligt til dem ... blødgør deres hjerte, lad dem føle ømhed for jer. Brug ikke klø eller vold, men ... anvend jeres fornuft, overtal med uskrømtet kærlighed« (*Liahona: The Elders' Journal*, okt. 1911, 1:260–261).

4. STØT VORE AUTORITETER

For at være en god leder er man nødt til også at være en god undersåt. Enhver god leder lærer at følge dem, der har myndighed over ham. Gode undersåtter fortjener tillid og fortrolighed både af deres ledere og af dem, de leder. Vi bør allesammen støtte vore ledere ved at acceptere og udføre de opgaver, vi bliver tildelt.

Hvem er vore ledere? (Fædre, lærere, gruppe- eller kvorumsledere, biskopper eller grenspræsidenter, stavs eller missionspræsidenter og Kirkens generalautoriteter.)

Bær dit vidnesbyrd om én, du betragter som en stor leder.

Konklusion

Vi er nødt til at udvikle vore lederevner, hvis vi skal ære vore kaldelser i præstedømmet. Somme tider ser vi på vore ledere og tror, at de er født med deres lederevner, men vi må indse, at de har udviklet deres talenter på samme måde, som vi er nødt til det. Vi kan få hjælp til at udvikle sådanne lederevner ved at være lydige mod Guds bud, ved at følge vore lederes råd og være trofaste i vore kaldelser.

Vi, som har præstedømmet, vil altid være ledere. Det gælder især enhver far, som har præstedømmet. Han vil altid have en lederstilling i Kirken ved at være patriark i sin familie. De fædre, som er beseglet til deres familie i templet vil have denne position i al evighed, hvis de holder deres pagter.

Udfordring

Tænk omhyggeligt over de lederegenskaber, der er fremlagt i denne lektion. Arbejd på at udvikle dem i dit eget liv. Tjen trofast i enhver kaldelse og opgave. På den måde vil du få hjælp til at udvikle de egenskaber, du har brug for for at kunne udføre en hvilken som helst kaldelse i Kirken.

Yderligere skriftsteder

2 Tim 1:7 (Gud har givet os kærlighedens ånd)

1 Nephi 3:7 (Gud vil hjælpe os til at udføre vore opgaver)

Mosiah 18:8–11 (de trofaste skal hjælpe andre)

Alma 38:11–12 (hvordan man leder og tjener)

Abraham 1:2 (Abraham vandrede retfærdigt)

Lærereens forberedelser

Før du underviser i denne lektion:

1. Vær forberedt på at bære dit vidnesbyrd om en generalautoritet eller en leder, du kender.
2. Sørg for, at der er tavle og kridt.
3. Bed nogle elever læse eller fremlægge historier og skriftsteder fra denne lektion.

Lederskab: Træf inspirerede valg

Lektion 21

Denne lektion er beregnet som en hjælp til os, så vi kan øge vore evner til at træffe inspirerede beslutninger.

Indledning

Grundlaget for vores liv som Guds børn er behovet for og retten til at træffe beslutninger. Men det indebærer imidlertid en stor udfordring. Vi er ofte bekymrede over, om vi mon træffer de rette beslutninger, og usikre overfor, hvor vi kan gå hen og få hjælp til det.

Men der findes hjælp at få. Herren har sagt, at han er kilden til al sandhed, og at vi gennem ham kan kende sandheden i alle ting. Vi er hans børn, og han har ikke stillet os magtesløse overfor de udfordringer, vi møder i livet.

Ældste Boyd K. Packer har sagt:

»Det er livsvigtigt, at du forstår, at du allerede kender rigtigt fra forkert, samt at du er født god, og det, at du er god, er noget nedarvet, noget instinktivt. Når du siger »Jeg kan ikke! Jeg kan ikke løse mine problemer!« så vil jeg gerne råbe dette til dig: »Er du ikke klar over, hvem du er? Har du endnu ikke lært, at du er søn eller datter af den almægtige Gud? Ved du ikke, at der findes mægtige kræfter nedarvet fra Faderen, som du kan trække på for at give dig bestandighed og mod og stor styrke?« (»Selvtillid,« *Den danske Stjerne*, mar. 1976, s. 22).

Hjælp fra Herren

Dengang vi forlod vor Fader i Himlen, velsignede han os hver især med Kristi ånd. I skrifterne åbenbares det, at Kristi ånd, der somme tider kaldes »Kristi lys,« »oplyser ethvert menneske« (Joh 1:6–9). Dette lys (der somme tider kaldes vores samvittighed) giver os en grundlæggende forståelse for, hvad der er rigtigt og forkert. Hvis vi følger dette lys vil vi blive ledt til at gøre godt og til at forstå sandheden.

Udover Kristi lys får vi yderligere en sandhedskilde, når vi får håndspåleggelse. Det er Helligåndens gave, som vil »vise [os] alt, hvad [I] skal gøre« (2 Nephi 32:5).

Få en elev til at læse 2 Nephi 32:3.

Hvad er »Kristi ord«?

Kristi ord kommer til os på forskellige måder. Vi kan modtage dem gennem skrifterne, gennem vore levende profeters ord (se L&P 1:37–38; 68:2–4) og gennem Helligåndens tilskyndelser.

Hvad vil det sige at mætte sig med Kristi ord?

Ordet *mætte* betyder her at nyde usædvanlig glæde. En sådan glæde oplever de, som alvorligt søger Helligånden, tænker over skriften og studerer profeternes ord.

Hvordan kan vi få hjælp til at træffe inspirerede beslutninger, hvis vi mætter os med Kristi ord?

Hvis vi mætter os med Kristi ord, vil vi bedre vide, hvad vi skal gøre på alle områder i livet. Kirkeledere, som mætter sig med Kristi ord ved f.eks. bedre, hvad de skal sige, hvad de skal belære om, hvem de skal kalde til de forskellige stillinger og hvordan de skal træffe andre beslutninger i forbindelse med deres kaldelse.

Hvordan træffer man beslutninger

Skriv følgende på et skilt eller på tavlen, før klassesiden begynder:

Træf inspirerede beslutninger

1. Klarlæg problemet eller afgørelsen.
2. Bed om vejledning og åbenbaringsens ånd.
3. Udtænk det i dit sind.
4. Vælg et alternativ, eller træf beslutningen.
5. Bed om at få den bekræftet.
6. Gør det.

L&P 8:1–3

L&P 9:7–9

På samme måde som vor himmelske Fader hjælper os på forskellige måder, således træffes inspirerede beslutninger også på mange forskellige måder. De trin, der foreslås her, som en hjælp til at træffe inspirerede beslutninger, er kun givet som almindelige retningslinier.

1. KLARLÆG PROBLEMET ELLER BESLUTNINGEN

Man er nødt til grundigt at kende det problem, som kræver, at der træffes en beslutning. Det er hele grundlaget for beslutningsprocessen. Vi må klart forstå hvad problemet er, før vi kan løse det. Somme tider hjælper det at skrive problemet ned på et stykke papir.

Fremvis illustration 21-a, »Bøn er afgørende for at kunne træffe en rigtig beslutning.«

21-a

2. BED OM VEJLEDNING OG ÅBENBARINGENS ÅND

Når vi påbegynder løsningen af et problem, ønsker vi at søge hjælp hos vor himmelske Fader. Hjælpen får vi ofte gennem en af Helligåndens gaver – åbenbaringens Ånd. Denne gave står til rådighed for dem, der beder om den, og den hjælper os til at kende sandheden og bedømme rigtigt (se Moroni 10:5; Joh 16:13).

3. UDTÆNK DET I DIT SIND

Bøn til Herren om hjælp er kun en del af processen. Nogle tror, at de kun behøver at bede for at få svar fra Herren, fordi han har sagt: »Bed, så skal der gives jer« (Matt 7:7). Men sådan er det ikke. Herren har bedt os om at udtænke problemet i vores sind (se L&P 9:8). Herren forlanger, at vi søger alle de oplysninger, der er tilgængelige om problemet, før han vil inspirere os, og at vi søger råd fra de rette tilgængelige kilder. Ledere kan f.eks. søge råd hos deres rådgivere, ægtemænd kan tale med deres hustruer, og sønner kan søge råd hos deres forældre. Vi skal også finde frem til mulige løsningen på problemet, og tænke over virkningerne af dem hver især.

Når vi træffer beslutninger, skal vi indsamle tilstrækkelig mange pålidelige oplysninger for at træffe en klog beslutning. Beslutninger, der træffes på baggrund af få eller upålidelige oplysninger, er ofte forkerte, og bringer fortrydelse og ulyksalighed.

4. TRÆF BESLUTNINGEN

Når vi har undersøgt problemet, kan vi vælge den bedst mulige løsning. Somme tider er de beslutninger, der skal træffes, ikke valg mellem godt og dårligt, men snarere et spørgsmål om, hvad vi mener er bedst at gøre, når vi omhyggeligt har undersøgt de indsamlede oplysninger.

5. BED OM AT FÅ BESLUTNINGEN BEKRÆFTET

Når vi har valgt, må vi søge Herren i bøn og spørge, om beslutningen er rigtig. Hvis beslutningen er rigtig, vil Helligånden bekræfte den ved at give os en fredfyldt følelse, der forsikrer os om, at beslutningen er rigtig (se L&P 6:22–23). Somme tider vil vi endog mærke en »brænden i vores hjerte« (se L&P 9:8).

Hvis vi af én eller anden grund ikke vælger rigtigt, vil Herre åbenbare for os, at beslutningen er forkert, ved at give os en ubehagelig følelse eller alvorlig tvivl i sindet. Skrifterne taler om dette som uklare

tanker (L&P 9:9). Når noget sådant sker, er vi nødt til at være så ydmyge, at vi er parate til at begynde beslutningsprocessen endnu engang.

Ofte vil Helligånden bekræfte beslutningen for os, mens vi beder om det. Somme tider kan vi dog være usikre på, hvad Herren ønsker, vi skal gøre og være nødt til at foretage os noget, før vi har fået den åndelige bekræftelse.

Ældste Hartman Rector jun. har sagt, at Herren forventer, at vi »lægger os på knæ og kommunikerer med ham. Fortæller ham hvad vi har i sinde at gøre – forpligter os overfor ham – fremlægger vores plan – og derpå rejser os op og gør præcist, hvad vi har sagt, vi vil gøre. Medens vi handler, kommer Ånden« (”You Shall Receive the Spirit,” *Ensign*, jan. 1974, s. 107).

Ind imellem kan vi være nødt til at træffe en beslutning, der synes os for vanskelig. Vi tror måske ikke, der findes noget svar. Når sådan noget sker, bør vi huske på, hvad præsident Marion G. Romney har oplevet:

»Jeg har haft problemer, som jeg ikke mente at kunne løse eller udholde længere, medmindre jeg fik en løsning på dem. Efter at have bedt og i mange tilfælde fastet en dag hver uge i en længere periode, blev et svar åbenbart for mit sind i fuldendte sætninger. Jeg har hørt Guds røst i mit sind, og jeg kender hans ord« (»Befaling af Herren,« *Det Melkisedekske Præstedømmes studievejledning 1976–1977*, s. 44).

Til tider må vi faste såvel som studere og bede for at løse alvorlige problemer. Somme tider selv efter at have studeret, bedt og fastet, tages en beslutning og vi handler ud fra den beslutning, selvom vi ikke har modtaget bekræftelse. Når vi er kommet så langt, skal vi simpelthen følge vores egen vurdering og tålmodigt udøve tro på, at bekræftelsen vil komme. Vi må altid huske, at Herren besvarer vore bønner, når han skønner, det er bedst for os at modtage svaret.

6. GØR DET

Når som helst og hvor som helst Herren bekræfter, at vores beslutning er rigtig, vil vi blive holdt ansvarlige for at gøre, hvad vi har besluttet os til at gøre. Vi er derfor altid forpligtet til at handle efter vore beslutninger.

Præsident Spencer W. Kimball er et godt forbillede på én, der var forpligtet til at gøre, som Herren havde bedt ham om: »På en fremtrædende plads på præsident Kimballs skrivebord står et skilt, hvor

der står: »Gør det.« Med en så inspireret leder må vores egen bekvemmelighed komme i anden række. Alt drejer sig om at efterkomme Herrens tanker. Præsidentens eksempel på, hvordan man bør virke, er blevet en legende, og det danner et forbillede, som vi alle bør leve efter« (*Den danske Stjerne*, april 1976, s. 5).

Nogle af de ovenstående trin i en beslutningsproces illustreres ved en hændelse, som skete i Kirkens første tid. Joseph Smith var i gang med at oversætte Mormons Bog, og Oliver Cowdery fungerede som skriver. Efter en tid ønskede Oliver også selv at oversætte. Herren åbenbarede Oliver sin vilje angående denne sag. Det kan vi læse i Lære og Pagter, afsnit 9. Her fortælles, hvordan Oliver forsøgte at oversætte, men at det ikke lykkedes for ham.

Få en elev til at læse Lære og Pagter 9:7–9.

Uanset om vi for tiden har en stilling i Kirken eller ej, er vi allesammen ledere i vore egne sager, og vi er nødt til at lære, hvordan man træffer inspirerede beslutninger.

Øvelse i at træffe beslutninger

Få eleverne til at arbejde med følgende problem.

Problem: Hvordan kan vi hjælpe en mindre aktiv til at blive aktiv i Kirken igen?

1. TRIN: FIND UD AF PROBLEMET

Få eleverne til at finde frem til problemet.

De fleste ledere betjener medlemmer, som ikke er aktive. Det kræver flid og kærlighed at få sådanne medlemmer tilbage i fællesskabet som fuldt aktive medlemmer (se L&P 81:5).

Når præstedømmeledere arbejder med mindre aktive medlemmer, bør de allerførst skrive en fortrolig liste over dem, som ikke fuldt ud deltager aktivt i Kirken. Hvis der er mange navne på listen, bør de udvælge dem, de mener reagerer bedst på fællesskabet. De kan således koncentrere deres arbejde om dem. Når de er aktiverede, kan de hjælpe lederne med at aktivere andre mindre aktive.

Bror Jones er én af de mange mindre aktive medlemmer i Kirken.

Læs følgende beskrivelse af bror Jones højt.

Bror Jones tilsluttede sig Kirken for 5 år siden, og han fik overdraget præstedømmet. På grund af ændrede arbejdstider blev han ude af stand til at komme til Kirkens møder og aktiviteter allerede kort efter sin dåb. Han har problemer med at adlyde visdomsordet og er ikke så glad for at få hjemmelæreresøg. Han har tre dejlige børn

og en hustru, der støtter ham. Bror Jones er en dygtig tømrer, som bliver rost for sit arbejde.

2. TRIN: BED OM ÅBENBARINGENS ÅND

Når problemet er klarlagt, hvor kan vi så henvende os for at få hjælp til at beslutte, hvordan vi skal løse problemet?

Hvorfor bør vi benytte åbenbaringens Ånd, når vi henvender os til et menneske som bror Jones?

Problemer som ikke at være aktiv i Kirken frembyder særlige udfordringer. Før vi kan træffe nogen som helst beslutning om et mindre aktivt medlem, er vi nødt til at have Ånden til at hjælpe os med at skelne mellem sandhed og fejltagelser og mellem virkelige og indbildte behov (se L&P 46:27).

3. TRIN: STUDÉR PROBLEMET

Hvilke oplysninger kunne hjælpe os til at beslutte, hvad vi bør gøre for et mindre aktivt medlem?

Når vi undersøger problemet, bør vi tænke over følgende:

- Hvem er hans hjemmelærere? Hvordan kan vi engagere hjemmelærerne i at hjælpe medlemmet til igen at blive aktiv? Bør vi give nogle bærere af præstedømmet særlige opgaver om at hjælpe denne familie?
- Hvordan kan vi få mindre aktive medlemmer til at forstå, at vi har brug for dem?
- Hvordan kan de blive klar over, at de har brug for evangeliet?
- Hvilke interesser og talenter har de? Hvem er deres nærmeste venner?
- Hvordan kan vi benytte deres talenter, så de føler, at de har betydning, og at der er brug for dem?
- Hvilke aktiviteter kan vi engagere dem i uden at støde dem?
- Hvordan kan vi bede dem om hjælp?
- Hvordan kan vi tilbyde dem vores hjælp?

Hvad kunne man ellers gøre?

Hvilke planer kan vi benytte til at gøre mindre aktive medlemmer aktive i Kirken igen?

4. TRIN: TRÆF EN BESLUTNING

Samtidig med at vi studerer problemet, bør vi lægge en plan for, hvordan vi vil henvende os til det mindre aktive medlem og vise den pågældende vores kærlighed. Så er tidspunktet kommet, hvor vi skal beslutte os til, hvad vi vil gøre.

5. TRIN: BED OM AT FÅ PLANEN BEKRÆFTET.

Når vi har truffet en beslutning, hvad er så det næste trin?

Når vi har truffet en beslutning skal vi spørge Herren, om den er rigtig. Ånden vil fortælle os, om vi har truffet den rette beslutning.

6. TRIN: GØR DET

Hvad er det sidste trin?

Når vi har fået Herrens bekræftelse, skal vi følge præsident Spencer W. Kimballs eksempel og udføre vores plan. Vi er nødt til at »gøre det.« Under udførelsen af planen vil Ånden påvirke den mindre aktives hjerte. Ved hjælp af fællesskabet vil den mindre aktive formodentlig med tiden få et ønske om at blive fuldt aktiv igen.

Det kan være en glædelig oplevelse at udvikle evnen til at træffe gode beslutninger. Men det vigtigste er dog, at vi kan træffe de bedst mulige beslutninger. Vi kan således have tillid til, at Herren vil hjælpe os, når vi udfører, hvad vi har besluttet os til.

Konklusion

Vi er vor himmelske Faders børn, og han har sendt os her til jorden for at vi kan indhente erfaringer og udvikle os. Det er af denne grund, Herren kalder os til at tjene og hjælpe ham med at udføre hans arbejde på jorden. Men hvis vi ikke er beredte eller værdige til at modtage Helligåndens indflydelse, kan vi ikke udføre, hvad Herren har kaldet os til eller udvikle os så meget, som vi ellers kunne.

Hvis vi skal kunne udføre et godt stykke arbejde og træffe inspirede beslutninger, er vi nødt til at leve, så vi er værdige til at have Helligåndens ledsagelse og at have tro på Jesus Kristus. Vi må også tro på, at vi kan udføre, hvad vi beslutter os til. Det kræver mod og at man forpligter sig. Når vi i retfærdighed gør, hvad vi har besluttet os til, vil Herren velsigne os med sin Ånd.

Følger vi den rette beslutningsproces, holder budene og søger Helligåndens bekræftelse, vil vi kunne træffe flere inspirerede beslutninger, og vores gode indflydelse vil blive bedre endnu.

Udfordring

Følg de trin, der er anvist i lektionen, når du i denne uge træffer en beslutning. Fortsæt med at benytte denne fremgangsmåde til den bliver en del af din livsførelse.

Yderligere skriftsteder

1 Kong 3:5–15 (Salomo beder om et lydhørt hjerte)

Joh 7:17 (hvordan man kan vide, om noget er Guds vilje)
1 Nephi 3:7 (Herren hjælper os med det, han beder os gøre)
L&P 11:12–14 (sæt din lid til Ånden)

Lærerenes forberedelser

Før du underviser i denne lektion:

1. Læs lektion 12 i denne grundbog.
2. Skriv et skilt med trinene til en inspireret beslutning eller skriv dem på tavlen.
3. Bed nogle elever læse eller fremlægge historier og skriftsteder fra denne lektion.

Forvaltning og uddelegering

Denne lektion er beregnet til at hjælpe os med at forstå og anvende principperne for forvaltning og uddelegering.

Indledning

Moses var en stor leder, men da han havde ført israelitterne ud af Egypten, syntes han, det var vanskeligt at løse alle folkets problemer selv. Han sad hver dag fra morgen til aften og besvarede folkets spørgsmål og løste deres problemer for dem. Men denne opgave var for meget for én mand. Moses fik et råd af sin svigerfar, Jetro, som var en retfærdig leder i præstedømmet, hvorpå Moses opdeltede folket i grupper på ti, halvtreds, ethundrede og ettusind. Derpå udnævnte han værdige mænd til at lede hver gruppe. Bagefter tilbragte Moses som israelitternes profet sin tid med at undervise folket om budene og med at løse de vanskeligste problemer. De andre problemer blev klaret af de ledere, han kaldte til det. (Se 2 Mos 18:13–26.)

Moses blev en mere effektiv leder ved at organisere det folk, han betjente. Anvendelsen af principperne for forvaltning og uddelegering hjalp Moses til at opretholde orden blandt israelitterne og til at regere effektivt.

Hvad er forvaltning

Et menneske, som får overdraget et ansvar for et andet menneske eller for noget, som tilhører en anden, har fået en forvaltning. Præsident Spencer W. Kimball har forklaret, at »I Kirkens terminologi er en forvaltning et helligt, åndeligt eller timeligt ansvar« (»Velfærdstjeneste: Evangeliet i funktion,« *Den danske Stjerne*, april 1978, s. 119).

Anbring skiltet »Forvaltningens grundprincipper« foran klassen, eller skriv oplysningerne på tavlen (se »Lærerens forberedelser«).

Forvaltning i Kirken indebærer tre grundprincipper (se L&P 104:11–17):

1. EN FORVALTER FÅR BETROET NOGET SOM TILHØRER HERREN

Herren har sagt: »Jeg, Herren, udspændte himlene og byggede jorden som mine hænders værk; og alle ting deri er mine« (L&P

104:14–15). Hele jorden er Herrens, og alting tilhører ham. I virkeligheden har vi fået alt, hvad vi har af Herren. Vores legeme, vore talenter og evner og vores familie har Herren betroet i vores omsorg. Kirken er hans, og vi modtager en åndelig forvaltning, når vi får overdraget præstedømmet eller en kaldelse i Kirken.

Kan I nævne nogle forvaltninger, I har modtaget af Herren?

Herren forventer, at vi er trofaste i vore forvaltninger. Lederne må forstå, at de tildeler en forvaltning, når de kalder et medlem til en stilling i Kirken eller giver nogen en opgave i præstedømmet.

2. EN FORVALTER UDØVER SIN HANDLEFRIHED I OMSORGEN FOR SIN FORVALTNING

Som vor himmelske Faders børn har vi fået handlefrihed, så vi kan handle af egen fri vilje. Når vi får overladt en forvaltning, er vi derfor frit stillet til at udføre arbejdet på den måde, vi beslutter os til. Vi bestemmer selv, om vi vil være trofaste, flittige og lydige, men vi bestemmer også selv, om vi vil være dovne og ulydige. Herren har sagt: »Jeg har ... givet menneskenes børn deres handlefrihed« (L&P 104:17). Han vil ikke tvinge os til at være trofaste forvaltere, men han vil holde os ansvarlige for, hvordan vi klarer vores forvaltning.

3. EN FORVALTER ER ANSVARLIG FOR SIN FORVALTNING

På dommens dag vil Herren holde os ansvarlige for vores forvaltning. Men førend denne dag skal vi dog aflægge regnskab til Herrens repræsentanter, vore præstedømmeledere. I Kirken aflægger vi rapport om vores forvaltning gennem personlige præstedømmeinterview. »Herren kræver af hver forvalter, at han aflægger regnskab for sin forvaltning både i tid og evighed. Thi den, der er tro og vis i dette liv, agtes værdig til at arve de boliger, som er beredt dem af min Fader« (L&P 72:3–4).

Hvordan tror I, et menneske vil føle det på dommens dag, hvis han ikke kan aflægge rapport om, at han har været trofast overfor alle sine forvaltninger?

Hvad er uddelegering?

Moses var en effektiv leder, fordi han benyttede principperne for forvaltning og uddelegering. Kirkens ledere kan også blive mere effektive, hvis de anvender disse principper. At delegere vil sige at give et andet menneske det ansvar og den myndighed, der følger med en bestemt opgave, som man har ansvaret for. Den tildelte opgave bliver således en forvaltning.

Opbyggelsen af Guds rige på jorden er et forunderligt stykke arbejde, men ingen kan gøre det alene. Når vi bliver kaldet til at lede, skal vi derfor involvere andre i arbejdet. En leder, som arbejder ihærdigt, vil være til velsignelse for mange. Men en leder, som delegerer effektivt og inspirerer andre til at arbejde ihærdigt, vil være til velsignelse for mange flere.

Effektiv uddelegering kræver klog anvendelse af forvaltningens principper. Uddelegering består af følgende trin:

- Vælg den rette person.
- Tildel forvaltningen.
- Giv den pågældende lov til selv at klare opgaven.
- Lad vedkommende stå til regnskab for sin forvaltning.

VÆLG DEN RETTE PERSON

Når vi har en opgave, der skal udføres, må vi bede Herren om hjælp til at vælge en person, der kan tildeles opgaven. (Se lektion 21 i denne grundbog.)

TILDEL FORVALTNINGEN

Når den rette person er valgt, skal vi tildele forvaltningen. Den rette måde at give en kaldelse i Kirken er, at have en samtale med den pågældende. Det vil altid være passende at bede en, der er gift, om at tage sin mand eller hustru med til interviewet. Opgaver indenfor velfærdsprojekter, administrering af nadveren eller lignende kan gøres ved personlig kontakt til et møde eller under en samtale.

Når I modtager en ny kaldelse eller opgave, hvad kunne I så tænke jer at vide om jeres ansvar?

Lederen bør hjælpe den, der er kaldet, til at forstå organisationens formål eller det projekt, han er kaldet til samt de særlige resultater, det forventes at den pågældende skal nå. Når pligterne er klart defineret, aftales et tidspunkt, hvor den kaldede kan aflægge rapport om sin forvaltning.

GIV DEN PÅGÆLDENDE LOV TIL SELV AT KLARE OPGAVEN

Ethvert menneske må have lov til at benytte sin handlefrihed til at udføre sin forvaltning. En klog leder vil tilbyde sin hjælp, men aldrig træffe beslutningerne for en anden. En sådan leder vil støtte og opmuntre, men altid give den anden lov til at bruge sin handlefrihed.

Da Joseph Smith blev spurgt, hvordan han styrede Kirkens medlemmer, sagde han: »Jeg lærer dem de rette principper, og så styrer de sig selv« (*Millennial Star*, 15. nov. 1851, s. 339).

Præsident N. Eldon Tanner har skrevet:

»En leder bør aldrig prøve at udføre det arbejde, som han har tildelt en anden ... Giv dem frihed til at udføre deres opgave. Kritisér aldrig, men ros deres fremgang og tilskynd til indsats ... Som ledere ... bør vi rette vores største opmærksomhed mod den personlige udvikling hos hver enkelt ved at undervise i korrekte principper og prøve at lede den enkelte til at forberede sig selv til udødelighed og evigt liv. Det vil vi gøre gennem eksempel og undervisning og derefter være parat til at støtte ham i hans anstrengelser, men vi må lade ham træffe sine egne afgørelser og styre sig selv i henhold til den handlefrihed, der er givet ham som gave« (»Om at lede, som Frelseren ledede,« *Den danske Stjerne*, jan. 1978, s. 3–4).

LAD VEDKOMMENDE STÅ TIL REGNSKAB FOR SIN FORVALTNING

Fra tid til anden skal lederen interviewe de mennesker, som han har tildelt opgaver, og modtage en rapport om deres forvaltning. Under disse interview bør lederen hjælpe den pågældende til at bedømme sine resultater og yde hjælp og opmuntring. Han bør udtrykke påskønnelse for vedkommendes arbejde. Oprigtig ros opbygger tro og vidnesbyrd.

Præsident Tanner skrev: »Der bør altid gives rapport til lederen, og denne bør forvente en sådan rapport. I Kirkens administration er grundlaget for rapportafgivning det personlige interview ... Det kan være en berigende oplevelse for dem begge. Der er her lejlighed til at komme frem med en selvsvurdering, og kommunikationen bør være åben og konstruktiv. Interviewet er den ideelle situation både for at tilbyde og modtage hjælp og vejledning« (»Om at lede, som Frelseren ledede,« *Den danske Stjerne*, jan. 1978, s. 4).

Overvej følgende opgave. Lad eleverne identificere hvordan grenspræsidenten fulgte uddelegeringens principper.

Præsident Olsen var nødt til at kalde en lærer for Det Aronske Præstedømmes medlemmer i sin gren. Efter megen bøn og store overvejelser følte han sig inspireret til at kalde bror Johnson, en nyomvendt i Kirken. Da han mødte bror Johnson til præstedømmemødet, traf han en aftale med bror og søster Johnson om at mødes med dem i Kirken klokken 18.30 samme aften.

Da ægteparret ankom, inviterede præsident Olsen bror Johnson ind på sit kontor for at afholde et kort interview med ham om hans værdighed. Derpå kaldte han også søster Johnson ind på kontoret. Da de havde siddet sammen et par minutter, bad præsident Olsen en bøn. Efter bønnen sagde han: »Jeg har bedt jer komme herhen i

aften, fordi jeg gerne vil kalde bror Johnson til en stilling. Jeg har bedt for denne sag og føler mig inspireret til at kalde dig, bror Johnson, til at undervise klassen for Det Aronske Præstedømme i vores gren. Jeg har stor tillid til, at du vil være en dygtig lærer, idet jeg ved, at Herren ønsker, at du skal virke i denne stilling.« Præsident Olsen fortsatte med at beskrive detaljerne for lærerens pligter i denne præstedømmeklasse. Disse pligter blev nedskrevet på et stykke papir, som bror Johnson kunne tage med hjem. Grenspræsidenten fortalte, hvor betydningsfulde brødrene i denne klasse var for vor himmelske Fader.

Da præsident Olsen havde sikret sig, at bror Johnson vidste nøjagtigt, hvad der forventedes af ham, spurgte han, om han ville påtage sig kaldelsen. Bror Johnson sagde: »Jeg føler mig meget ydmyg ved at blive bedt om denne opgave, men jeg tror, at Herren vil hjælpe mig med at udføre den ordentligt. Jeg siger ja til kaldelsen og skal gøre mit bedste.«

Præsident Olsen spurgte derpå søster Johnson, om hun ville støtte sin mand i hans kaldelse. Hun sagde, at hun var meget stolt af sin mand og ville støtte ham af hele sit hjerte. Præsident Olsen sagde, at han satte pris på familien Johnson og aftalte at mødes med bror Johnson igen om to uger, så han kunne aflægge rapport om sin kaldelse.

Da bror Johnson kom for at aflægge rapport ved interviewet, fortalte han om stor fremgang. Han sagde, at han havde lært meget om at undervise, og at han forsøgte at være en god lærer. Men han sagde, at han stadig havde meget at lære. Præsident Olsen blev glad. Han roste bror Johnson og sagde, at han gjorde et fint stykke arbejde. Han opmuntrede ham til stadig at dygtiggøre sig, og så talte de om at undervise ved Helligåndens kraft. De drøftede, hvordan bror Johnson kunne hjælpe klassens mindre aktive medlemmer. Da de aftalte en tid for et nyt interview, takkede præsident Olsen og bror Johnson hinanden. De havde hver især tillid til, at bror Johnson ville blive en vellykket lærer.

Hvad gjorde præsident Olsen for at hjælpe bror Johnson til at få succes i sin kaldelse?

Udførelsen af Herrens arbejde

Hvis vi skal være trofaste i vores forvaltning, er vi nødt til at uddelegere effektivt og hjælpe andre til at være effektive i deres forvaltning. Gør vi det, vil Herrens værk have fremgang. Det var således, Alma hjalp Kirken til fremgang i sin tid.

Læs Mosiah 25:19–24.

Konklusion

Forvaltning og uddelegering hjælper os til at udføre Herrens arbejde mere effektivt. Når vi modtager en kaldelse i Kirken, bliver vi betroet særlige ansvar i Guds rige. Sådanne ansvar kaldes en forvaltning, som vi skal stå Herren til regnskab for. Vi er frit stillet til at klare vores forvaltning flittigt eller sløset, men vi vil i den sidste ende blive bedt om at stå til regnskab for den.

Effektiv uddelegering rummer forvaltningsprincipper. Uddelegering kræver, at vi tildeler forvaltninger, underviser om de rette principper, giver den pågældende lov til at klare opgaverne selv og holder vedkommende ansvarlig. Et veludført stykke arbejde fortjener naturligvis altid oprigtig ros.

Udfordring

1. Klarlæg de forvaltninger, Herren har givet dig. Se hvilken én af dem, du kan gøre bedre, og sæt dig mål, som kan hjælpe dig til dette.
2. Næste gang, du skal udføre en opgave i din familie eller i en stilling i Kirken, så følg forvaltningens principper. Uddeleger myndighed ud til andre, og følg opgaven op.

Yderligere skriftsteder

Sl 24:1 (alle ting tilhører Herren)

Matt 25:14–30 (forvaltere har fået betroede talenter)

Luk 16:10–13 (det er nødvendigt, at være trofast i jordiske forvaltninger)

Luk 19:11–27 (forvaltere skal være gode bestyrere)

L&P 59:16–21 (alle ting er skabt til menneskets brug)

L&P 70:4 (vi vil blive krævet til regnskab på dommens dag)

Lærereens forberedelser

Før du underviser i denne lektion:

1. Skriv følgende på et skilt, eller forbered dig til at skrive det på tavlen:

Forvaltningens grundprincipper i Herrens rige

1. En forvalter får betroet noget, som tilhører Herren.
 2. En forvalter udøver sin handlefrihed i omsorgen for sin forvaltning.
 3. En forvalter er ansvarlig for sin forvaltning.
2. Bed nogle elever læse eller fremlægge historier og skriftsteder fra denne lektion.

Afholdelse af møder og interview

Lektion 23

Formålet med denne lektie er, at hjælpe os til at afholde effektive møder og interview.

Indledning

Vi medlemmer af Kirken kommer til mange møder – og ethvert møde bør være organiseret og planlagt i forvejen.

Hvilke møder kommer vi til i Kirken?

Er et møde noget, man bare uden videre afholder? Hvor meget tror I ordentlig planlægning, organisering og bøn betyder for et mødes succes?

Formålet med møder

Nephi fortæller, at folket efter Kristi besøg i Amerika, »rettede sig efter de bud, som de havde fået af Herren, deres Gud; og de blev ved med at faste og bede og kom ofte sammen for at bede og at høre Herrens ord« (4 Nephi 1:12).

Hvorfor afholder vi møder?

Vi afholder møder af mange grunde. Til nogle møder undervises der om evangeliets principper, i andre gives der mulighed for at udføre ordinanser, modtage inspiration til at gøre tingene bedre eller få hjælp til at løse særlige problemer. Andre grunde til at afholde møder følger på denne liste.

Anbring skiltet, der må være skrevet før klassesiden, eller skriv følgende på tavlen:

Grunde til at afholde møder

1. For at hjælpe os til at holde Guds bud
2. For at opbygge vidnesbyrd
3. For at vi kan lære om evangeliets lærdomme og principper
4. For at vi kan modtage profeternes råd
5. For at opbygge Guds rige på jorden
6. For at støtte vore ledere
7. For at vi kan lære om og dele evangeliet med andre
8. For at deltage i nadveren
9. For at bringe oplysninger og samordne Kirkens arbejde
10. For at få løst problemer
11. For at inspirere og motivere
12. For at forrette evangeliets ordinanser – f. eks. dåb

Da der afholdes møder af mange forskellige grunde og med forskellige formål, bør vi vide, hvordan man på rette vis leder alle former

for møder. For at kunne gøre det, er vi nødt til at forstå, hvad der gør møder effektive.

Afholdelse af effektive møder

For at møder kan være effektive er de nødt til at have et bestemt formål, og for at kunne afholde sådanne møder er man nødt til at lægge planer, så man kan opnå formålet. Lederne bør lede møderne ordentligt og værdigt, idet de sørger for at de tilstedeværende tager del i mødet, samt giver mulighed for at vurdere og følge op.

PLANLÆGNING

Et møde kan betragtes som effektivt, hvis formålet med mødet bliver opnået. Det betyder, at mødet er nødt til at planlægges i forvejen.

En vigtig del af planlægningen er en dagsorden. En dagsorden er en liste over ting, der skal gøres under mødet og over dem, man forventer skal deltage i mødet. Her defineres formålet, og mødets forretningsorden organiseres. Når man laver en dagsorden, er man nødt til at tænke over, hvad man ønsker at opnå. Når mødeplanen således er organiseret, kan mødet let løbe af stabelen og blive effektivt. De ting, der skrives på dagsordenen, opføres efter vigtighed, så de vigtigste ting behandles først.

Hvad kunne man skrive på en dagsorden? (Benyt familieaftenen som eksempel.) Skriv forslagene på tavlen. (Sidst i lektionen findes et eksempel på en dagsorden for en familieaften.)

ORDEN OG VÆRDIGHED

Når vi skal lede et møde, bør vi være et eksempel på renlighed, velplejethed og passende påklædning. Vi bør også undgå unødvendig tale og sørge for at bevare værdigheden. Nogle møder kræver måske et kort formøde. (Dette møde afholdes lige før det planlagte møde. Her gennemgås dagsordenen sammen med dem, der deltager på programmet, og der bedes en bøn om Herrens Ånds vejledning.)

Herren har sagt: »Det har altid fra begyndelsen været overladt min kirkes ældster, og vil altid være således, at lede alle møder, som de føler sig ledet og tilskyndet til gennem den Helligånd« (L&P 46:2). Helligånden vil sørge for åndeligheden og hjælpe os til at opnå formålet med mødet. Moroni skrev: »Og deres møder lededes af menigheden efter Åndens påvirkninger og gennem den Helligånds kraft; thi som den Helligånds kraft ledte dem, enten til at prædike eller formane, til at bede eller påkalde Gud eller til at synge, således skete det« (Moroni 6:9).

DELTAGELSE

Om et møde skal blive effektivt afhænger af, om deltagerne er villige og forberedte. Vi medlemmer af Kirken bør hver især være forberedt, når vi kommer til et møde. Vi bør bede Herren hjælpe os til at være modtagelige for instruktioner og belæring samt til at følge forretningsordenen. Vi bør gå til et møde med et ønske om at deltage og lære noget. Vi må være parate til at påtage os de opgaver vi får overdraget. Vi bør være forberedt til at deltage under Helligåndens indflydelse.

»En søster, der var næsten totalt døv, blev spurgt om, hvordan hun kunne klare at komme til nadvermøde hver søndag, virke så ægte interesseret i det der blev sagt og holde sig helt vågen, når så mange i hendes ward sad og nikkede eller virkede fraværende. Hendes svar var meget belærende: »Jeg glæder mig til at være fysisk i nærheden af dem jeg holder af, og som elsker evangeliet. Jeg kan få del i Ånden uden at høre et ord, og hvis jeg er i virkelig harmoni med Ånden, hvisker Herren til mig.« (Robert K. Thomas, "Listening with the Spirit," *Ensign*, jan. 1978, s. 40).

VURDERING OG OPFØLGNING

Når vi fastsætter mødets formål, må vi også lægge planer om at vurdere dets succes bagefter. Vores vurdering kunne f. eks. omfatte følgende spørgsmål:

- Opnåede vi formålet med mødet?
- Kunne vi have forberedt os bedre?
- Kom vi igennem alle punkterne på dagsordenen? Hvis ikke, hvad var så grunden?
- Følte deltagerne sig godt tilpas?
- Var der en god ånd til stede ved mødet? Hvis ikke, hvad kunne vi så have gjort for at forbedre den?
- Forstod deltagerne deres opgaver?

Afholdelse af effektive interview

Fremvis enten illustration 23-a, »Præstedømmeinterview opmuntrer til gode indbyrdes forhold,« eller 23-b, »Effektive interview fremmer Herrens værk.«

Et af de møder, der kræver særlige forberedelser, er et interview. Et interview kan have mange formål. Det kan benyttes til at (1) indsamle oplysninger, (2) overbringe oplysninger, (3) rådgive og moti-

23-a, Præstedømmeinterview opmuntrer til gode indbyrdes forhold

23-b, Effektive interview fremmer Herrens værk

23-b

vere andre, (4) kalde folk til stillinger, (5) modtage rapporter om forvaltning, (6) undervise om principper og lærdomme eller (7) afgøre om et menneske er værdigt. Da der kan være mange grunde til, at ledere interviewer medlemmerne, bør vi kende nogle fundamentale færdigheder i forbindelse med det at afholde interview. Vi må—

- Vise den pågældende ægte interesse.
- Lade vedkommende vide, at vi er parate til at hjælpe.
- Hjælpe den pågældende til at føle sig godt tilpas ved at være venlig.
- Aftale vore interview til fastsatte tidspunkter.
- *Holde personlige oplysninger fortrolige.*
- Afholde interview et sted, hvor det kan ske under fire øjne.
- Vær god til at lytte. Det vil sige at lytte til den pågældendes problemer og hjælpe ham til at træffe beslutninger, som han føler sig ansvarlig for. Han er nødt til først at forpligte sig, før han kan ændre sig i den rigtige retning.

»Det er vigtigt, at dem, vi interviewer, er klar over, at de er *åndelige børn af Gud*, og at *vi elsker dem, og lader dem vide, at vi elsker dem* og er interesseret i deres velfærd og ønsker at hjælpe dem til at få succes i livet ...

Husk, at lade interviewet være baseret på omsorg, sympati og kærlighed. Det er overmåde vigtigt. Lad folk vide, at vi elsker dem og kun prøver at hjælpe dem« (N. Eldon Tanner, *Den danske Stjerne*, april 1979, s. 74).

Se tillægget sidst i denne lektion, hvor der er yderligere oplysninger om afholdelse af effektive interview. Hvis tiden tillader det, kan der demonstreres et interview, hvor nogle af de skitserede regler anvendes. Få bagefter klassen til at finde frem til og drøfte, hvad der blev gjort rigtigt.

Konklusion

Formålet med Kirken er at frelse sjæle, og møderne er en af de metoder, som hjælper os til dette. Meningsfulde og gavnlige møder er dog ikke noget, der kommer af sig selv. De skal planlægges, ledes og bedømmes ud fra særlige formål. Herren siger:

»Og se, nu giver jeg jer en befaling: Når I kommer sammen, skal I belære og opbygge hinanden, for at I kan vide, hvorledes I skal ordne og lede min kirke, og hvorledes I skal forholde jer med hensyn til de forskellige punkter i mine love og befalinger, som jeg har givet jer.

Således skal I blive undervist i min kirkes lov og blive helliggjort ved det, I har fået; og I skal forpligte jer til at handle i al hellighed for mig. Og såfremt I gør dette, skal det rige, I har fået, blive forherliget« (L&P 43:8–10)

Jo bedre vi planlægger, organiserer og leder møder og interview, jo mere vil andre blive inspireret til at efterleve Guds love og bud.

Udfordring

Fædre: Tilrettelæg en dagsorden for jeres næste familieaften. Prøv at lede dette møde mere effektivt, medens I underviser jeres familie i evangeliet.

Præstedømmeledere: Følg forslagene i denne lektion, når I får til ansvar at lede møder.

Yderligere skriftsteder

Moroni 6:5–6 (Nephiterne kom ofte sammen)

L&P 20:45 (møderne afholdes eftersom Helligånden leder til det)

L&P 46:28 (den, som beder i Ånden, skal modtage i Ånden)

L&P 59:9 (gå til bedehuset)

Tillæg

EKSEMPEL PÅ EN DAGSORDEN FOR EN FAMILIEAFTEN

1. Åbningssang (navnet på det familiemedlem, der leder sangen).
2. Åbningsbøn (navnet på den i familien, der beder bønnen).
3. Familiens forretninger (ledet af faderen).
4. Musiknummer af et familiemedlem.
5. Lektion (fra *Håndbog i evangeliske principper*) gives af et familiemedlem.
6. Drøftelser og planer for den kommende uge.
7. Afslutningssang.
8. Afslutningsbøn.
9. En morsom aktivitet (ledes af et familiemedlem).
10. Forfriskninger (navnet på den i familien, der har denne opgave).

EFFEKTIVE INTERVIEW

1. Hav et mål klart i tankerne om:
 - a. at indhente oplysninger,
 - b. at undervise og give oplysninger,
 - c. at skabe et godt forhold,

-
- d. at afgøre, om den pågældende er værdig til forskellige ting i Kirkens programmer (så som en tempelanbefaling, en stilling i Kirken, forfremmelse i præstedømmet, en mission),
 - e. at rådgive om livets problemer.
 2. Sørg for de bedst mulige fysiske faciliteter. Stedet bør være—
 - a. roligt,
 - b. uden forstyrrelser,
 - c. og behageligt (kontrollér temperatur, møbler, lys).
 3. Træf aftale og sørg for at have tilstrækkelig tid.
 4. Følg de rette principper for at afholde interview:
 - a. Få den pågældende til at føle sig godt tilpas.
 - b. Forklar formålet med interviewet.
 - c. Bliv fortrolige med hinanden og skab den rette »stemning«, før I bevæger jer ind på følelsesmæssige eller fortrolige områder.
 - d. Lad den anden tale. Vær ikke bange for tavshed, medens den pågældende tænker. Lyt til det, der bliver sagt, og hvad der ligger i det.
 - e. Læg mærke til fysiske reaktioner (spænding, nerver, vrede). Disse ting kan afsløre følelser.
 - f. Indbyd til fortrolighed i din holdning:
 - (1) Vær ydmyg og åndelig (du har brug for Herrens hjælp).
 - (2) Bevar roen og selvsikkerheden.
 - (3) Tal i en mild og dæmpet tone med behersket stemmeføring.
 - (4) Lad være med at blive chokeret over det, du hører, og kritisér ikke den pågældende.
 - (5) Acceptér den pågældendes personlighed og lad ham det vide, selv om du måske ikke kan acceptere hans handlinger.
 - (6) Lad være med at formulere dine spørgsmål, så de tvinger de svar frem du ønsker.
 - (7) Lad være med at fuldende vedkommendes sætninger eller tanker for ham. Du kunne komme til at gætte forkert.
 - (8) Tal ikke ned til nogen, og antag ikke en selvretfærdig holdning.
 - (9) Vær ikke bange for de pågældendes følelser og reaktioner.
 5. Hold interviewet til emnet. Sæt yderligere tid af til andre ting senere.
 6. Når formålet er opnået, sluttes interviewet, men ikke for pludseligt:
 - a. Saml dine papirer sammen på skrivebordet,
 - b. rejs dig eller
 - c. gør en bevægelse, som om du vil rejse dig.

- d. Tak vedkommende, fordi han kom.
 - e. Træf en aftale om yderligere at drøfte sagen, hvis det er nødvendigt.
7. Hvis det er passende, forsikrer du vedkommende om, at det I har talt om, er fortroligt.
 8. Rådfør dig med din præstedømmeleder, hvis du ikke kan gøre mere for at hjælpe den pågældende. Han kan måske skaffe yderligere hjælp.
-

Lærerens forberedelser

Før du underviser i denne lektion:

1. Skriv et skilt med grundene til at afholde møder, eller skriv dem på tavlen.
2. Hvis tiden tillader det, kan du planlægge en demonstration af et interview, der illustrerer de retningslinier, der omtales i lektionen. Lad eleverne udføre den.
3. Bed nogle elever læse eller fremlægge historier og skriftsteder fra denne lektion.

Bevar et godt helbred

Lektion 24

I denne lektion skal vi lære om, hvordan man bevarer et godt helbred og forebygger sygdom.

Indledning

Det er vigtigt for os at have et godt helbred, for så kan vi lettere nå vore mål i livet. Derfor bør vi forstå, hvad vi skal gøre for at holde os selv og vore kære raske. Selv om vi måske ikke altid er helt raske, forventer Herren, at vi sørger for at være så raske som muligt.

Følgende beretning handler om et almindeligt sygdomsproblem, som mange mennesker kommer ud for:

Marta Molina var kun 8 måneder, da hun blev meget syg. Denne søde lille pige blev så syg, at hun tabte sig meget på kort tid. Hendes mund var helt tør, øjnene mistede deres glans, og den bløde plet på hendes isse sank ned. Familien, der ikke anede hvad de skulle gøre, fulgte primitive lokale skikke for at hjælpe pigen til at blive rask, men disse fremgangsmåder var lægeligt forkerte. (Se *Teaching Personal and Family Preparedness*, lektion 22, "Disease Prevention and Good Health").

Marta Molina blev, som det sker for mange mennesker i verden, syg af grunde som hendes familie ikke forstod. Som følge deraf vidste de ikke, hvordan de kunne forebygge denne sygdom, og heller ikke hvordan den kunne helbredes. Det er ikke usædvanligt. Der benyttes ofte uvirksomme, ja selv skadelige midler og ritualer, for at forebygge eller helbrede sygdomme. Nogle af dem har oven i købet forårsaget alvorlige sygdomsproblemer.

Årsager til sygdom

Hvad er årsagerne til sygdom?

For mange år siden vidste folk ikke, hvad der forårsagede sygdom. Nogle troede, at sygdom kom, fordi de ikke bragte passende ofre. Andre troede, at de blev forårsaget af fjender, der udøvede hekse- og troldomskunst. I vore dage har videnskabsmænd og læger opdaget, hvad årsagen er til de fleste sygdomsproblemer. Der er opnået megen kundskab siden evangeliet blev gengivet til verden i 1830. Efterhånden som Herrens Ånd er blevet udgydt over jorden,

er der gjort mange nye opdagelser, som kan hjælpe os til at bevare et godt helbred.

I dag ved vi, at de fleste sygdomme forårsages af bakterier. Bakterier er nogle meget små organismer, som lever rundt omkring os. De er så små, at man ikke kan se dem med det blotte øje. Nogle bakterier bæres gennem luften, andre overføres fra menneske til menneske, atter andre overføres fra dyr og insekter til mennesker. Derfor bør vi gøre os alle mulige anstrengelser for at holde insekter og dyr, såsom mus og rotter, borte fra vores hjem.

Desuden skal alt affald fra mennesker og dyr fjernes på en ordentlig måde. Legemsaffald fra mennesker og dyr indeholder mange skadelige bakterier, især hvis det kommer fra syge mennesker og dyr. Hvis sådant affald efterlades på jorden, vil det tiltrække fluer og andre insekter samt skadedyr. Når sådanne smådyr kravler rundt på skarnet, vil de få sygdomsbakterier på sig. Derpå kommer disse dyr ind i vores hjem og kravler rundt på mad, køkkenredskaber eller andre ting vi rører ved. Bakterier, som sidder på sådanne ting, kan gøre os syge.

Bakterier kan være årsag til mange forskellige sygdomme, når de kommer ind i vores legeme. Hvis vi ønsker at fjerne sygdom, er vi derfor nødt til at fjerne de bakterier, der forårsager sygdom.

Forebyg at bakterier spredes

Her følger nogle metoder, der kan benyttes til at nedsætte risikoen for at få sygdomme, forårsaget af bakterier:

- Gør regelmæssigt rent i huset, især på områder, hvor bakterier kan trives.
- Beskyt mad mod insekter og bakterier ved at holde den ordentligt tildækket. Hvor det er muligt, bør letfordærlig mad opbevares i køleskab.
- Vask fødevarer omhyggeligt af, og fjern så mange bakterier som muligt.
- Vask hænder før spisning og efter toiletbesøg.
- Børst tænder efter hvert måltid for at forebygge huller i tænderne og andre tand- og tandkødssygdomme.
- Hold dig altid for munden, når du nyser eller hoster. På den måde hindres bakterierne i at sprede sig.
- Brug sko, sandaler eller andet fodtøj, så du ikke får jordbakterier på fødderne.

-
- Sørg for at få passende kost og hvile. Hvis vi spiser passende kost og får tilstrækkelig hvile, vil vi kunne undgå eller bekæmpe sygdomme. Bakterier angriber ikke så let et sundt legeme.

Hvis vi forsøger at bevare et godt helbred, vil vi kunne forebygge eller helt fjerne mange sygdomme. Vi vil også være eksempler for vore børn og således kunne hjælpe dem til at udvikle sunde vaner.

Beskyt helbredet

Lægerne anbefaler, at vi foruden at udvikle og praktisere gode sundhedsvaner, også bør beskytte os ved at lade os vaccinere. Polio er f.eks. én af de sygdomme, der engang dræbte og invaliderede mange mennesker. Det er ikke så mange år siden, en videnskabsmand opdagede, hvordan man kunne beskytte folk mod denne frygtelige sygdom ved at vaccinere dem. Vaccinationen foregår i reglen ved en indsprøjtning i armen eller skulderen. Nogle vaccinationer kræver kun én indsprøjtning. Vaccinationer mod andre sygdomme kræver indsprøjtninger med bestemte mellemrum.

De fleste steder i verden kan vi blive vaccineret hos lægen eller på en sundhedsklinik. Man kan f.eks. vaccineres mod mæslinger, fåresyge, røde hunde, difteritis, kighoste, tyfus, skoldkopper, polio, influenza og stivkrampe.

Udover vaccinationer er der opfundet forskellige former for medicin, som kan hjælpe med til at forebygge eller helbrede sygdomme. Sådant medicin skal anvendes varsomt og efter en kvalificeret læges eller sygeplejerskes anvisninger. Vi må ikke tage medicin, der er ordineret andre.

En anden god måde, hvorpå man kan forebygge sygdom, er en lægeundersøgelse én gang om året, dersom det er muligt. Tidlige symptomer på sygdom kan opdages under sådanne regelmæssige undersøgelser. Da unge mennesker skal lægeundersøges, når de kaldes på mission, vil regelmæssige lægeundersøgelser på en måde kunne forberede dem til at tjene en mission.

Hvad gør man, når der opstår sygdom

Hvis der opstår alvorlig sygdom, kan man som regel få fat i en læge. Men vi bør ikke alene søge læge, når vi er syge, men også lade dem lære os at leve sundt.

Uheldigvis er der nogle mennesker, der tror, at de ikke udviser tro på Herren, når de går til en læge. Herren forventer, at vi benytter os af tro og af præstedømmets kraft, når vi er syge, men han forventer

også, at vi anvender den tilgængelige lægevidenskab og lægetjenesten.

Før præsident Spencer H. Kimball blev Kirkens præsident, havde han store problemer med sit helbred. Da han ønskede at have så godt et helbred som muligt, søgte han læge. Lægen sagde til ham, at han måtte gennemgå en vanskelig operation for en hjertesygdom. Han havde stor tro på og tillid til sin læge, og gennemgik operationen.

Den dag han blev ordineret og indsat som Kirkens præsident, modtog han et brev fra lægen, Russel Nelson, om sit helbred. Dr. Nelson vidste, at præsident Kimball ville betvivle, at hans helbred kunne holde. Så dr. Nelson påpegede i sit brev, at præsident Kimball for nylig havde gennemgået en gennemgribende lægeundersøgelse, som viste, at hans legeme atter var sundt og raskt. I brevet stod der: »Deres læge ønsker, at De skal vide, at Deres legeme er stærkt. At Deres hjerte er bedre, end det har været i mange år. Og at De, efter alle vore evner til at forudsige noget, uden betænkning kan påtage Dem denne nye opgave uden unødigt ængstelse for Deres helbred.«

Dr. Nelsons brev fortsætter: »Under udførelsen af det jeg vil kalde en kritisk operation, som blev foretaget den 12. april 1972, var jeg på forhånd dybt opmærksom på Deres apostolske kald og på min menneskelige skrøbelighed ved tanken om at skulle foretage én af de mest risikable og vanskelige operationer, der nogen sinde er udført. Det viste sig, at denne operation blev udført teknisk perfekt i enhver detalje, og jeg anerkender med taknemmelighed Herrens hjælp hertil. Noget ganske særligt var den kendsgerning, at da jeg var næsten færdig med at operere, fik jeg at vide, at De en dag ville blive Kirkens præsident« (se Edvard L. Kimball og Andrew E. Kimball jun., *Spencer W. Kimball*, s. 8).

Som følge af præsident Kimballs tro på Herren og hans tillid til sin læge, var han i stand til at udføre sine ansvarsopgaver som Herrens profet.

Vi kan også have det bedst mulige helbred, hvis vi vil tage ordentligt hensyn til os selv i tilfælde af sygdom, og hvis vi kender symptomerne på sygdom. Mange sygdomme kan det lykkes at helbrede, hvis man er opmærksom på dem på et tidligt tidspunkt.

Hvilke symptomer viser behov for at søge læge?

Nævn hvert af følgende symptomer, og tal om dem hver især:

-
- Uforklarlige blødninger og andre usædvanlige former for legemlig afsondring
 - Sår, som ikke vil hele
 - Stadig hoste eller besvær med at trække vejret
 - Længere tids feber
 - Kuldegysninger
 - Besvær med at lade vandet eller komme af med afføringen
 - Mørke pletter på huden eller udslæt
 - Uforklarlig væggtab
 - Længere tids alvorlige smerter
 - Længere tids opkastning eller diarré
 - Besvimelsesanfald og slagtilfælde
 - Besvær med synet, tågesyn eller enhver forandring i synet
 - Alvorlige forbrændinger, eventuelt over store dele af legemet
 - Betændelsestilstande eller hævelser
 - Bevidstløshed
 - Andre usædvanlige ændringer i legemet eller dets normale funktioner

(Se *Teaching Personal and Family Preparedness*, lektion 26, "Immunizations", og 27, "Preventing Serious Disease").

Når et hvilket som helst af disse symptomer viser sig, bør vi omgående søge læge eller skadestue. Mange gange venter vi for længe med at søge ordentlig lægehjælp. Gør vi det, kan resultatet blive alvorlige handicap, længere sygdomsperioder eller måske oven i købet død.

Vi må passe på vores helbred, for legemet er templer for vore ånder. Et svagt, sygt, dårligt fungerende legeme hindrer os i at leve et aktivt liv.

Konklusion

Vi er her for at udarbejde vores egen og andres frelse. For at kunne gøre dette, er vi nødt til at være sunde på legeme og sjæl. Dette kræver ikke alene at forældrene holder sig sunde og raske, men også at de anvender visdom og sund dømmekraft i omsorgen for deres børn, og at de underviser dem om gode sundhedsprincipper og lægehjælp.

Der findes mange former for hjælp, som kan hjælpe os til at bevare et godt helbred. Som følge deraf kan de fleste sygdomme helbre-

des eller forebygges. Herren forventer, at vi benytter disse hjælpemidler for at forebygge og helbrede sygdomme. Han forventer også, at vi gør alt, hvad vi kan for de syge. Dette kræver, at vi benytter den moderne lægehjælp, samt at vi udøver tro, beder og anvender præstedømmets kraft. Hvis vi gør disse ting, og det er Guds vilje, kan sygdommen helbredes.

Præsident Brigham Young forkyndte: »Lad os derfor søge at forlænge vores nuværende liv så meget som muligt, idet vi holder enhver sundhedsregel, og sørger for en ordentlig balance i arbejde, studium, hvile og afslapningsaktiviteter, og på den måde forbereder os til at leve en bedre tilværelse. Lad os lære vore børn disse principper« (*Discourses of Brigham Young*, s. 186).

Udfordring

1. Sørg for at alle medlemmerne i din familie så vidt muligt er vaccinerede. Efterlev gode sundhedsvaner, og lær dine børn også at gøre det.
2. Tag et overblik over din bolig. Gør de nødvendige skridt til at gøre rent, hvor der kan udvikles og udsprede bakterier.

Yderligere skriftsteder

L&P 89 (Herrens sundhedslov – visdomsordet)

Lærers forberedelser

Før du underviser i denne lektion:

1. Kontakt de lokale sundhedsmyndigheder. Find ud af, hvilken hjælpetjeneste, der står til rådighed i jeres område som f.eks.:

- Lægehjælp
- Vaccinationer og hvordan man kan få dem
- Helbredsundersøgelser for mødre og børn

Vær forberedt på at give disse oplysninger på de rette steder i lektionen.

2. Hjælp fædre og unge mænd til at forstå, at de bør sørge for at få den bedst mulige hjælp, så de kan opnå mest muligt her i livet.

3. Hjælp eleverne til at indse behovet for ordentlige sanitære forhold omkring deres hjem.

Efterlevelse af visdomsordet

Lektion 25

Formålet med denne lektion er at hjælpe os til bedre at forstå og bedre at efterleve Herrens sundhedslov.

Indledning

»Da Paul C. Kimball, en sidste dages hellig studerende ved Oxford University i England, blev bedt om at være træner for et ungt, uerfarent, hold roere, sagde han, at han følte sig »temmelig utilstrækkelig. Jeg havde aldrig været træner før.«

Men han sagde ja til opfordringen på en betingelse: »Hvis jeg skal være træner for jer,« sagde han til roerne, »vil jeg træne jer efter mine regler.« Hans regler var fuldstændig afholdelse fra tobak, alkohol, te og kaffe. Det varede omtrent en uge, før drengene havde besluttet at acceptere hans betingelser.

Med denne aftale i hus »overtog [Kimball] træningen og ... arbejdede med dem hver eftermiddag i tre timer indtil februar.« Den måned skulle de konkurrere mod alle de andre colleges fra Oxford. »Mine drenge konkurrerede mod hold, der bestod af mænd, der havde roet siden de var små rollinger,« sagde Kimball. »Den gruppe, som jeg havde, bestod af uerfarne drenge. Men de havde trænet hårdt, og ikke en eneste af dem, så vidt jeg ved, røg cigaretter i denne periode eller havde drukket en kop te eller kaffe eller noget med alkohol i.«

Den dag, hvor løbet skulle foregå, var der stadig ingen, der mente at det uerfarne hold havde blot den fjerneste chance for at vinde. Da kanonskuddet lød, begyndte 2½ km-løbet op ad Themsen. Man forventede, at det unge hold hurtigt ville sakke bagud. Men da roerne var nået halvvejen, bemærkede Kimball, der løb langs bredden og gav dem instruktioner gennem en megafon, at hans drenge holdt trit med konkurrenterne.

Kimball gav dem det sidste råd: »Sprint!« De sprintede smukt, og efter et minut var de nået 30 meter foran deres nærmeste konkurrenter. De vandt løbet med lethed.

Hver dag af den seks dage lange rokonkurrence forventedes det, at Kimballs hold ville blive slået. Men hver dag fulgte de den samme

taktik og vandt med lethed. »Når folk spurgte mig, hvordan det var lykkedes mig at få en sådan succes med nybegyndere, svarede jeg: »Jeg fik drengene til at leve rigtig,« sagde han. »Når det var tid til at sprinte, var deres lunger rene, deres legeme var rent, deres blod var rent og deres nerver var stærke« (Joseph Walker, "Victory on the Thames," *Church News*, 20. feb. 1983, s. 20).

Herrens sundhedslov

Hvad er Herrens sundhedslov? (Visdomsordet, der bl.a. også omfatter en passende kost, passende hvile og motion.)

Vores legeme er i dette liv bolig for vore evige ånder. De skal tjene den samme funktion i evigheden, når de bliver oprejst og genforenet med vores ånd. Vores legeme har så stor betydning, at Herren kalder dem Guds templer (se 1 Kor 3:17). Alle vore oplevelser her på jorden efterlader deres indtryk på vores legeme og ånd. Vi er derfor nødt til at være påpasselige og holde vores legeme rent og sundt.

Herren har givet os sin sundhedslov, for at vi kan bevare os fysisk, mentalt og følelsesmæssigt sunde. Herren ved, at hvis vi er fysisk, følelsesmæssigt og mentalt sunde, vil vi kunne deltage i de aktiviteter, der opbygger os åndeligt og hjælper os til at velsigne andre. Vi vil føle glæde og evne til at støtte vores familie, hjælpe vores næste og vor himmelske Fader i opbyggelsen af hans rige.

En hel del af Herrens sundhedsregler står i Lære og Pagter 89. Dette afsnit, der kaldes visdomsordet, fortæller os, hvad vi bør spise, og hvad vi ikke bør spise. Blandt de ting, vi advares mod at nyde, er stærke drikke, hede drikke og tobak.

STÆRKE DRIKKE

Stærke drikke er alkoholiske drikke, såsom spiritus, vin og øl. Alkohol er ikke beregnet til at drikke, men til at vaske kroppen med som et desinficerende middel (se L&P 89:5, 7).

HEDE DRIKKE

Hede drikke er kaffe og te. Men vore kirkeledere advarer os mod at nyde nogen drikke, der indeholder skadelige stoffer eller er vane-dannende.

TOBAK

Tobak er ikke beregnet for mennesker under nogen som helst form. Det er beregnet som en lægeurt for kvæstelser og sygt kvæg. Og selv i sådanne tilfælde skal det anvendes med omdømme og visdom (se L&P 89:8).

Vi må altid være varsomme med at indtage nogen som helst form for mad eller drikke, som vil skabe en unaturlig trang i os, eller som vil hindre legemet i at fungere naturligt. Præsident Spencer W. Kimball har advaret os om, at brugen af narkotika og skadelige stoffer vil skabe unaturlige lyster i os, som kan forårsage stor personlig skade (se »Lyt til profeterne«, *Den danske Stjerne*, okt. 1978, s. 128–132).

Hvis vi er i tvivl om, hvad en ting indeholder, bør vi følge ældste Joseph Fielding Smiths råd: »Hvis du er i tvivl, om noget mad eller drikke er godt eller skadeligt, så lad det være, indtil du har fundet ud af sandheden om det. Hvis du tilbydes noget, der er vanedannende, vil det være bedst for dig at regne med, at det indeholder noget, der er skadeligt for legemet, og at det derfor bør undgås« (”The Word of Wisdom,” *Improvement Era*, feb. 1956, s. 79).

I visdomsordet gives der også forslag til nogle fødemidler, vi bør indføre i vores kost. Sådanne fødemidler er sunde urter og frugter (se L&P 89:10–11 og 49:19). Vi må også spise kødet af dyr og af fugle i luften og bruge dyreskind til tøj (L&P 89:12–13 og 49:18–19). Herren advarer os dog mod at dræbe dyrene for sportens skyld eller for morskab og lade kødet gå til spilde (se L&P 49:21). Visdomsordet påpeger også, at alt korn er godt for mennesker og dyr. Hvede er især godt for mennesket. Der kan laves milde drikke af visse kornsorter, hvis man ønsker det. (Se L&P 89:14–17.)

Selv om vi skal gøre os alle mulige anstrengelser for at finde ud af, hvilke fødemidler, der er sunde for os, skal vi passe på ikke at blive fanatikere i vores indstilling til mad. Nogle mennesker bliver så snæversynede, at de underviser om, at man skal undgå bestemte fødemidler i sin kost. Visdomsordet vil aldrig kunne retfærdiggøre yderpunkterne i en sådan indstilling.

Herren har skabt alle ting på jorden til menneskets gavn og nytte for at fremme vores sundhed og lykke. De er beregnet til at »fryde øjet og glæde hjertet. Ja, til føde og klæder, til smag og lugt, til at styrke legemet og til at vederkvæge sjælen« (L&P 59:18–19).

Læs Lære og Pagter 59:20.

Hvad menes der med det, der står i dette vers?

Der findes andre skriftsteder end netop Lære og Pagter 89, der taler om Herrens sundhedslov. I et af disse står der: »Hold op med at være lade; vær ikke længere urene, hør op med at finde fejl hos hinanden. Sov ikke længere end fornødent, gå tidligt i seng, så I ikke er trætte. Stå tidligt op, at legeme og sind må være friske« (L&P

88:124). Vi har fået at vide, at vi skal arbejde, men ikke mere end vi har styrke til (se L&P 10:4).

Hvordan påvirker Herrens advarsel om at »holde op med at være lade« vores sundhed? (Aktivitet styrker musklerne, samt hjerte og lunger.)

Hvilken forbindelse har Herrens advarsel, om at »høre op med at finde fejl hos hinanden«, med vores helbred? (Når man finder fejl, bliver man følelsesmæssigt nedbrudt, og følelsesmæssigt sundhed er en nødvendighed for vores lykke og vores åndelige velbefindende.)

Herrens sundhedslov vedrører alle afskygninger af vores liv. Hvis vi efterlever disse regler, vil vi kunne leve et velafbalanceret liv både fysisk, følelsesmæssigt og åndeligt.

Love med løfter

Læs Lære og Pagter 89:18–21.

Hvilke løfter gives der dem, der efterlever Herrens sundhedslov?

Herren har lovet os, at vi vil være sunde og raske, hvis vi efterlever hans sundhedslov og holder budene – så vil vi kunne »løbe og ikke blive trætte [og] gå og ikke blive matte« (se L&P 89:18, 20). Han har også lovet os, at dødens engel vil gå forbi os og ikke slå os ihjel (L&P 89:21). Præsident Spencer W. Kimball har sagt: »Belønningen for at efterleve visdomsordet er liv, ikke blot forlænget jordisk liv, men evigt liv« (*Tilgivelsens Mirakel*, s. 187).

En af de største belønninger for at adlyde Herrens sundhedslov er, at vi »skal finde visdom og store skatte af kundskab, ja, endog skjulte skatte« (L&P 89:19).

Hvad er visdom? (Klog anvendelse af viden.)

Når vi kender Guds sundhedslov, hvor megen visdom har vi så, hvis vi ikke adlyder den?

Hvis vi adlyder sundhedsloven, vil vore tanker være klare, og vi vil bedre kunne fatte Guds og menneskers kundskab. Vi vil også være mere mentalt og følelsesmæssigt sunde, som følgende historie viser.

Fremvis illustration 25-a, »Daniel blev velsignet for at holde Herrens sundhedslov.«

Daniel var i besiddelse af en klar og ren forstand. Da Jerusalem var belejret, ønskede kong Nebukadnezar at undervise nogle unge mennesker blandt fangerne i sit sprog, så de kunne blive tjenere i hans palads. Det betød dog, at de skulle spise og drikke noget, som de havde lært at afholde sig fra. Daniel var den ene af disse udvalgte unge mænd. Men i modsætning til visse andre, afslog Daniel at drikke vin og spise den mad, som blev tilbudt ham. Han

bad i stedet om lov til at holde Herrens sundhedslov, og spise den mad, han vidste var sund. Det fik han lov til på prøve.

Efter en tid sammenlignede man dem, der drak vin og spiste forkert mad, med Daniel. Daniel var sundere end de andre på grund af sin lydighed, og han havde fået visdom, kundskab og indsigt. (Se Dan 1:3–6, 8, 12–19.)

Hvis vi er lydige mod Herrens sundhedslov, som Daniel var det, vil vi blive velsignet på samme måde, som han, ikke alene i dette liv, men også i evigheden. Disse løfter kan vi være sikre på vil blive indfriet – forudsat at vi følger Herrens råd. For Herren har sagt at »når vi opnår en velsignelse fra Gud, så er det ved lydighed mod den lov, ifølge hvilket den er forjættet« (L&P 130:21). Han har også sagt: »Jeg, Herren, er forpligtet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte« (L&P 82:10).

Læs igen Lære og Pagter 89:19.

Hvem hjælper os til at opnå de lovede velsignelser, som er nævnt i dette vers? (Herren.)

Når vi adlyder Herrens sundhedslov, vil vi få visdom og finde store skatte af kundskab. Dette sker gennem Kristi lys. Kristi lys vil bl.a. hjælpe os til at kunne se sandheden og udvikle visdom. (Se L&P 88:11–12.) Kristi lys står til rådighed for alle mennesker, men når vi modtager Helligåndens gave, vil vi få yderligere hjælp. Helligånden vil lære os, hvordan vi kan benytte dette lys og sandheden til at leve, så vi kan komme tilbage til Gud (se L&P 84:45–47).

Hvis vi adlyder Herrens sundhedslov, vil vi også finde skjulte skatte. De skjulte skatte er det mere dybsindige og hellige hos Gud. Det åbenbares os også ved Helligånden: »Thi Ånden ransager alt, selv Guds dybder ... Om dette taler vi ikke med ord, som menneskelig visdom har lært os, men med ord, som Ånden har lært os« (1 Kor 2:10, 13). Det er en uvurderlig gave.

Det hellige og dybsindige, vi lærer, vil vi altid have hos os, hvis vi er lydige mod Guds bud. Herren har lovet: »Alt, hvad vi i dette liv opnår på intelligensens område, skal følge med os i opstandelsen. Og om et menneske i dette liv ved flid og lydighed vinder mere kundskab og intelligens end en anden, så vil fordelene i samme forhold være på hans side i det tilkommende liv« (L&P 130:18–19).

Når vi får visdom, kundskab og forståelse gennem Helligånden, kommer vi til at ligne vor himmelske Fader mere. Vi bliver bedre sønner, bedre fædre og bedre ægtemænd. Familiens medlemmer vil opdage, at de kan komme til os og få vejledning og velsignelser. Vi bliver mere retfærdige, og dygtigere bærere af præstedømmet. Vi

modtager mere visdom og kundskab til at udføre vores opgaver i Kirken.

Der venter os også andre velsignelser ved at være lydige mod Herrens sundhedslov. Vi bliver f.eks. bedre til vores arbejde, fordi vi får styrke og visdom til at være en større hjælp for vores arbejdsgiver. Den større visdom og kundskab, vi får, vil også hjælpe os til at være mere betænksomme overfor andre, til bl.a. at være mere tolerante overfor dem, som ikke overholder Herrens sundhedslov.

Konklusion

Herren har givet os sin sundhedslov for at velsigne os fysisk, mentalt, følelsesmæssigt og åndeligt. Når vi efterlever disse regler, har vi fået løfte om, at vi vil være sunde og raske. Der er også blevet lovet os større visdom og kundskab angående Guds hellige ting. Denne åndelige indsigt og vores gode helbred vil hjælpe og styrke vores hjem og familie til bedre at kunne tjene Herren og til at være bedre til vores arbejde.

Udfordring

Forpligt dig til at adlyde Herrens sundhedslov altid og i alle situationer.

I en tale til en generalkonference har præsident Ezra Taft Benson sagt:

»Herren forudså vore dages situation, hvor pengegriskheden ville få mennesker til at indtage ting, der vil skade deres legeme. De annoncer, der fremmer øl, vin, alkohol, kaffe, tobak og andre skadelige ting, er eksempler på, hvad Herren forudså. Men det værste eksempel på ond sammensværgelse i vor tid er den, der i vore dage lokker unge mennesker til at blive stofmisbrugere.

Mine unge brødre og søstre, i al kærlighed advarer vi jer om, at Satan og hans håndlangere vil stræbe efter at lokke jer til at bruge skadelige ting, fordi de er velvidende om, at hvis I gør dette, vil jeres åndelige kræfter blive bundet, og I vil være i deres onde magt. Bliv væk fra de steder eller folk, som kan påvirke jer til at bryde Guds befalinger. Hold Guds befalinger, så vil I få visdom, så I kan skelne, hvad der er ondt« (i Conference Report, apr. 1983, s. 72, eller *Den danske Stjerne*, okt. 1983, s. 93).

Lærers forberedelser

Før du underviser i denne lektion:

1. Læs *Håndbog i evangeliske principper*, kapitel 29 »Herrens sundhedslov.«
2. Vær parat til at fremhæve de åndelige såvel som de fysiske velsignelser ved at efterleve Herrens sundhedslov.
3. Bed nogle elever læse eller fremlægge historier og skriftsteder fra denne lektion.

Denne lektion er beregnet som en opmuntring til at søge lærdom.

Indledning

Ligesom det er naturligt for børn at ønske at blive som deres forældre, er det også naturligt for os, når vi er født påny som »Kristi børn« (se Mosiah 5:1–7), at ønske at komme til at ligne ham. Frelseren ønsker i virkeligheden at vi skal blive som ham. Han har befalet os at blive fuldkomne, som han og som vor himmelske Fader. Skal vi blive fuldkomne, ligesom de er det, er vi nødt til at lære om sandheden, og vokse i kundskab om den. Gør vi det, vil vi lære, hvordan man bliver som dem, og hvordan man udfører det samme arbejde, som de gør.

Befalingen om at søge lærdom

I Lære og Pagter befaler Herren os at søge lærdom.

Læs Lære og Pagter 88:78.

Hvad ønsker Herren, vi skal lære, ifølge dette skriftsted? (Evangeliets principper, lærdomme og love.)

Af al den kundskab, vi kan opnå, er et vidnesbyrd om Jesus Kristus det vigtigste – et vidnesbyrd om hans guddommelige mission og om hans evangelium. Vi skal derfor uophørligt studere skrifterne og søge at få en dybere forståelse af evangeliet ved at bede og leve retfærdigt. Men alle de ting, vi lærer, vil ingen betydning have, med mindre vi forstår dem og adlyder evangeliets frelsende principper.

Læs Lære og Pagter 88:79.

Hvad forlanger Herren, vi skal studere udover evangeliet? Skriv svarene på tavlen. (Jorden, himlen, historie, aktuelle begivenheder, forudsigelser, vores eget land, andre lande.)

Præsident N. Eldon Tanner har sagt: »Kirken har altid tilskyndet os medlemmer til at få en god uddannelse og lære så meget som muligt om os selv, historie og geografi, videnskab, universet og især om Jesu Kristi evangelium« (Regional Representatives Seminar, apr. 1971).

Kirken har altid opmuntret dens medlemmer til at søge uddannelse, lige fra evangeliet blev gengivet. Selv i Kirkens første tid, hvor der

var mange problemer, har Herren bedt Joseph Smith organisere skoler for både voksne og børn. Disse skoler tilbød undervisning i historie, sprog, grammatik, matematik og andre fag foruden evangeliet. Kirken fortsætter i vore dage med at anvende megen tid, arbejde og penge på at støtte uddannelse. I dette arbejde har Kirken blandt andet Kirkens Uddannelses System, som er oprettet for at hjælpe medlemmerne med at imødekomme deres behov for uddannelse.

Læs Lære og Pagter 88:80.

Hvilket formål er der med at vinde kundskab?

Kundskab om mennesker og om verden omkring os kan hjælpe os til at opbygge Guds rige. Den kan hjælpe os til at finde bedre metoder til at undervise flere folk i evangeliet. Endvidere kan sidste dages hellige blive velanset i deres erhverv. Hvad enten de bliver læger eller dygtige tømrere og snedkere, kan de blive forbilleder, som kan påvirke andre til at lære mere om Kirken.

Uddannelse er ikke alene vigtigt som et missionærredskab, men også som et middel til at forædle alle områder af ens liv. Præsident David O. McKay sagde engang: »Virkelig uddannelse består ikke bare af at erhverve sig nogle kendsgerninger om videnskab, historie, litteratur eller kunst, men i at udvikle sin personlighed. Virkelig uddannelse oplærer til selvfornægtelse og selvbeherskelse ... Virkelig uddannelse regulerer temperamentet, undertrykker lyster og gør lydighed mod de sociale love samt moralsk orden til et vejledende princip i livet ...

Formålet med uddannelse er at udvikle de muligheder i eleven, som vil bidrage til hans velbefindende så længe han lever« (*Secrets of a Happy Life*, s. 46–47).

Når vi opnår kundskab, vil vi også bedre kunne hjælpe vore medmennesker. Vi kan gennem vores kundskab hjælpe mennesker til at komme sig over sygdom og lidelser, finde udveje til at gøre vores eget liv mere produktivt, samt skaffe os livets nødvendigheder – mad, tøj og husly til vores familie. Men fremfor alt kan vi lære at dele de principper og love, vi er nødt til at kende for at blive som vor Fader i Himlen, med andre.

Det sker dog somme tider, at mennesker, der opnår verdslig kundskab, bliver stolte af det, de kan. De mener ikke, de behøver at følge Herren og hans profeters råd. Herren har advaret os mod dette i skrifterne: Men der er godt at være lærd, *hvis vi lytter til hans råd*. Ellers anvender vi vores uddannelse tåbeligt. (Se 2 Nephi 9:28–29.)

Vigtigheden af at gå i skole

Hvorfor er det vigtigt at gå i skole? Hvad kan vi lære af at gå i skole?

Megen af vores uddannelse får vi i skolen. I skolen lærer vi at læse, skrive og udføre grundlæggende regning. Vi lærer om historie, geografi og videnskab. Vi lærer, hvordan det menneskelige legeme virker, om stjernernes gang på himlen og om planters og dyrs skønhed og nytte. Efterhånden som vi udvider vores forståelse for verden, kan vi bedre være noget for vores familie, for Kirken og samfundet.

Det er somme tider svært at gå i skole. Vi kan have problemer med penge, tid eller den indsats, det kræver. Men Herren ønsker, at vi skal være godt uddannet. Han vil hjælpe os med at nå dette mål, hvis vi søger hans hjælp i bøn og gør os de største anstrengelser. Efterhånden som vores verden bliver mere avanceret indenfor industri, teknologi og videnskab, vil det blive stadig mere nødvendigt at have en god uddannelse. Vi er nødt til at lære noget for at kunne forsørge vores familie og at have kundskab for at forbedre vores samfund.

Kirkens medlemmer og især de unge er altid blevet rådet til at gøre alt, hvad de kan, for at få en god uddannelse. Hertil hører bl.a. at lære det nødvendige for at få arbejde. Hvis det ikke er muligt at komme rigtigt i skole, kan far og mor, som bor nær os, hjælpe os til at få den uddannelse vi har brug for.

Uddannelse varer ved gennem hele livet

Fremvis illustration 26-a, »Det er vigtigt for unge mennesker at få en uddannelse.«

Hvis det er muligt, bør vi fortsætte vores uddannelse, når vi har taget vores eksamen i skolen. Dette kan gøres ved at gå på universitetet eller på teknisk skole eller ved at gå i lære.

Fremvis illustration 26-b, »Uddannelse bør vare ved gennem hele livet.«

Selv på senere tidspunkter i vores liv kan vi gå i skole og lære om forskellige emner. Vi kan gå på aftenskole eller dagskole, som tilbydes af visse skoler, eller tilslutte os en brevscole. Hvis det ikke er muligt at få formel skoleuddannelse, kan vi søge hjælp i vore omgivelser blandt mennesker, som har særlig viden eller færdigheder. Sådanne mennesker vil i reglen gerne hjælpe, når de ser, vi er villige til at lære.

Da Herren har rådet os til at lære, er der yderligere en grund for os til at lære så meget som muligt gennem hele vores liv. Når vi læser,

studerer og lærer, bør vi bede Herren hjælpe os til at forstå og huske det, vi lærer.

Udover skrifterne skal vi søge lærdom »i de allerbedste bøger« (L&P 88:118). Det kræver, at vi klogt udvælger det, vi vil læse. Nogle bøger og ugeblade gør os til bedre mennesker. De lærer os om det, der er godt og smukt. Men andre bøger og ugeblade fremmer ondskaben.

Præsident Spencer W. Kimball har advaret os om at »mange ... onde påvirkninger kommer direkte ind i hjemmet gennem tv, radio, ugeblade, aviser og andre former for litteratur« (*Den danske Stjerne*, okt. 1978, s. 76). De lærdomme, vi tilegner os, skal kunne fortrænge dårlige påvirkninger og fylde vores sind med gode ting at tænke over.

Udover at læse gode bøger, ugeblade og aviser kan vi gå til teaterforestillinger, som lærer os barmhjertighed, medfølelse og forståelse for andre mennesker og kulturer. Vi kan gå til koncerter og besøge kunstmuseer, som kan øge vores kærlighed til det smukke. Vi kan drøfte, hvad vi har lært, med andre.

Lær gennem egen erfaring

Vor himmelske Fader har sat os her på jorden for at vi skal lære og få erfaring. Meget af det, vi lærer, kan kun læres gennem egen erfaring. Det er ikke nok blot at læse om det. Forfatteren til Prædikerens Bog har skrevet: »Min søn, lad dig advare! Der er ingen ende på de mange bøger, der skal skrives, og den megen læsning bliver man træt af ... For Gud kræver dig til regnskab for enhver handling, alt det skjulte, godt eller ondt« (Præd 12:12, 14). Herren beder os om, omhyggeligt at overveje det behov, vi har for at arbejde trofast: »Lad nu derfor hver mand lære sin pligt og med al flid passe det embede hvortil han er blevet kaldet« (L&P 107:99).

Når vi udfører de opgaver, vi har fået tildelt, og handler inden for et embede eller en kaldelse, vil vi få erfaringer, som vi kan lære af. Somme tider vil vi gøre fejltagelser, når vi handler. Disse erfaringer giver os mulighed for at lære, ændre os og øge vore evner. Når vi udfører opgaverne bedre, bliver mange ting, der før var svære, lettere. Vi er ikke bare selv i stand til at udføre disse opgaver, men vi kan også hjælpe andre.

Herren har givet os mange muligheder for at tjene og lede i hans Kirke, som, hvis vi accepterer og bønsumt gør vores bedste, vil hjælpe os udvikle os og lære.

Man kan lære meget uformelt i familien. Familier kan gå til koncerter og lignende, til teaterforestillinger eller besøge museer sammen. De kan gøre mange ting sammen. De kan gøre udflugter, campingture, ferier og selv korte spadsereture til belærende oplevelser. En familie skiftes til at læse højt fra en god bog, hvorpå de drøfter de vigtige tanker, de har læst om.

Vi kan allesammen lære gennem egen erfaring, uanset hvor højt uddannede vi er. En dame beklagede sig f.eks. engang til dr. Louis Agassiz over at hun aldrig rigtigt havde fået chancen for at lære noget. Hun sagde, at hun og hendes søster havde et pensionat, og at hun ikke havde tid til noget som helst andet end sit arbejde der. Han spurgte, hvilket arbejde det var, og hun svarede:

»Jeg skræller kartofler og piller løg.«

Han spurgte: »Hvor sidder De, når De gør dette?«

»På det nederste trin af køkkentrappen.«

»Hvor sætter De Deres fødder?«

»På de glaserede klinker.«

»Hvad er glaserede klinker?«

»Det ved jeg ikke, hr.«

»Hvor længe har De siddet der?«

»Femten år.«

»Her er min adresse,« sagde dr. Agassiz. »Vil De være venlig at skrive et brev til mig om, hvad glaserede klinker er lavet af?«

Hun tog ham alvorligt. Hun slog op under »klinker« i ordbogen, men syntes, at det lød for enkelt til at fortælle en berømt videnskabsmand. Hun slog derfor op i et leksikon. Efterhånden som hun læste mere om klinker, stødte hun på ord, som hun ikke forstod. Dem slog hun også op, og fordi hun blev virkelig interesseret i det, hun fandt frem til, besøgte hun museer og teglværker. Da hun havde fuldendt sine studier, satte hun sig og skrev 36 sider til dr. Agassiz om glaserede klinker.

Hun fik som svar et brev fra dr. Agassiz, hvor han oplyste hende om, at han havde foretaget et par rettelser i hendes brev og udgivet det, og så medsendte han 250 dollars. Nederst i brevet skrev han: »Hvad er der under de klinker?«

Hun undersøgte det. Der var myrer under klinkerne. Så begyndte hun at studere myrer. Hun opdagede, at der var mellem 800 og 2500

forskellige slags. Hun blev så betaget af de mange forskelligartede myrer samt af hvordan og hvor de levede. Da hun havde læst en hel masse og omhyggeligt studeret emnet, skrev hun 360 sider om emnet til dr. Agassiz. Han udgav det som en bog og sendte hende flere penge.

For de penge, hun modtog, rejste hun rundt i alle de lande, hun havde drømt om at besøge. (Tilpasset efter Marion D. Hanks, *The Gift of Self*, s. 151–153).

Hvordan blev denne kvindes tilværelse beriget udover de penge, hun fik? (Med større kundskab og fornyet interesse i verden omkring hende.)

Vi kan også lære meget ved at interessere os for verden og de mennesker, vi har omkring os. Vi kan lære mange ting ved ganske simpelt at være opmærksomme på de oplevelser, vi har, og søge at forstå dem ved at studere og overveje dem i vores sind og vore tanker. Når vi observerer, studerer, arbejder og tænker dybt over tingene, vil vi lære mange værdifulde ting, også om hvordan, vi kan anvende disse ting i vores hverdag.

»Du har noget at give andre mennesker, men visse ting kan du ikke give dem, medmindre de er villige til at række ud og tage imod dem og betale prisen for at tage dem til sig. Det samme princip kan anvendes på at studere, udvikle talenter og suge lærdom til sig, på at erhverve sig færdigheder og på at lære alle livets lektier« (Richard L. Evans, *Richard Evans' Quote Book*, s. 74).

Drøft ældste Evans idé.

Hvilke muligheder er der i vores område for at øge vores kundskab og vore erfaringer?

Konklusion

Herren har befalet os at søge kundskab om evangeliet og om verden. Dette kan vi gøre ved at gå i skole, ved at gå på kurser, ved at interessere os for tingene omkring os og ved at søge at forstå vore oplevelser. Når vi vinder kundskab, vil vi lære at værdsætte jorden og alt, hvad Herren har skænket os. Større kundskab og mere uddannelse vil også hjælpe os til bedre at kunne forsørge vores familie, opbygge Guds rige, blive bedre borgere i samfundet samt til at blive mere som vor Fader i Himlen.

Udfordring

Fædre: I må opmuntre jeres børn til at søge uddannelse. Vis dem et eksempel på at lære, som de kan følge. Tilrettelæg familieaktiviteter, som kan hjælpe alle til at lære noget sammen.

Unge præstedømmebærere: Læg de nødvendige planer for at få en god uddannelse.

Lærereens forberedelser

Før du underviser i denne lektion:

1. Sæt dig ind i, hvilke uddannelsesmuligheder der findes i jeres land og samfund.
2. Bed nogle elever læse og fremlægge historier og skriftsteder fra denne lektion.

Jesus Kristus – vores sikre grundvold

Lektion 27

Denne lektion skal hjælpe os til en beslutning om at gøre Jesus Kristus til vores livs sikre grundvold.

Indledning

Anbring farvebilledet af Jesus foran klassen. Billedet findes sidst i denne bog. Bed eleverne kigge på billedet og derpå lukke deres øjne i ca. et halvt minut. Få dem til at forestille sig, at de er i Frelserens nærhed. Forklar, at følgende beretning vil hjælpe os til bedre at forstå vores Frelser, Jesus Kristus. (Skab en åndelig atmosfære ved at fortælle klassen denne oplevelse.)

Ældste Melvin J. Ballard virkede engang som missionær blandt de nordamerikanske indianere. På denne mission ønskede han et vidnesbyrd om, at han gjorde Herrens vilje. Han bad Herren bekræfte det og fortalte at han fik en drøm, hvori han befandt sig i templet. I drømmen gik han ind i et af templets værelser.

»Da jeg kom ind af døren,« sagde ældste Ballard, »så jeg den mest strålende person sidde på en forhøjning. Det var det mest strålende syn jeg nogensinde havde set eller som jeg overhovedet havde forestillet mig fandtes i de evige verdener. Da jeg kom nærmere for at blive præsenteret, rejste han sig og gik hen imod mig med udbredte arme. Han smilede og sagde blidt mit navn. Selv om jeg skulle blive en million år gammel, vil jeg aldrig glemme det smil. Han tog mig i sine arme og kyssede mig, trykkede mig ind til sig, og det var som om marven i mine ben smeltede! Da han havde gjort det, faldt jeg ned for hans fødder, og jeg badede dem med mine tårer og kys. Jeg så naglemærkerne i verdens forlørsers fødder. Den følelse, jeg fornemmede ved at være i nærheden af ham, som havde alle ting i sine hænder, at fornemme hans kærlighed og hengivenhed og hans velsignelse, det var en sådan oplevelse, at hvis jeg nogen sinde kan opnå det, som jeg her fik en forsmag på, vil jeg give alt, hvad jeg er, og alt, hvad jeg håber at blive, for at få lov at føle, hvad jeg dengang følte!« (*Sermons and Missionary Service of Melvin J. Ballard*, s. 156).

Vores behov for en frelser

Før vi kom til jorden, boede vi sammen med vor himmelske Fader. Medens vi var der, blev frelsesplanen forelagt os. Vi var så glade for

denne plan, at vi accepterede den og råbte af glæde (se Job 38:1–7).

Frelsesplanen gik ud på, at vi skulle forlade vor himmelske Fader og komme til jorden som jordiske mennesker. Her ville vi blive både fysisk og åndeligt adskilt fra vor himmelske Fader. Vi ville få frihed til selv at vælge, om vi ville adlyde Guds bud eller ej.

Hvis vi valgte at synde, ville vi dog blive urene. Det betyder, at én, som er syndfri, måtte betale prisen for vore synder, fordi intet urent kan indkomme i Himlens rige (se 1 Nephi 15:34).

Vor himmelske Fader udnævnte en frelser til at forløse os, for at hjælpe os tilbage til ham. Denne forløser er vores ældste åndelige bror, Jesus Kristus, som frivilligt kom til jorden og blev vores Frelser. Han sagde frivilligt, at æren for vores frelse tilhører Faderen i Himlen. (Se Abraham 3:27 og Moses 4:2.) Satan, en anden af vore åndelige brødre, ønskede også at være vores frelser. Men han ville tvinge os til at blive frelst og ønskede selv æren for det. (Se Moses 4:1.) Vor Fader i Himlen afslog hans tilbud og forudordinerede Jesus til at være vores Frelser (se 1 Pet 1:18–20.) På den måde bevarede han vores handlefrihed.

Jesus Kristus er vores sikre grundvold

Hvad er en sikker grundvold?

En sikker grundvold er et solidt fundament. Det er stærkt. Det kan ikke rokkes eller ødelægges. En sikker grundvold vil understøtte hvad som helst, der hviler på det. Når vi for eksempel bygger et hus, sørger vi for at støbe fundamentet så stærkt som muligt, så huset kan holde. På samme måde er vi nødt til at bygge vores tilværelse på en sikker grundvold, så vi kan udholde livets prøvelser.

Vores Frelser, Jesus Kristus, er den eneste sikre grundvold, vi kan bygge vores tilværelse på. Profeten Helaman sagde:

»Det er på vor Forløseres klippe, på Kristus, Guds Søn, I må bygge jeres grundvold, så at når djævelen sender sine mægtige vinde ... ja, når al hans hagl og frygtelige uvejr skal ramme jer, at det da ingen magt skal få over jer ... på grund af klippen, som I er bygget på, hvilken er en sikker grundvold, en grundvold, som menneskene ikke kan falde på« (Helaman 5:12).

Jesus er den sikre grundvold, fordi han blev forudordnet af Gud til at være vores Forløser. Nephi sagde: »Der [er] intet andet navn givet under himlen, hvorved mennesket kan blive frelst, uden navnet Jesus Kristus« (2 Nephi 25:20). Kun gennem Jesu Kristi forso-

ning og offer kan vi få tilgivelse for vore synder og modtage evigt liv. Vi kan ikke gøre disse ting selv. Kun Jesus har magten til dette.

Frelseren kan hjælpe os, men vi er nødt til først at gøre ham til vores sikre grundvold. Gør vi det, vil han hjælpe os med at klare de udfordringer, vi møder og øge vore evner til at bære vore byrder. Gennem ham kan vi få styrke til at udføre vanskelige opgaver. Han vil være en ven, som man kan stole på. Vi vil kunne dele vore glæder og sorger med ham og føle hans kærlighed og omsorg for os.

Byg på Kristus

For at vi kan bygge vores tilværelse på den sikre grundvold, vores Forløser, er vi nødt til at kende ham. Skrifterne siger, at for at kende Kristus må man holde hans bud (se 1 Joh 2:3). Når vi holder hans bud, vil vi lidt efter lidt komme til at ligne ham, lige til vi kan få adgang til ham selv (se Joseph Fielding Smith, *Lærdomme om Frelse*, 2:24).

Hvordan kan vi bygge på Kristus? (Fremvis skiltet »Hvordan man bygger på Kristus, den sikre grundvold« eller skriv teksten på tavlen.)

Vi kan bygge på Kristus på følgende måder:

STUDÉR SKRIFTERNE

Skrifterne åbenbarer Frelserens livshistorie, hans lærdomme og anvisninger. »I gransker Skrifterne,« har Herren sagt, »og netop de vidner om mig« (Joh 5:39). I skrifterne kan vi se, hvordan Frelseren behandlede menneskene på jorden, og hvordan vi skal behandle hinanden.

Gennem skrifterne har Herren givet os sit evangelium. Han sagde, at han ville frikende os på dommens dag, hvis vi ville bygge vores liv på hans evangelium. (Se 3 Nephi 27:13–16.) For at kunne sige, at man bygger sit liv på Kristi evangelium, må man have tro på Herren, omvende sig fra sine synder, blive døbt, modtage Helligåndens gave og holde ud indtil enden. Herren har lovet os, at helvedes porte ikke skal få overhånd over os, hvis vi bygger på hans evangeliums klippe (se 3 Nephi 11:39). Det betyder, at Satan ikke vil have nogen magt over os, hvis vi bygger på Kristi evangelium, og at vi i den sidste ende vil blive helliggjort og opløftet på den sidste dag. (Se 3 Nephi 27:17–22.)

Hvilken hjælp har det givet jer at kende Frelseren?

BED OG FAST

Bøn og faste kan hjælpe os til at komme Herren nærmere. Når vi faster og beder på et roligt sted, vil vi føle Frelserens kærlighed. Så vil

vi kunne fortælle Herren vore inderligste følelser, og han vil trøste os og give os fred i sindet.

En dame har fortalt, hvordan hun lærte vor Fader i Himlen og Frelseren bedre at kende gennem bøn:

Hun var lærer. En dag modtog hun en opringning og fik at vide, at hendes søn var druknet. Hun fik et forfærdeligt chok. I sin store sorg råbte hun: »Herre, min Gud, hvorfor, hvorfor!« Hun fik omgående et klart og tydeligt svar, der lød venligt i hendes indre: »Jeg har brug for ham.«

De følgende dage modtog hun en vidunderlig trøst. »Når jeg udøste mit hjerte i bøn til min Fader,« sagde hun, »hørte han mig og besvarede disse bønner på sin egen måde på sit eget tidspunkt ... Denne prøvelse kunne have ført mig langt bort fra min Fader i Himlen ... I stedet kom jeg min Skaber nærmere end jeg nogen sinde havde været, og han velsignede mig med kundskab og et vidnesbyrd« (Anita L. Hughes, "Why Did You Take My Son?" *Ensign*, juli 1978, s. 66).

TAG NADVEREN

Herrens Ånd vil give os indsigt i Frelserens liv og personlighed, for ét af formålene med Ånden er, at den skal vidne om Kristus (se Joh 15:26). Det er faktisk kun gennem Herrens Ånd, vi kan lære den dybere betydning af Herrens offer for os.

Vi kan beholde Herrens Ånd hos os efter vores dåb og bekræftelse, hvis vi værdigt tager nadveren (se L&P 20:77, 79).

Hvad skal vi tænke på, når vi tager nadveren?

FØLG DEN LEVENDE PROFET

Hvordan kan vi få hjælp til at bygge vores liv på Kristus ved at følge den levende profet?

Kirkens præsident er Guds talerør på jorden. Som sådan åbenbarer han Guds vilje for os i dag. Når vi følger profetens råd, følger vi derfor også Gud og lyder hans vilje. På den måde kan vi udvikle tro på Herren, når vi lærer lydighed og får erfaring. Denne tro virker som et »anker« for sjælen og motiverer os til at gøre gode gerninger (se Ether 12:4). Således vil vi blive elskværdige og værdige Guds sønner (se Moroni 7:25–26).

ELSK OG TJEN HERREN

Kong Benjamin sagde til sit folk: »Når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I blot Gud« (Mosiah 2:17). Vi elsker og tjener således Herren, når vi elsker og tjener andre. Og når vi elsker og tjener Frelseren, lærer vi ham bedre at kende. Det er ved at tjene Herren, at vi

lærer at føle, som han føler, og tænke som han tænker: »Thi hvorledes kender en mand den herre, som han ikke har tjent, og som er fremmed for ham og langt borte fra hans hjertes tanker og hensigter?« (Mosiah 5:13).

LEV SOM KRISTUS

Hvordan kan vi leve mere som Jesus Kristus?

Når vi adlyder Herrens bud og efterlever hans evangelium, begynder vi at leve som han levede, og på den måde kommer vi til at ligne ham mere.

Få den elev, du bad om det, til at holde sin 3–5 minutters tale om Mosiah 4 og 5.

På grund af kong Benjamins ord kunne hans folk føle Guds Ånd, og således blev de motiveret til at love Gud, at de altid ville holde hans bud. Blandt de bud kong Benjamin nævnedes, de skulle holde, var at huske Guds storhed, at være ydmyge, at bede hver dag, ikke at skade hinanden, at lære deres børn at elske hinanden, at give de fattige af deres goder, og at være rene i tanke, ord og gerninger. Eftersom kong Benjamins folk gjorde det, kom de til at ligne Frelseren mere. Vi kan også komme til at ligne Frelseren mere, hvis vi gør de samme ting.

Alma siger, at når vi lever mere som Frelseren, vil vi have »hans billede prentet i bevidstheden« (se Alma 5:14,19). Det betyder, at vi til dels er fyldt med Guds kærlighed og føler medlidenhed med andre. Det betyder, at vi ønsker at holde vore pagter med Herren og at være værdige til at bære hans navn.

Konklusion

Når vi studerer skrifterne, beder og faster, tager del i nadveren, følger de levende profeter, elsker og tjener Herren og lever, som Kristus gjorde det, vil vi komme til at kende Frelseren og ligne ham mere. På den måde bygger vi på ham som vores sikre grundvold.

Vi har fået løfte om, at vi ikke vil falde, hvis vores liv er grundfæstet på Kristi klippe. Det betyder, at et menneske, der bygger sit liv på Jesus Kristus, den sikre grundvold, vil holde ud i al evighed. Det betyder, at vi ved at komme til at ligne Herren mere vil kunne komme til at bo sammen med ham og vor Fader i Himlen igen og modtage alt, hvad de har til os.

Frelseren har lovet os: »Den, der modtager mig, modtager min Fader, og den, der modtager min Fader, modtager min Faders rige. Derfor skal alt det, som min Fader har, gives ham« (L&P 84:37–38).

Bær dit vidnesbyrd om, at Jesus er Forløseren og Frelseren. Hvis tiden tillader det, kan du bede andre præstedømmebærere om at bære deres vidnesbyrd.

Lad en elev atter læse ældste Ballards oplevelse, som står i denne lektions indledning.

Udfordring

1. Forpligt dig som præstedømmebærer til at kende Frelseren og komme til at ligne ham mere.
2. Vælg én af Frelserens egenskaber, som du kunne tænke dig at blive fuldkommen i i dit eget liv. Begynd allerede nu at arbejde med at opnå denne egenskab fuldt ud.

Lærereens forberedelser

Før du underviser i denne lektion:

1. Læs *Håndbog i evangeliske principper*, kapitel 3; »Jesus Kristus, vores udvalgte leder og Frelser,« samt kapitel 11, »Kristi liv«.
2. Skriv følgende skilt, »Hvordan man bygger på Kristus, den sikre grundvold,« eller skriv teksten på tavlen.

Hvordan man bygger på Kristus, den sikre grundvold

Studér skrifterne
Bed og fast
Tag nadveren
Følg den levende profet
Elsk og tjen Herren
Lev som Kristus

3. Vær forberedt på at bære dit vidnesbyrd om, at Jesus er Forløseren og Frelseren.
4. Bed i forvejen en elev holde en 3–5 minutters tale om, hvad kong Benjamin bad sit folk gøre i Mosiah 4, og hvordan hans folk reagerede på hans budskab i Mosiah 5. (De punkter, der bør fremhæves i denne tale nævnes i lektionen under overskriften »Lev som Kristus«).
5. Bed nogle elever læse eller fremlægge historier og skriftsteder fra denne lektion.

Handlefrihed – en gave fra Gud

Lektion 28

Formålet med denne lektion er at hjælpe os til bedre at forstå handlefrihedens princip og at lære os det vigtige i at træffe kloge valg.

Indledning

Nephi, Jakobs bror, har i Mormons Bog erklæret: »Fat derfor mod, og husk på, at I har frihed til at handle for jer selv; til at vælge vejen til evig død eller vejen til evigt liv« (2 Nephi 10:23).

Hvad giver os kraft til at træffe beslutninger? Hvorfor beslutter vi os for eksempel til at blive døbt? Eller hvorfor kan vi beslutte hvilket tøj vi vil have på, hvilken skole vi vil gå i eller hvilket job vi vil søge?

Svaret er, at vi har fået en gave fra Gud kaldet handlefriheden. Denne gave er kraften til at træffe valg. Det vigtigste valg, vi skal træffe, er et valg som er blevet muligt for os gennem Frelserens forsoning og angår det evige liv. Frelseren vil ikke tvinge os til at acceptere sit evangelium, men vælger vi at følge ham, vil han velsigne os og lære os, hvordan vi skal benytte vores handlefrihed til at blive som Gud.

Handlefrihed – en evig lov

Handlefrihed er en evig lov. Præsident Brigham Young belærte om menneskets handlefrihed, idet han sagde:

»Det er en lov, der altid har eksisteret i al evighed, og den vil altid eksistere i evighederne, som kommer. Ethvert intelligent væsen er nødt til at have kraft til at vælge« (*Discourses of Brigham Young*, s. 62).

Få en elev til at læse Moses 4:1–4 højt for klassen.

Hvornår skete denne begivenhed? Hvad skete der?

Før vi kom her til jorden, mødtes vi i et himmelsk råd. En af de store ting, der blev forelagt os, handlede om handlefrihedens evige princip. Lucifer, eller Satan, ønskede at fratage os vores handlefrihed. Jesus Kristus ønskede imidlertid at gøre sin Faders vilje, hvilket var, at vi skulle have lov til at vælge selv.

»Denne handlefrihed,« sagde præsident Wilford Woodruff, »har altid været menneskets arv under Guds regler og styrelse. Han besad den i himlenes himle før verden var til, og Herren har beva-

ret og forsvaret den mod Lucifers og hans tilhængeres angreb ... På grund af denne handlefrihed blev I og jeg og hele menneskehe- den gjort til ansvarlige væsener, ansvarlige for hvilken kurs vi ville følge, hvilket liv vi ville leve, og hvilke ting vi ville gøre« (*Discourses of Wilford Woodruff*, s. 8–9).

Anvendelse af handlefrihed

Alle er nødt til at have deres handlefrihed. Vor himmelske Fader har givet os handlefrihed, så vi selv kan vælge, hvad der behager os at gøre. Men vi må være klar over, at resultatet eller konsekvenserne af at benytte denne handlefrihed beror på de valg, vi træffer.

Skriv på tavlen: *Kundskab om godt og ondt, Frihed til at træffe valg, Konsekvenser af at træffe valg.*

KUNDSKAB OM GODT OG ONDT

For at kunne få en retfærdig dom, når vi møder Frelseren, må vi være i stand til at kunne tænke, bruge vores fornuft og vælge. Vi er nødt til at forstå, hvad det er, vi gør, kende forskel mellem godt og ondt og konsekvenserne af vore handlinger. Hvis en person er for ung eller på anden måde ikke forstår disse forskelle, kan han ikke blive bedømt på samme måde som dem, der forstår dem.

Derfor holder Herren os ikke ansvarlige for vore valg, før vi er 8 år gamle. Når vi når denne alder, eller det man kalder ansvarlighedens alder (se L&P 68:25–27), vil vi blive holdt ansvarlige for alt hvad vi gør, medmindre vi er evnesvage og ikke kan stilles til ansvar for vore handlinger.

Mormon forklarede: »Små børn er raske, thi de kan ikke begå synd ... Små børn kan ikke omvende sig, hvorfor det er en skrækkelig ugudelighed at fornægte Guds rene barmhjertighed mod dem; thi de er alle levendegjort i ham ved hans nåde« (Moroni 8:8, 19).

Mormon har også forklaret, at mennesker »som ikke har nogen lov« levendegøres i Kristus (Moroni 8:22). Det betyder, at mennesker, der ikke har lært om evangeliet, eller som ikke er i stand til at forstå det, ikke skal holdes ansvarlige, før de kan fatte det.

FRIHED TIL AT VÆLGE

Man kan kun have frihed til at vælge, hvis der er noget at vælge imel- lem. Hvis vi har frihed til at vælge, men intet at vælge imellem, har vi ikke handlefrihed. Vi kan med andre ord ikke vælge, medmindre vi stilles overfor et valg. Vi gør størst brug af vores handlefrihed, når vi vælger mellem godt og ondt. Det er derfor, Gud tillader Satan at gå imod det gode. Men når vi giver efter for Satans fristelser,

begrænser vi vores handlefrihed. Hver gang vi vælger det onde, mister vi en del af vores frihed. Friheden øges kun, når vi vælger det rette.

Fremvis illustration 28-a, »Fare – Badning forbudt.«

Få den elev, der har fået opgaven, til at fortælle beretningen og skiltet »Fare – Badning forbudt« (se »Lærerens forberedelser«).

Herren vidste, at vi ville blive påvirket af både det gode og det onde, når vi skulle træffe valg. Havde vi intet at vælge imellem, ville vi ikke have nogen handlefrihed. Derfor gav Herren os nogle principper, regler og bud, som vi skal følge. Satan og hans kræfter frister os på den anden side til at være ulydige:

Herren siger: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind og af hele din styrke« (Mark 12:30). Satan siger på sin side: »Hvorfor elske Gud? Hvorfor ikke ignorere ham?« Satan kan oven i købet antyde, at der ikke findes nogen Gud!

Herren siger: »Husk sabbatsdagen og hold den hellig« (2 Mos 20:8). Satan siger: »Brug sabbatsdagen som fridag. Hvad gavn har du af at komme i kirke og ikke arbejde på denne dag?«

Herren siger: »Ær din far og din mor« (2 Mos 20:12). Satan frister os måske til at være ulydige mod vore forældre: »Det er dit eget liv, du kan bruge det som du har lyst. De bliver snart gamle, og så kan de andre tage sig af dem« (tilpasset efter Carl W. Buehner, "Who's on the Lord's Side," *Improvement Era*, juni 1961, s. 402).

Præsident Spencer W. Kimball skrev engang et brev til en ung mand, som kæmpede med at tage en beslutning om religion. Præsident Kimball ønskede at sikre sig, at den unge mand forstod sine valgmuligheder. Han skrev:

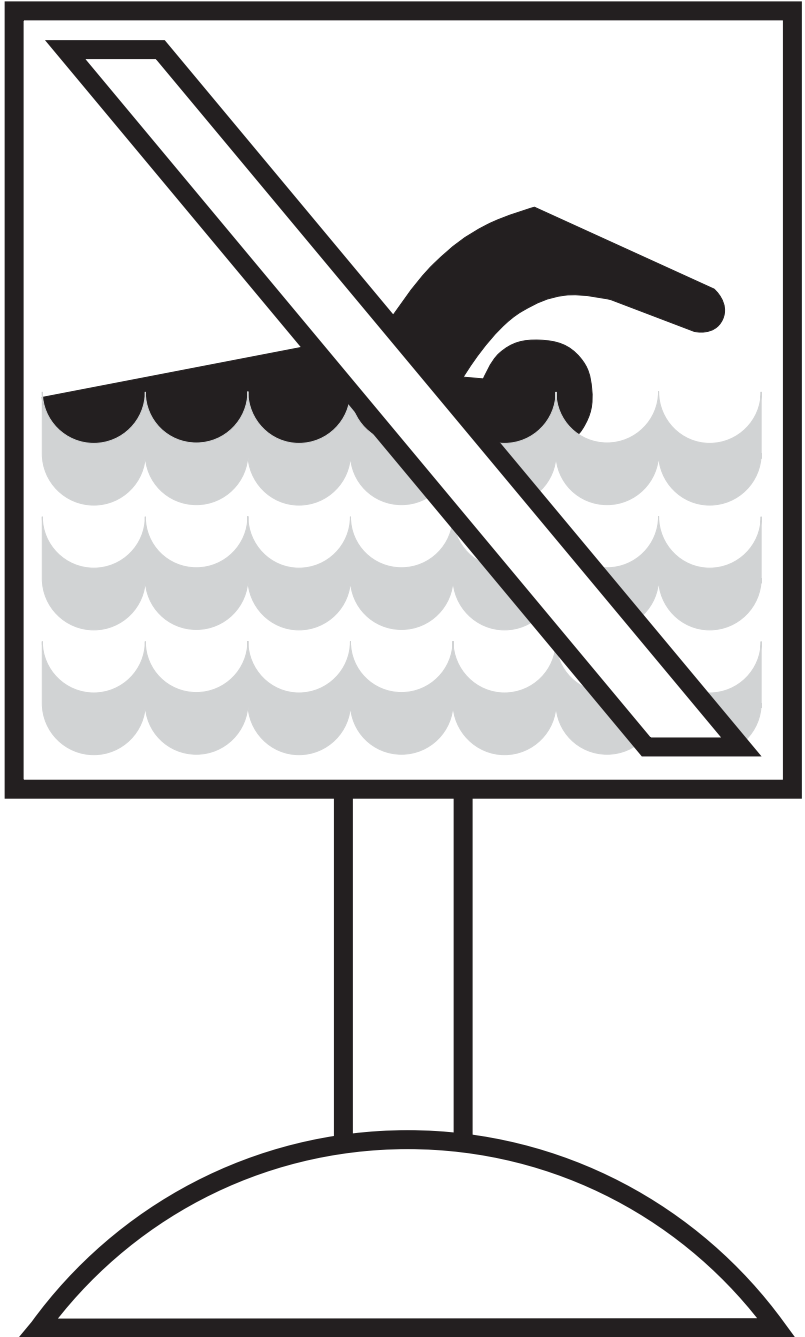
»Kære John.

Din modstand og dine argumenter mod evangeliets sandheder har bekymret mig meget.

Jeg er klar over, at jeg ikke kan overbevise dig imod din vilje, selv om jeg kunne, ville jeg ikke lægge tvang på dine tanker, for handlefrihed er Guds grundlæggende lov, og hver enkelt må påtage sig ansvaret for sine egne reaktioner; men så må enhver af os sandelig gøre sin del for positivt at påvirke dem, som behøver hans hjælp« ("Absolut sandhed," *Den danske Stjerne*, juli 1979, s. 1).

KONSEKVENSERNE AF AT TRÆFFE VALG

Vi er nødt til at forstå, at vi har frihed til at vælge, men vi kan ikke vælge konsekvenserne af vore handlinger. Gode konsekvenser er

resultatet af rette valg. Dårlige konsekvenser er en følge af forkerte valg. Profeten Samuel i Mormons Bog erklærede:

»Han [Gud] har skænket jer evnen til at kende det gode fra det onde, og han har givet jer frihed til at vælge liv eller død; og I kan gøre godt og blive bragt tilbage til det gode eller blive gengældt med det gode, eller I kan gøre ondt og blive gengældt med det, som er ondt« (Helaman 14:31).

Dette handlefrihedsprincip er ligesom høstens lov: Hvad vi sår, det skal vi også høste (se Gal 6:7–8). En landmand efterlever denne lov. Den sæd, han vælger at så, er afgørende for, hvilke frugter han skal høste. Hvis han sår hvede, vil han høste hvede, ikke majs. Han kan heller ikke behandle sine marker ligegyldigt, når han har tilsået, og forvente en god høst.

Konsekvenserne i livet er ligesom konsekvenserne i landbruget nøje forbundet med vore valg. Når vi har truffet et valg, er vi nødt til at acceptere resultaterne af dette valg. Somme tider vil vi ikke se de fulde konsekvenser af vore valg, før vi bliver dømt af Gud. Men mange gange påvirkes vi øjeblikkeligt af vore valg. Vi medlemmer af Kirken har for eksempel fået Helligåndens gave lige efter vores dåb. Den fulde nytte vi har haft af, at have Helligånden som ledsager ses ikke før efter vores opstandelse, men hvis vi vælger at være ulydige mod Helligånden og begår synd, vil vi miste dens indflydelse i vores liv. De øjeblikkelige konsekvenser af at vælge forkert er, at vi ikke længere oplever den trøst, forståelse, kærlighed og vejledning, som Helligånden skænker os, hvis vi gør det rette.

Hvilke konsekvenser får det, når en ung mand bryder visdomsordet? (Han bliver uværdig til at gå videre i præstedømmet. Ånden forlader ham. Han bliver uværdig til at tjene en mission. Han kan blive afhængig af stoffer, der skader hans legeme.)

Når en far ikke underviser sine børn i evangeliet, hvilke konsekvenser vil det så få? (Der hersker ikke så stor kærlighed i familien. Børnene kender måske ikke forskel mellem godt og ondt. Han kan miste sine børn. Børnenes fremgang sinkes.)

Vores liv vil afspejle, hvordan vi anvender vores handlefrihed, hvad enten konsekvenserne følger omgående eller senere. Velsignelserne ved at træffe rette valg er, at vi ikke behøver frygte hverken omgående konsekvenser eller dem, der kommer i fremtiden. Det er budskabet i salmen »Gør hvad er ret«.

Syng »Gør hvad er ret« (se *Håndbog i evangeliske principper*, s. 258).

Vi er ansvarlige for vore valg

Præsident Joseph F. Smith har sagt: »Gud har givet alle mennesker handlefriheden og har skænket os det privilegium at tjene ham eller lade være ... Men han vil kræve os strengt til ansvar for den måde, hvorpå vi benytter vor handlefrihed, og som det blev sagt til Kain, således skal det siges til os: ›Du ved, at når du handler vel, kan du løfte hovedet frit; men handler du ikke vel, så lurder synden ved døren‹ (1 Mos 4:7)« (*Evangeliske lærdomme*, s. 41–42).

Lehi forklarede handlefrihed for sin søn Jacob: »Derfor er menneskene fri ... [til at] vælge frihed og evigt liv ved den store formidler for alle mennesker, eller fangenskab og død efter djævelens magt og fangenskab« (2 Nephi 2:27).

Den dag vil komme, da vi alle vil stå foran Gud for at blive dømt. Der vil vi aflægge beretning om vores forvaltning og de valg, vi har truffet. Derefter vil Gud dømme os. Hans domme, der er baserede på hans lov og Himlens lov, vil være både retfærdige og barmhjertige. Alma sagde:

»Og Guds retfærdighed kræver, at menneskene skal dømmes efter deres gerninger, og dersom deres gerninger i dette liv og deres hjerters attrå har været gode, at de da også på den yderste dag skal genindsættes i det gode.

Og dersom deres gerninger er onde, da skal de komme til dem igen som onde« (Alma 41:3–4).

Vi har frihed til at handle, men vi vil blive holdt ansvarlige for vore handlinger, og vore handlinger er resultater af vore valg. Det er derfor vigtigt, at vi træffer de rette valg. Dette kan vi gøre ved at følge det eksempel, som Jesus Kristus var samt lyde hans retfærdige tjenere. Vi kan for eksempel lære meget af den måde, Josef fra Det Gamle Testamente levede.

Da Josef var bragt til Egypten, blev han Potifars tjener. Potifar var Faraovens hofmand og chefen for livvagten. Josef blev velsignet, fordi han valgte at følge Herren. Potifar så, at alt, hvad Josef gjorde, var godt, så han satte Josef over alt, hvad han ejede. Herren velsignede Potifars hus og marker for Josefs skyld.

På det tidspunkt begyndte Potifars hustru imidlertid at kaste sine øjne på Josef. Hendes følelser for ham voksede, indtil hun en dag forsøgte at friste Josef til at begå hor med hende.

Kendte Josef Guds lov om hor? Hvilke valg havde Josef? Hvad valgte han at gøre? Få en elev til at læse 1 Mos 39:7–12.

Da Josef kom ud for denne fristelse, tænkte han på den store tillid, Potifar havde til ham, men hvad der var endnu vigtigere, han tænkte på Herren og sit løfte til ham om at være lydige. Josef vidste, at han i den sidste ende skulle stå Gud til regnskab. Denne viden gav ham styrke til at modstå Potifars hustru. Han valgte at adlyde Gud.

Potifars hustrus anstrengelser for at friste Josef lykkedes ikke, fordi han med det samme afviste hende. Hun fristede ham dag efter dag, men han blev ved med at modstå hende. Til sidst beskyldte hun i sin vrede og skuffelse Josef for at have begået selve den synd, som hun var skyld i. Som følge deraf blev Josef sat i fængsel.

»Men Herren var med Josef,« fordi han valgte at være lydige. Til sidst blev Josef løsladt fra fængslet og kom til at herske over hele Egypten. (Se 1 Mos 39–41.)

Hvad huskede Josef på, da han blev fristet? Hvordan kan Josefs eksempel hjælpe os til at benytte vores handlefrihed rigtigt?

Konklusion

Præsident David O. McKay har udtalt:

»Næst efter selve livets gave er retten til selv at styre vores liv Guds største gave til mennesket. Handlefriheden er mere værdifuld end noget andet, vi kan komme til at eje på jorden. Den er fast forbundet med menneskets ånd. Det er en guddommelig gave til ethvert normalt væsen. Mennesket har fået en særlig gave, som intet andet levende væsen har fået overdraget. Gud gav ham magt til at vælge. Kun til det menneskelige væsen har Skaberens sagt: ›Ikke desto mindre kan du selv vælge, thi det er givet dig‹ (Moses 3:17). Uden denne guddommelige kraft til at vælge, kunne menneskeheden ikke have fremgang« ("Man's Free Agency," *Improvement Era*, dec. 1965, s. 1073).

Vi er nødt til at have handlefrihed for at gå fremad. Men vi må benytte vores handlefrihed rigtigt, for Gud vil holde os ansvarlige for vore valg. Vi er nødt til at vælge klogt. For at gøre det må vi forsøge at adlyde vor himmelske Fader. Vi bør også henvende os til ham i bøn, lytte til hans profeter og være værdige til Helligåndens vejledning.

Udfordring

Tænk over de mange valg, du skal foretage hver dag. Tænk et øjeblik på de vigtigste beslutninger, du har truffet og deres konsekvenser. Vælg et område i livet, hvor du kan forbedre dig. Træf nogle beslutninger, der vil bringe de ønskede resultater.

Yderligere skriftsteder

2 Nephi 2:11 (modsetsninger i alle ting)

2 Nephi 2:27 (frihed til at vaelge frihed og evigt liv eller fangenskab og død)

L&P 58:26–29 (vi skal ikke have befaling i alle ting)

L&P 101:78 (ansvarlige for vore synder)

Lærerens forberedelser

Før du underviser i denne lektion:

1. Læs *Håndbog i evangeliske principper*, kapitel 4, »Frihed til at vaelge.«
2. Bed i forvejen en elev forberede sig på at fremlægge følgende eksempel: »Når vi giver efter for Satans fristelser, begrænser vi vore valg. Følgende eksempel viser dette. Forestil jer, at I så et skilt ved stranden, hvorpå der stod: Fare – Badning forbudt. Vi ville måske synes, at det var en begrænsning. Men er det det? Vi har jo stadig mange valgmuligheder, vi kan frit bade mange andre steder. Vi kan frit gå en tur langs kysten og samle strandskaller. Vi kan frit nyde solnedgangen. Vi kan frit gå hjem. Vi kan også frit ignorere skiltet og svømme ud i faren. Men har vi én gang valgt at ignorere advarselsskiltet, har vi kun få valgmuligheder tilbage. Vi kan prøve at flygte eller vi kan råbe om hjælp, men vi vil måske drukne« (*Håndbog i evangeliske principper*, s. 16).
3. Forbered dig på at klassen synger »Gør hvad er ret« (se *Håndbog i evangeliske principper*, s. 226).
4. Bed nogle elever læse eller fremlægge historier og skriftsteder fra denne lektion.

Hold sabbatsdagen hellig

Lektion 29

Formålet med denne lektion er at lære os at holde sabbatsdagen hellig.

Indledning

I 1930'erne var der i De forenede Stater mange mennesker, som ikke kunne finde arbejde. Det var hårde tider. En præstedømmebærer i Salt Lake City kom til at arbejde for staten. Det gav mere end de fleste andre job, men det krævede, at han arbejdede om søndagen, og han manglede pengene til at forsørge sin familie.

Han vidste, at Herren ikke altid fandt behag i at folk arbejder på søndage, så han bad Herren om han ville godkende, at han arbejdede om søndagen. I dette tilfælde gav Herren ham den følelse, at han ikke skulle arbejde om søndagen. Han talte med sin hustru om det. De følte begge, at han skulle tale med sin chef om, at han ikke ville arbejde om søndagen. Da han gjorde det, sagde chefen, at han ville miste sit arbejde.

Hvad ville I gøre i denne mands sted?

Da denne præstedømmebærer nægtede at arbejde om søndagen, mistede han sit arbejde. Kort tid senere fandt han dog et andet arbejde, hvor han ikke behøvede at arbejde på sabbatten.

Sabbatsdagens hellighed

I begyndelsen brugte Herren seks dage til at skabe denne jord, men den syvende dag hvilede han (se 1 Mos 2:2–3). Denne dag kaldte han sabbatten. Han satte eksemplet ved at vise os, at vi skulle ære sabbatten ved at hvile fra alt vores arbejde. Gud har lige fra begyndelsen altid forlangt, at hans børn skulle hellige ham én af de syv dage.

Før Kristi tid holdt man sabbat på den syvende dag i ugen. Men efter Kristi opstandelse blev sabbatten ændret til at være den første dag i ugen (se ApG 20:7). Den blev kaldt Herrens dag (se Åb 1:10) til ære for hans opstandelse på denne dag (se Joh 20:1). Kristus er derfor sabbattens Herre (se Mark 2:27–28). Som sådan har han befalet os at holde sabbatten på »min hellige dag« (se L&P 59:9–13).

På Moses' tid understregede Herren vigtigheden af at holde sabbatten, idet han tog det med i de ti bud.

Læs 2 Mos 20:8–11.

Herren fortalte israelitterne, at sabbatsdagen var en meget betydningsfuld dag, og at når de lydigt ærede den, var det et tegn på deres trofasthed imod ham (se 2 Mos 31:12–17).

Sabbatten blev overholdt, som Herren havde anvist det i dette og andre skrifter, lige til Jesu Kristi tid. I disse århundreder var der mange uinspirerede religiøse ledere, der lavede mange forbud imod hvad et menneske kunne gøre på sabbatten. De forkyndte for eksempel, at man ikke måtte tænde et bål eller slukke det på sabbatten. Man måtte kun binde en knude, hvis man kunne gøre det med én hånd. Man måtte ikke gå over 1,6 km. Brækkede ben måtte ikke sættes sammen før efter sabbatten.

Det blev så vanskeligt for folk at overholde alle reglerne, at de helt glemte det virkelige formål med sabbatsdagen. Sabbatten blev en byrde for folk, fremfor en velsignelse og glæde.

Glemmer folk også i vore dage formålet med sabbatten? Hvad gør de?

Præsident George Albert Smith forklarede, hvilken indstilling man bør have til sabbatten: »[Herren] har afsat én dag ud af de syv, ikke for at den skulle være en byrde, men for at bringe glæde i vores tilværelse og gøre vores hjem til et samlingssted for familien ... for at øge vores kærlighed til hverandre« (*Improvement Era*, jan. 1949, s. 9).

Hvordan kan sabbatsdagen blive en glæde i vores tilværelse?

Herren har åbenbaret, at han velsignede og helligede sabbatten. På denne dag skal vi hvile fra alle vore byrder, bekymringer og vores arbejde. Det er en dag, hvor vi kan takke Herren for de mange velsignelser, han giver os, for vores sundhed og vore kræfter samt den trøst og de åndelige glæder, han skænker os. Sabbatsdagen har vi fået for at komme vor himmelske Fader nærmere ved at læse i skrifterne, bede og komme til møder, hvor vi kan tilbede ham og tage del i nadveren.

Sabbatsdagens helligholdelse

Det Første Præsidentskab har givet os bestemte instruktioner om, hvad vi kan gøre på sabbatsdagen:

»Sabbatten er ikke bare en dag, hvor vi kun hviler fra vores arbejde, en dag, som vi frit kan bruge efter lyst. Det er en hellig dag, Herrens dag, som skal tilbringes i ærbødighed og med at tilbede Gud« (*Church News*, 11. juli 1959, s. 3).

Herren har ikke givet os mange regler for sabbatten. Han har ganske enkelt givet os nogle anvisninger, som kan vejlede os i at holde sabbatsdagen hellig.

Læs Lære og Pagter 59:9–13. Hvorfor har Herren bedt os holde sabbatsdagen hellig? (For at vi kan holde os uplettede af verden.)

Hvad vil det sige at »holde sig uplettet af verden«?

Hvad bør vi gøre for at holde sabbatsdagen hellig? (Gå til bedehuset, hvile fra vores arbejde, tilegne Gud vores andagt, ofre vore gaver og sakramenter, bekende vore synder, tilbede vores mad i hjertets oprigtighed, faste og bede.)

Hvad betyder andagt? Andagt betyder loyalitet, trofasthed, føle dyb kærlighed, tilbedelse.)

Herren har gjort det klart for os, at hvis vi vil holde sabbatsdagen hellig, skal vi tilbringe dagen med at tilbede Gud og gøre godt.

Hvad er det for gaver vi skal ofre?

De gaver, vi skal ofre, skal ofres til Herren, og det er bl.a. tiende og offerydelsler. Det er passende at give disse offerydelsler netop på sabbatten.

Hvad menes der med hjertets oprigtighed?

Hjertets oprigtighed betyder, at det vi gør har et oprigtigt formål. Når man forbereder sin mad i hjertets oprigtighed vil det sige, at man gør det med kærlighed i hjertet til Herren og hans børn.

Udover de instruktioner, vi får i skrifterne og af vore levende profeter om, hvordan vi holder sabbatsdagen hellig, kan vi lære mere om det ved at studere Frelserens liv. Jesus mødte f.eks. en mand med en vissen hånd, en dag da han gik ind i synagogen for at undervise. De skriftkloge og farisæerne, der mente at man brød sabbatten ved at helbrede folk på denne dag, samlede sig omkring Frelseren for at se, hvad han ville gøre.

Herren, der vidste, hvad de tænkte, spurgte dem: »Er det tilladt at gøre noget godt eller gøre noget ondt på en sabbat, at frelse liv eller at ødelægge det?« Så kiggede han sig omkring, så på dem alle og sagde så til manden: »Ræk din hånd frem!« Det gjorde manden, og hans hånd blev fuldstændig rask. (Se Luk 6:6–10.)

En anden sabbatsdag spurgte Jesus: »Hvis en af jer har en søn eller en okse, som falder i en brønd, vil han så ikke straks trække dem op, selv om det er på en sabbat?« (Luk 14:5–6). På den måde lærte Jesus os, at der er noget arbejde, der er nødt til at gøres på sabbatten. Præsident Spencer W. Kimball har sagt:

»Det er sandt, at nogle mennesker er nødt til at arbejde om søndagen. Og noget af det arbejde, som er nødvendigt om søndagen, for eksempel at passe de syge, kan i virkeligheden virke som en hyl-

dest til sabbatten. Men ved sådanne aktiviteter må vore motiver bygges på omhyggelige overvejelser.

Når mænd og kvinder er parate til at arbejde om sabbatten for at øge deres velstand, bryder de befalingen, for de penge, som tjenes om sabbatten, er, hvis arbejdet er unødvendigt, urene penge« (»Sabbatten – en glædes dag,« *Den danske Stjerne*, juli 1978, s. 5).

Der er tidspunkter, hvor vi ikke kan undgå at arbejde om søndagen, som præsident Kimball påpeger. Men skal vi arbejde, må vi bevare sabbattens ånd i vores hjerte. Når vi holder sabbatsdagen hellig, viser vi Herren vores kærlighed. Vi viser vores taknemmelighed for hans godhed. Når vi kommer ud for at skulle træffe en beslutning, om vi vil deltage i en aktivitet, som måske ikke er passende for sabbatten, bør vi stille os selv tre spørgsmål:

- Gør det noget godt?
- Er det åndeligt opløftende?
- Ville Jesus gøre det?

»Forældre opdager ofte, at de ting, der gør søndagen til en god dag for deres børn, også gør det til en god dag for dem. [En] ung far ... sagde: »Om søndagen tilbringer jeg mere tid sammen med mine børn end på nogen anden dag. Om lørdagen er der altid så meget at gøre i hus og have ... og børnene skænkes ikke megen opmærksomhed. Men om søndagen læser min hustru og jeg mere for dem, og vi synger mere sammen med dem. Vi går ture i nabolaget. Vi lytter til deres fortællinger ... Børnene elsker søndagen fordi, de har os noget mere – og vi elsker søndagen, fordi vi kan give dem noget mere af os selv ...«

»Vi vil bare ikke tillade, at noget, der kommer udefra, forhindrer os i at tage os af hinanden,« sagde en mor, og denne udtalelse vinder genklang i mange andre familier. »Hvad vi end gør om søndagen, så gør vi det sammen ... Vi besøger slægtninge – hele familien sammen. Vi holder særlige møder med vore børn og sørger for at programmet er dejligt for alle aldersgrupper. Det er blevet en sådan vane nu, at vore børn helt automatisk afviser invitationer fra venner til at gøre ting, der kan holde dem borte fra hjemmet« (Orson Scott Card, "Making Sunday the Best Day of the Week," *Ensign*, jan. 1978, s. 9).

Der er mange mennesker, som ærer sabbatten:

- Mange landmænd høster og sælger deres produkter på de seks dage, som mennesket har fået til at arbejde i. De gør kun de ting,

der er absolut nødvendige for dem at gøre på Herrens hellige dag, og adlyder hans bud om at tilbede ham.

- Kvægavlere flytter deres dyr på hverdage og fuldender eller afbryder deres gøremål lørdag aften, så de kan passe deres møder om søndagen.
- Ejere af gode forretninger indenfor restaurationsbranchen lukker dørene på sabbatten og tilbringer dagen med at lede aktiviteter i Kirken.
- Forretningsfolk holder deres forretninger lukkede om søndagen, selv om andre butikker holder åbent.
- Ejere af servicestationer lukker om søndagen og klarer fortjenesten på de seks dage, der er givet os at arbejde i.
- Ledere af butikker i storcentre lukker deres døre om søndagen og tilbringer denne dag med at tilbede Herren.
- Apotekere sælger kun det, der er livsnødvendigt på sabbatten.
- Skoleelever læser deres lektier på hverdagene.
- Fabrikanter holder deres fabrikker lukkede på sabbatten.
- Jægere nøjes med at gå på jagt om hverdagen; fiskere finder tid til at fiske på ugens andre seks dage.
- Familier tager på udflugter og holder familiefester på en anden dag end netop sabbatten. Der findes mange, der aldrig afholder fester eller tager på udflugter om søndagen.

Det kan betyde ofre at holde sig til disse ting. Men der findes i næsten enhver forretningsbranche, ethvert erhverv og fag trofaste mennesker, som har succes, selv om de må ofre noget, og som i stedet nyder glæde ved at adlyde Herrens bud om at holde hans dag hellig.

Læs 3 Mos 23:2.

Konklusion

Herren har sagt, at vi ikke må bagatellisere det, der er helligt. Noget af det mest hellige, Herren har givet os, er hans hellige dag. Ældste Ezra Taft Benson har sagt: »Formålet med sabbatten er at vi skal opløftes åndeligt, forny vore pagter, tilbede Herren, hvile og bede. Det er meningen, vi skal have åndelig føde, at vi skal holde os uplettede af denne verden ved at adlyde Guds bud« (*Ensign*, maj 1971, s. 6).

Udfordring

Prøv at gøre sabbatten mere åndelig. Gør det ved at samle familien omkring dig, og tal med dem om familiens opførsel på sabbatten.

Prøv at finde frem til den bedste måde at holde sabbatsdagen hellig. Mind familiens medlemmer om, at de bør stille sig selv tre spørgsmål for at afgøre om det, de gør, er passende:

- Gør det noget godt?
- Er det åndeligt opløftende?
- Ville Jesus gøre det?

Yderligere skriftsteder

Neh 13:15–21 (handel på sabbatten)

Es 58:13–14 (ingen forlystelser på sabbatten)

3 Mos 19:30 (befaling om at holde sabbatten)

Lærereens forberedelser

Før du underviser i denne lektion:

1. Læs *Håndbog i evangeliske principper*, kapitel 24, »Sabbatsdagen.«
2. Bed nogle elever læse eller fremlægge historier og skriftsteder fra denne lektion.

Denne lektion er beregnet til at hjælpe os med at efterleve tiendeloven og betale gavmilde offerydelser.

Indledning

Skriv følgende spørgsmål på tavlen: »Kan et menneske bedrage Gud?«

Vi stilles mange vigtige spørgsmål i skrifterne. Da Kristus besøgte Amerika efter sin opstandelse, stillede han for eksempel folket et spørgsmål, som tidligere var blevet stillet af Malakias, en profet i Det gamle Testamente: »Kan et menneske bedrage Gud?« (3 Nephi 24:8; Mal 3:8).

Hvordan er det muligt at bedrage Gud?

Læs 3 Nephi 24:8.

Tiendeloven

Tiendeloven er mere end et af Herrens bud. Ved hjælp af dette har vi mulighed for at tilbagebetale ham en del af det, han skænker os. Ved hjælp af dette kan vi også hjælpe med til at opbygge hans rige og vise vores tro på ham.

Spørgsmålet lyder ofte: »Hvad er en fuld og ærlig tiende?« Tiende er en tiendedel af vores indtægt (se L&P 119). Det betyder, at vi betaler en tiendedel af det, vi tjener, eller hvis vore flokke og hjerde formerer sig, eller vi høster på vore jorde, giver vi en tiendedel af denne fortjeneste i varer fremfor i penge. (Se *Håndbog i evangeliske principper*, s. 133–134.)

Vores tiende betaler vi til Herrens repræsentant, biskoppen eller grenspræsidenten. Han sender derpå disse bidrag til Kirkens hovedsæde, hvor der føres en optegnelse over vores tiende og vore andre bidrag.

Engang om året anmodes hvert medlem om at træffe aftale om et møde med biskoppen eller grenspræsidenten. Til dette møde gennemgår han vore tiendeoptegnelser med os personligt og spørger, om vi har betalt fuld tiende det år. Dette møde kaldes »tiendeopgørelse.«

Herren betragter tiendebetaling som så vigtigt, at vi ikke kan få nogen tempelanbefaling, medmindre vi betaler fuld tiende. Desuden skal mænd og drenge betale fuld tiende, før de kan forfremmes indenfor præstedømmet.

Ældste Matthew Cowley, tidligere medlem af De Tolvs Kvorum, har fortalt om en god søster, der boede i en afsides landsby på New Zealand, og om hvordan hun havde den rette ånd med hensyn til at betale tiende:

»Jeg husker engang, hvor jeg, sådan som jeg altid gjorde det, når jeg var der i nabolaget, besøgte denne dejlige, lille kvinde, som dengang var næsten blind. Hun boede ikke i en organiseret gren, havde ingen kontakt med præstedømmet, undtagen når missionærerne kom forbi.

Hun var ude i baghaven ved sit lille bål. Jeg rakte ud mod hende og skulle til at gnide næse med hende, da hun sagde: »Du skal ikke tage mig i hånden.«

Så lagde hun sig på alle fire ovre ved sit lille hus. Ved husets hjørne stod der en spade. Hun løftede spaden op og kravlede så i en anden retning, idet hun målte den afstand, hun tilbagelagde. Til sidst kom hun til sit bestemmelsessted og begyndte at grave i jorden. Hendes spade stødte på noget hårdt, en krukke. Hun stak hånden ned i den, tog noget op og rakte mig det. Det viste sig at være newzealandske penge. I amerikanske penge svarede det til omkring 100 dollars.

Hun sagde: »Det er min tiende. Nu kan jeg hilse ordentligt på Guds præstedømme.«

Jeg sagde: »Så meget skylder du ikke i tiende.«

Hun sagde: »Det ved jeg godt. Endnu skylder jeg ikke så meget, men jeg betaler forud, for jeg ved ikke hvornår Guds præstedømme atter kommer forbi.«

Så lænede jeg mig frem og pressede min næse og min pande mod hendes, og tårerne fra mine øjne vædede hendes ansigt« (»Jeg åbner Eder himmelens sluser,« *Den danske Stjerne*, dec. 1974, s. 523).

Howdan kan vi vise vores kærlighed til Herren ved at betale tiende? Hvordan viser vi derved vores tro?

Offerydelser

Vi kan også yde andre bidrag foruden tiende for at være med til at opbygge Herrens rige. Disse bidrag kaldes offerydelser.

Vores biskop, grenspræsident eller gruppeleder fortæller os om vore muligheder for at betale offerydelser. Han fortæller, hvornår vi bør betale vore fasteofferydelser. Han fortæller, hvornår vi bør bidrage til en ny kirkebygning. Han fortæller, hvornår der er brug for velfærdsydelse, og han lader os vide hvor meget, der er brug for i vores ward eller gren.

Følgende beretning af ældste Boyd K. Packer hjælper os til at forstå vigtigheden af at betale tiende og offerydelser:

For nogle år siden kom der to missionærer og fortalte deres grenspræsident, at en familie, de underviste, pludselig havde besluttet sig til alligevel ikke at lade sig døbe. Faderen havde hørt om tiende og aflyste alle yderligere møder med missionærerne.

»Nogle få dage senere,« fortæller ældste Packer, »overtalte grenspræsidenten ældsterne til at gå med ham hen for at besøge familien endnu engang.

»Jeg hører, at De har bestemt Dem til ikke at slutte Dem til Kirken?« sagde han til faderen.

»Det er rigtigt,« svarede han.

»Ældsterne fortæller mig, at De ikke bryder Dem om tanken om at betale tiende.«

»Ja,« sagde faderen. »De havde ikke fortalt mig om det tidligere, og da jeg hørte det, sagde jeg til mig selv: »Nu forlanger de simpelthen for meget. Vores kirke har aldrig forlangt noget sådant af os. Vi synes bare, at det er lige hårdt nok, og vi vil ikke være medlemmer.«

»Fortalte de Dem om fasteofferet?« spurgte han.

»Nej,« sagde manden. »Hvad er det for noget?«

»I stedet for to måltider faster vi en gang om måneden og giver de penge, disse to måltider ville have kostet, til hjælp til de fattige.«

»Det fortalte de ikke noget om,« sagde manden.

»Nævnedes de byggefonden?«

»Nej, hvad er det?«

»I vores Kirke bidrager vi allesammen til bygningen af nye kirker. Hvis De sluttede Dem til Kirken, ville De ønske både at tage del i arbejdet og i indsamlingen af de nødvendige midler. Vi er for øvrigt ved at bygge en ny kirke her,« fortalte han.

»Det er mærkeligt,« sagde han, »at de ikke har nævnt noget om det.«

»Forklarede de velfærdsprogrammet for Dem?«

»Nej,« svarede faderen, »hvad er det for noget?«

›Ser De, vi tror på, at vi skal hjælpe hinanden. Hvis der er en, der trænger til noget eller er syg eller arbejdsløs eller på anden måde i knibe, så er det ordnet sådan, at vi hjælper til, og man ville også forvente, at De hjalp til.

Sagde de ikke til Dem, at vi ikke har nogen betalt præstestand? Vi giver alle sammen af vores tid, vore talenter, vore midler, og vi rejser ud – alt sammen for at hjælpe værket frem. Og vi får ikke penge for det.«

›De sagde slet ikke noget som helst af alt det,« sagde faderen.

›Nå,« sagde grenspræsidenten, ›men hvis De vender Dem bort for en så lille ting som at betale tiende, så er De bestemt ikke parat til at slutte Dem til denne kirke. Måske har De truffet den rigtige beslutning, når De siger, at De ikke vil slutte Dem til os.«

Da de skulle til at gå, tilføjede han nærmest, som om det var noget, han lige var kommet i tanker om: ›Har det aldrig undret Dem, hvorfor folk gør sådanne ting frivilligt? Jeg har aldrig modtaget en regning på tiende. Der er aldrig kommet nogen for at hente den. Men vi betaler den alligevel – den og alt det andet – og vi regner det for et stort privilegium.

Hvis De blot kunne indse *hvorfor*, så ville De indenfor deres rækkevidde have den kostelige perle.

Men,« fortsatte grenspræsidenten, ›det er op til Dem. Jeg håber bare, De vil bede om forståelse af, hvad der er det rigtige.«

Nogle få dage senere besøgte manden grenspræsidenten i hans hjem ... Han ønskede at fastsætte tidspunktet, hvor han og hans familie kunne blive døbt« (Boyd K. Packer, »Hvem meget er givet,« *Den danske Stjerne*, maj 1975, s. 2–3).

Hvad var det, der fik denne mand til at tilslutte sig Kirken? Skriv de forskellige ofre, der er nævnt i denne beretning, på tavlen. (Fasteoffer, byggefond, velfærdsfond.)

Vi kan også betale til en missionsfond. Lokale budgetter kommer i dag fra tiende. Budgetmidler bruges f.eks. til at vedligeholde kirkebygninger, til mad og ekstraudgifter i forbindelse med sammenkomster i ward eller gren, til undervisningsmaterialer og salmebøger.

Skriv også »missionsfond« på tavlen. I dag bidrager vi kun med tiende, fasteoffer og missionsfond.

Anvendelsen af tiende og offerydelse

Den tiende og de offerydelse, vi betaler til Kirken, anvendes i Herrens arbejde. Vore præstedømmeledere anvender disse penge på de måder, Herren har angivet. Sådanne bidrag hjælper os med at bringe vore søskende tilbage til vor Fader i Himlen.

Hvorfor koster det penge at udføre Herrens arbejde?

Her følger en liste over nogle af de ting, vores tiende og vore offerydelse anvendes som hjælp til.

1. Missionærprogrammet
2. Vedligeholdelse af kirker, templer og andre bygninger
3. Ungdomsskoler, kirkeskoler, seminar og institutprogrammet
4. Trykning og udgivelse af undervisningsmaterialer
5. Fremme af slægtshistorie og arbejde for de døde
6. Dem, der ikke kan klare sig selv
7. Hjælp ved udgifterne til generalkonferencer

Velsignelserne ved at betale tiende og offerydelser

Hvorfor er det et privilegium at betale tiende og offerydelser til Herren?

Når vi betaler vores tiende og vore offerydelser bør vi gøre det med et villigt sind. Skrifterne siger at vi ikke skal give »vrangvilligt eller under pres, for Gud elsker en glad giver« (2 Kor 9:7), og hvis en mand giver »modstræbende ... tilregnes det ham det på samme måde, som hvis han havde holdt gaven tilbage« (Moroni 7:8).

Præsident Marion G. Romney har haft en oplevelse, som kan hjælpe os til at forstå disse skriftsteder:

»For ca. et kvart århundrede siden flyttede søster Romney og jeg til et ward, hvor man lige var begyndt at bygge en ny kirkebygning. Det beløb, biskoppen havde tænkt sig, jeg burde bidrage med, gjorde mig helt lamslået. Jeg syntes, det var mindst dobbelt så meget, som han burde have bedt om. Men jeg ... sagde til mig selv: »Nå, jeg betaler biskoppen, men jeg vil have lov til at betale det lidt ad gangen, for jeg har ikke de penge.« Så jeg begyndte at betale. Jeg betalte og betalte, lige til jeg manglede tre indbetalinger, da jeg, som jeg har for vane, læste i Mormons Bog, og kom til skriftstedet hvor der står: »... hvis et menneske ... giver en gave ... modstræbende, og derfor tilregnes det ham på samme måde, som hvis han havde holdt gaven tilbage; og derfor anses han som ond for Gud« (Moroni 7:8).

Det chokerede mig, for jeg havde betalt tusind dollars. Nå, jeg fortsatte med at betale resten af det, jeg havde lovet at betale, og derefter betalte jeg ... mere ... for at overbevise Herren om, at jeg havde gjort det med rette indstilling« (*Relief Society Magazine*, feb. 1968, s. 84–85).

Herren har lovet at velsigne os, hvis vi villigt betaler tiende og offer-ydelser.

Læs 3 Nephi 24:10–12.

Hvad har Herren lovet os, når vi betaler vores tiende?

Præsident Joseph F. Smith har fortalt følgende beretning om de velsignelser, man får ved at betale tiende:

»Jeg erindrer levende en tildragelse, der fandt sted i min barndom. Min mor var enke med en stor familie at forsørge. Et forår, da vi åbnede vore kartoffelkuler, fik hun sine drenge til at tage et læs af de bedste kartofler, og hun kørte dem til tiendekontoret; kartoflerne var få dette år. Jeg var en lille dreng dengang og kørte forspandet. Da vi kørte til tiendekontorets trapper, klar til at aflæsse kartoflerne, kom én af sekretærerne ud og sagde til min mor: »Enkefru Smith, det er en skam, at du skal betale tiende,« ... han skændte på min mor, fordi hun betalte sin tiende og kaldte hende alt andet end vis og klog. Han sagde, at der var andre, som var stærke og i stand til at arbejde, men som fik støtte fra tiendekontoret. Min mor vendte sig imod ham og sagde: ... »Du burde skamme dig. Vil du nægte mig en velsignelse? Hvis jeg ikke betalte min tiende, kunne jeg forvente, at Herren holdt sine velsignelser tilbage fra mig. Jeg betaler min tiende, ikke alene fordi det er Guds lov, men også fordi jeg forventer en velsignelse for at gøre det. Ved at holde den og andre love forventer jeg at blive begunstiget og være i stand til at forsørge min familie« ... Hun havde fremgang, fordi hun adlød Guds love. Hun havde overflod til at hjælpe sin familie. Vi manglede aldrig så meget som mange andre gjorde; ... Denne enke var berettiget til Guds hus' privilegier. Ingen ordinanse i evangeliet kunne nægtes hende, for hun var lydige mod Guds love« (*Evangeliske lærdomme*, s. 192–193).

Hvorfor fik søster Smith sine drenge til at udtage de bedste kartofler til tiende?

Hvordan hjalp denne oplevelse drengene til at forstå tiendens store betydning?

Hvilke velsignelser modtog søster Smith for at betale tiende?

En kirkeleder har sagt følgende om de velsignelser, vi modtager ved at betale tiende og offerydelse:

»Herren holder sine løfter. Han åbner virkelig himmelens sluser og udgyder sine velsignelser over dem, som er trofaste, og som adlyder hans befalinger. Disse velsignelser kan være timelige eller åndelige, de kan komme som penge eller andre verdslige ting, eller de kan komme som en udgydelse af åndelighed, som kan give os fred og trøst« (Henry D. Taylor, *Den danske Stjerne*, dec. 1974, s. 523).

Konklusion

Herren har givet os tiendeloven såvel som befalingen om at bidrage med offerydelser. Gør vi dette, vil vi opbygge Guds rige. Vi vil hjælpe mange mennesker på jorden til at blive lykkelige og dem, som er døde, til at modtage evangeliets velsignelser.

Når vi adlyder disse love, viser vi vor Fader i Himlen, hans søn Jesus Kristus og vore søskende, at vi elsker dem. Vi udviser også tro på Gud. Til gengæld modtager vi både timelige og åndelige velsignelser, der er langt mere værd end noget, man kan købe for penge.

Udfordring

1. Hvis du ikke allerede gør det, så forpligt dig til at betale en ærlig tiende og at komme til tiendeopgørelse i år.
2. Overvej omhyggeligt, hvad du betaler Kirken i offerydelser. Hvis du mener at kunne give mere, så gør det. Beslut dig til at gøre alt, hvad du kan for på denne måde at fremme Herrens værk.
3. Lær din familie om tiendens og offerydelsernes velsignelser. Hjælp dem til at adlyde disse befalinger.

Yderligere skriftsteder

- 1 Mos 14:19–20 (Abraham betalte tiende)
- 2 Krøn 31:5–6 (israelitterne betalte tiende)
- Neh 10:37–38 (israelitterne og levitterne betalte tiende)
- Alma 13:13–16 (Abraham betalte tiende)
- L&P 64:23 (den der betaler tiende, skal ikke opbrændes)

Læreren forberedelser

Før du underviser i denne lektion:

1. Skriv spørgsmålet: »Kan et menneske bedrage Gud« på tavlen.
2. Læs *Håndbog i evangeliske principper*, kapitel 32, »Tiende og offerydelser.«
3. Bed nogle elever læse eller fremlægge historier og skriftsteder fra denne lektion.

Formålet med denne lektion er at lære os vigtigheden af at være ærlig.

Indledning

Ældste Howard W. Hunter skriver om en ung mand, som lærte en meget vigtig lektion: »Jeg husker en ung mand, som ... rejste rundt sammen med en flok, der syntes, det var smart at gøre noget, der var forkert. Ved et par lejligheder blev han taget i nogle mindre overtrædelser. En dag blev jeg ringet op af politiet og fik at vide, at han var blevet anholdt på grund af en trafikforseelse. Han blev taget for at have kørt for stærkt ... Da han vidste, at det han havde gjort kunne forhindre ham i at komme på mission, rettede han sig op. Da han var 19 år modtog han kaldelsen til at tage på mission.

Jeg glemmer aldrig den samtale, vi havde, da han kom hjem. Han sagde til mig, at medens han var i missionsmarken, havde han ofte tænkt over de problemer, han havde forårsaget, fordi han fejlagtigt troede, at det ikke betød så meget, om man overtrådte en lille smule. Men der var sket en stor forandring i hans liv. Han indså nu, at det hverken er lykke eller glæde at bryde loven, uanset om det er Guds lov eller samfundets love, som vi har fået pålagt ...

Jeg var imponeret over den store forandring, der var sket med denne unge mand, medens han var på mission og havde studeret moralprincipperne. Hvor var det uheldigt, at han var nødt til at lære sin lektie på den hårde måde, men hvilken stor velsignelse er det ikke, når man kan indse, at man ikke kan krænke loven og føle sig godt tilpas ved sin opførsel« (”Basic Concepts of Honesty,” *New Era*, feb. 1978, s. 4–5).

Er vi uærlige, når vi overtræder landets love? Hvorfor?

Skriv følgende på tavlen: *Vi tror, at vi må være ærlige.*

En af trosartiklerne, der er skrevet af profeten Joseph Smith siger:

»Vi tror, at vi må være ærlige, sandfærdige, dydige og gøre godt mod alle« (Trosartiklerne 1:13). Herren har her og mange andre steder i skrifterne befalet os at være ærlige i vores personlige liv og i vores omgang med andre.

Hvad vil det sige at være ærlig?

Ærlighed er, når man gør, hvad man ved er rigtigt. Det betyder at være sandfærdig. Hvis vi lover noget, må vi holde det. Hvis vi har gæld, må vi betale den. Ærlighed vil sige, at man taler sandhed og handler sandfærdigt. Det betyder at man ikke lyver, stjæler eller bryder landets love. Det betyder, at vi ikke på nogen måde bedrager.

Vigtigheden af at være ærlig

Hvis vi skal efterleve Jesu Kristi evangelium, er vi nødt til at være ærlige. Et menneske der ikke efterlever sandheden, når han har lært den at kende, er ikke ærlig overfor sig selv eller Gud. Skal man være ærlig overfor sig selv, er man nødt til at følge sine retfærdige følelser. Skal man være ærlig overfor Herren, er man nødt til at holde de pagter, man har indgået med ham. Vi er nødt til at være ærlige for at have Helligåndens ledsagelse.

Ærlighed overfor os selv og Gud indebærer også at vi er ærlige overfor vore omgivelser. Er vi det, vil Herren velsigne os med sin Ånd, og vi vil fortjene vore omgivelseres tillid, ære og loyalitet. Er vi ikke ærlige overfor andre, kan vi ikke tjene dem eller højne vore kaldelser.

Tænk over, hvad I ville gøre i følgende situationer. Der er givet bestemte løsninger, men der kan være mere end én mulig løsning.

1. EKSEMPEL

Ældste O. Leslie Stone mindes denne oplevelse:

»For nylig havde søster Stone og jeg vores barnebarn, Adam, med på en rejse til Californien. Ved middagstid standsede vi op for at spise frokost. Da servitricen kom med regningen, lagde jeg ikke særlig mærke til den, men da hun havde givet mig penge tilbage, så jeg, at hun kun havde taget penge for to stykker mad i stedet for tre.«

Hvad var det mest ærlige at gøre? Hvis det skete for jer, hvordan ville I så belære jeres børn om at være ærlige?

Ældste Stone fortsatte: »Jeg vidste, at denne pige ville komme til at mangle penge, når dagen var slut, og i et nu så jeg for mig, hvordan min far havde lært mig at være ærlig. Jeg syntes, det var en god anledning til at fortælle Adam om ærlighed, så vi satte os ned og jeg forklarede, hvad der var sket. Jeg fortalte ham, at vi havde et problem.

Jeg fortalte, at vi kunne gå og beholde de ekstra penge. Ingen ville nogen sinde opdage det, eller også kunne vi fortælle pigen, at vi

skyldte for et stykke mad. Det var slet ikke vanskeligt for os at afgøre, at hvis vi beholdt pengene, som ikke tilhørte os, ville vi bryde budet: »Du må ikke stjæle.« Vi blev enige om, at vor himmelske Fader ikke ville være tilfreds med os, og at vi også ville blive ulykkelige, fordi vi inderst inde ville vide, at vi ikke havde været ærlige.

Adam og jeg gik hen til pigen ved disken, og jeg forklarede hende, at hun havde krævet for lidt af os, og at vi skyldte hende næsten en dollar til. Hun rødmede af skam et øjeblik, men så takkede hun os, fordi vi havde gjort hende opmærksom på hendes fejl. Vi fortsatte vores rejse med en dejlig fornemmelse, og jeg er sikker på at vor himmelske Fader bifaldt det, vi havde gjort« (»Vær ærlig,« *Den danske Stjerne*, aug. 1975, s. 22–23).

2. EKSEMPEL

Ældste Gordon B. Hinckley mindes følgende:

»Vi var for nylig ude at køre i tog fra Osaka til Hagoya i Japan. Ved endestationen kom nogle venner og hilste på os, og i forvirringen glemte min hustru sin taske i toget.«

Hvis I havde fundet søster Hinckleys taske, hvad ville I så have gjort?

Da ældste Hinckley tror, at de fleste mennesker er ærlige »ringede han til Tokyos banegård og fortalte om den glemte taske. Da toget ankom til sit bestemmelsessted omkring 3 timer senere, ringede de fra jernbanen og fortalte, at tasken var der. Vi skulle ikke tilbage til Tokyo, og der gik over en måned, før vi modtog tasken i Salt Lake City. Der manglede intet i tasken, da vi modtog den« (”An Honest Man – God’s Noblest Work,” *New Era*, okt. 1976, s. 47).

Hvad forventer Herren, vi gør, når vi finder noget, der tilhører andre?

Herren har sagt: »Om du finder noget, som din næste har tabt, så skal du flittigt søge efter ham, indtil du kan give ham det igen« (L&P 136:26). Herren forlanger, at vi er fuldkommen ærlige. For Herren er alt, hvad der ikke er helt ærligt, uærlighed. Der er ikke noget der hedder delvis ærlig.

Hvordan kan man finde ud af, hvad der er ærligt, og hvad der ikke er det?

Få en elev til at læse Moroni 7:16–17.

Hvor kommer det gode fra? Hvor kommer det onde fra? Hvad bliver resultaterne af at være uærlig? (Ondskab, manglende tro på Kristus, fornægtelse af Kristus, at man ikke tjener Gud.)

Hvad er resultatet af ærlige handlinger? (Godhed, tro på Kristus, tjene Gud.)

Få eleverne til at drøfte følgende situationer. De skal afgøre om den pågældende er helt ærlig.

1. Far har aldrig haft kørekort. Han er en dygtig chauffør. Han passer altid nøje på og forsøger at holde alle færdselsreglerne.
2. John benytter firmaets frimærker, når han fra arbejdet sender breve til sin syge mor. (Se L&P 42:54.)
3. Jack og Leo er gode kammerater. De er villige til at låne hinanden alt muligt. Når en af dem har lånt noget af den anden, afleverer han det, så snart han er færdige med at bruge det. (Se Mosiah 4:28; L&P 136:25.)
4. Mike Brown er en dygtig arbejder. Han er stolt af sine resultater. I sin fritid bygger han sig et lille skur af materialer, han har med hjem fra sit arbejde.

Ærlighed i familien

De fleste af os har brug for at lære noget om ærlighed. Det betyder, at præstedømmebærere ikke alene skal bestræbe sig på selv at være ærlige, men de skal også lære deres børn at være ærlige. Præsident H. Eldon Tanner har sagt: »Denne oplæring i ærlighed begynder i hjemmet. Vi har allesammen personlige ejendele, som blot tilhører os, og som ikke må tages uden ejerens tilladelse. Et barn, der respekterer en sådan ærlighed i hjemmet, er ikke tilbøjelig til at bryde dette princip udenfor hjemmet. På den anden side kan mangel på en sådan oplæring opfostre mangel på respekt for andres rettigheder og ejendele« (*Den danske Stjerne*, okt. 1978, s. 73).

Hvad kan vi gøre i vores familie for at undervise i og opmuntre til ærlighed?

Præsident Brigham Young sagde engang: »Vær ærlig. Ve dem, der giver sig ud for at være hellige og ikke er ærlige. Ærlige hjerter frembringer ærlige handlinger« (citeret af Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle*, s. 234).

Når vi bliver interviewet ved forfremmelser i præstedømmet eller i forbindelse med en tempelanbefaling, bliver vi stillet spørgsmål om vores værdighed. Disse interview giver os muligheder for at være ærlige overfor vore præstedømmeledere og bekende vore synder. Hvis vi er ærlige, og ærlighed er en nødvendighed for sand omvendelse, kan vi få tilgivelse for vore synder og modtage kraft i vores præstedømme. Et af de spørgsmål, vi bliver stillet, når vi skal have en tempelanbefaling, er, om vi er ærlige.

Præsident Ruben Dario Pacheo fra Oarracas i Venezuela havde en oplevelse, som viser den form for ærlighed, der forventes af os:

Præsident Pacheo ønskede at tage med sin familie til templet. Efter mange ofre og åndelige forberedelser havde han og hans familie samlet penge nok til den lange rejse. Præsident Pacheo sendte sin datter hen i banken efter 500 amerikanske dollars. Han sagde: »Min hustru tog konvolutten og lagde den væk uden at tælle pengene. Aftenen før vi skulle rejse spurgte jeg efter pengene og lagde mærke til, at konvolutten var usædvanlig tung. Vi talte pengene. Der var over 4000 dollars. Jeg var forbløffet ... På sedlen stod der 500 dollars – det betød at banken havde lavet en fejl på mere end 3.500 dollars til min fordel!

Den aften havde vi besøg af nogle venner, der ikke er medlemmer af Kirken, og de forsøgte at overtale os til at bruge pengene og nyde vores tur i USA. For at være ærlig havde jeg aldrig set så mange penge før i mit liv. Men jeg sagde ivrigt: »Vi kan ikke beholde disse penge, for det er ikke vores. Formålet med vores tempelrejse er at indgå pagter med Herren. Hvilken nytte ville det være til, hvis vi var uærlige?«

Vi bragte pengene ned i banken igen. De havde godt nok lagt mærke til, at de havde mistet nogle penge, men de havde intet som helst nedskrevet, som kunne vise dem, hvem der havde fået dem. Nogle af bankfolkene spurgte mig den dag: »Hvorfor kom De med pengene? Ingen vidste, at det var Dem, der havde dem.« Mit eneste svar var: »Fordi jeg er mormon.« (citeret af Mario G. Echeverri, »Venezuela,« *Ensign*, feb. 1977, s. 30).

Hvordan viste familien Pacheo i ord og gerninger, at de er ærlige? Hvem kendte til deres ærlighed? Hvordan tror I, familien følte det, da de blev besejlet i templet efter denne nylige oplevelse?

Bed præstedømmebærerne komme med nogle aktuelle eksempler på ærlighed, som de har oplevet eller set.

Velsignelserne ved ærlighed

Det kræver ihærdighed og en indsats at være ærlig overfor andre, Herren og os selv. Men når vi er det, er belønningerne det hele værd. En af de ting, vi lærer er selvdisciplin – en egenskab, der kan hjælpe os til succes på alle områder i vores liv. Her nævnes nogle andre velsignelser ved at være ærlig:

VI UDVIKLER PÅLIDELIGHED

Andre mennesker vil fatte tillid til os når vi er ærlige og oprigtige. De vil stole på os og komme til os for at få hjælp og vejledning. Præsident Spencer W. Kimball har fortalt om et sådant menneske:

»På en af vore rejser til Mexico City bad en stavspræsident mig ordinere en biskop, som lige var blevet kaldet. Dette gjorde jeg med glæde. Præsidenten og den nykaldede biskop kom ind på vores værelse, og vi sad lidt sammen for at lære hinanden at kende. Jeg husker denne lille, men imponerende mand, som blev præsenteret som en fuldblods aztec-indianer. Det var i sig selv en glæde for mig, idet jeg altid har haft en særlig interesse for indianerne.

Jeg fik noget at vide om ham, hans familie og hans arbejde. Det så ud til, han var ansat hos en mand, der havde en temmelig stor forretning, og vores nykaldede biskop var betroet at føre regnskaberne. Hans arbejdsgiver havde besluttet sig til at rejse til Europa sammen med sin hustru på en længere ferie, og denne kære bror fik overdraget det fulde ansvar, idet arbejdsgiveren indrømmede, at han var den eneste af de ansatte, han havde tilstrækkelig tillid til at overdrage sine bankregnskaber.

Da vi lagde hænderne på hovedet af denne unge mand, svulmede mit hjerte af stolthed, og jeg takkede Herren for mænd man kunne stole på, for mænd der inspirerede til tillid og hengivenhed« (i Conference Report, Mexico City Area Conference 1972, s. 32).

Hvilken værdi har det, at venner, bekendte og arbejdsgivere har tillid til os?

Hvilken værdi har det, at Herren har tillid til os?

Når vi er ærlige, inspirerer vi til at vore medmennesker og Herren kan stole på os. Følgende historie, der er fortalt af en af Jacob Hamblins sønner, viser dette:

»En dag sendte min far mig hen for at sælge en hest til en gammel navajo-indianerhøvding. Jeg var en lille fyr og red afsted på en hest. Den hest, der skulle sælges havde jeg ved siden af. Den gamle høvding kom ud og løftede mig ned fra min hest. Jeg fortalte, at min far havde bedt mig sælge hesten for nogle tæpper. Han kom ud med flere smukke tæpper, men min far havde sagt, at jeg måtte sørge for at gøre en god handel. Jeg rystede på hovedet og sagde, at jeg ville have flere. Så kom han med to bøffelskindsfrakker og en hel del andre tæpper, og til sidst, da jeg syntes jeg havde gjort det godt, lagde jeg rullen på hesten og begyndte at ride hjemad. Jeg gav min far tæpperne, og han rullede dem ud. Så begyndte han at dele dem op i to bunker. Han lagde tæppe efter tæppe i en rulle, tog rullen op og bad mig få fat i min hest og bringe den tilbage og sige til høvdingen, at han havde sendt for mange. Da jeg kom tilbage og sagde til høvdingen, at han havde sendt for mange, tog han dem og smilede. Han sagde: »Jeg vidste, du ville komme tilbage. Jeg vidste, at Jacob ikke ville beholde så mange. Ser du, Jacob er lige så meget

vores far som din far.« (fortalt af Le Roi C. Snow i Preston Nibley, *Inspirational Talks for Youth*, s. 101).

VI BEHAGER GUD

Gud finder ikke behag i os, når vi er uærlige. Det mishager ham især, hvis de, der har præstedømmet, er uærlige. Hvordan kan en uærlig mand eller dreng repræsentere en ærlig, sandhedskærlig Gud?

Ældste Howard W. Hunter fortæller, hvordan ærlighed behager Gud og bringer personlig glæde: »Der findes en glæde, som kommer af at være ærlig. Lad mig fortælle jer hvordan. Ved dette middel kan man blive ledsaget af Mesteren og man kan have Helligånden hos sig. Øver man vold mod ærlighedens standard, vil man berøve sig selv disse to store velsignelser. Tror I, Mesteren ledsager en, der lyver eller snyder eller at en sådan kan have Helligånden hos sig?« (”Basic Concepts of Honesty,” *New Era*, feb. 1978, s. 5).

VI SYNTES OM OS SELV

Når vi er ærlige, synes vi om os selv.

Hvordan kan ærlighed øge vores selvrespekt?

Et ærligt menneske har selvrespekt. Han har intet at skjule og kan se folk i øjnene. Et uærligt menneske føler sig på den anden side skamfuld og er ofte bange. Og det bør han også være. Uærlighed vil altid blive opdaget. Ældste Howard W. Hunter spørger: »Tror I, man kan begå uærligheder helt alene? Tror I ikke, der er nogen, der lægger mærke til, når man snyder til en eksamen, selv om man er alene i lokalet?« (*New Era*, feb. 1978, s. 5).

VI ØVER EN GOD INDFLYDELSE PÅ ANDRE

Vores ærlighed øver en god indflydelse – både på vores familie og andre mennesker. Præsident Spencer W. Kimball har fortalt om et tilfælde, hvor et godt eksempel øvede en god indflydelse på andre:

»I toget fra New York til Baltimore sad vi i spisevognen sammen med en forretningsmand, som vi talte ivrigt med.

»Har De været i Salt Lake? Har De hørt Tabernakelkoret?« Disse spørgsmål førte os naturligvis ind på de gyldne spørgsmål: »Hvor meget kender De til Kirken og dens lærdomme, til dens virke og til folket?«

»Jeg ved kun en lille smule om Kirken,« sagde han, »men jeg kender én, der er medlem.« Denne mand byggede huse i New York.

»Det er en entreprenør, som arbejder for mig,« fortsatte han, »han er

så ærlig og pålidelig. Jeg behøver aldrig lade ham give tilbud på et stykke arbejde. Han er ærligheden selv. Hvis mormonfolket alle er som denne mand, kunne jeg tænke mig at vide noget om den kirke, der kan frembringe så ærlige mennesker. « Vi gav ham noget litteratur om Kirken og sendte missionærerne i New York hen for at besøge ham » (i Conference Report, Mexico City Area Conference 1972, s. 30).

Konklusion

Herren har befalet os at være ærlige. Vi er derfor nødt til at kunne se forskel på, hvad der er ærligt, og hvad der ikke er det. Vi må være rene i tanke, ord og gerning, både i vores hjem, blandt vore naboer og i Kirken. Vi må også lære vore børn at være ærlige. Hvis vi gør dette, vil vi have en ren samvittighed, og fred i sindet, og vi vil føle, at vi har værdi og Helligåndens ledsagelse.

Læs Mosiah 4:30.

Hvad advarer kong Benjamin os imod?

Bær dit vidnesbyrd om ærlighedens princip, hvis du føler dig inspireret til det.

Udfordring

1. Vurdér dine tanker, ord og handlinger i den kommende uge, og undersøg, hvor lydlig du er mod ærlighedens bud. Søg Herrens hjælp til at overvinde en hvilken som helst uærlighed, du finder hos dig selv.
2. *Fædre*: Rådfør dig med din hustru, så I kan finde måder, hvorpå I kan lære jeres børn dette retfærdige princip.
3. *Unge mænd*: Beslut jer til med det samme at I vil være ærlige over for jeres forældre og kirkeledere. Beslut jer til at adlyde Guds befalinger og landets love.

Yderligere skriftsteder

2 Mos 20:15–16 (budene om ikke at stjæle og vidne falsk mod vores næste)

Alma 27:27 (Almas folk var fuldkommen ærlige og oprigtige)

3 Nephi 1:22 (Satan udsprede løgne for at ødelægge troen)

L&P 42:20–21 (straffen for tyve og løgnere)

L&P 51:9 (ethvert menneske skal handle redeligt)

L&P 97:8 (Herren anerkender de ærlige)

L&P 98:10 (søg og understøt ærlige og kloge mænd)

Lærerenes forberedelser

Før du underviser i denne lektion:

1. Læs *Håndbog i evangeliske principper*, kapitel 31, »Ærlighed.«
2. Bed nogle præstedømmebærere fortælle eksempler på ærlighed, som de for nylig har oplevet eller lagt mærke til.
3. Bed nogle elever læse eller fremlægge historier og skriftsteder fra denne lektion.

Denne lektion skulle kunne hjælpe os til en større forpligtelse til at have rene tanker.

Indledning

Præsident Spencer W. Kimball fortalte engang følgende myte for at illustrere, hvordan rene tanker og en retfærdig levevis påvirker et menneske:

Lord George havde levet et ondt liv. Han havde været en drukkenbolt, en spillefugl og en bedrager i forretningsanliggender, og hans ansigt afspejlede det liv, han havde levet. Det var et meget ondt ansigt.

En dag blev han forelsket i en simpel bondepige, som han friede til. Jenny Mere sagde ligeud, at hun aldrig ville gifte sig med en mand, hvis ansigt virkede så afskrækkende og så ondt. Hun ønskede en mand med et helgenansigt, der afspejlede ægte kærlighed.

Lord George besluttede sig for at ændre sit liv, for han vidste, at Jenny Mere ikke ville gifte sig med ham, som han var. Derfor gik han til en mand som var ekspert i at lave voksmasker. Lord George udvalgte en maske, varmede den op og anbragte den på sit ansigt. Da Lord George så sig i spejlet, opdagede han, at han havde fået et helgenansigt, der udstrålede kærlighed. Han havde i den grad forandret udseende, at Jenny Mere hurtigt lovede at gifte sig med ham.

De købte et lille hus på landet med en lille have til. Lord George opdagede hurtigt, at hele hans liv var forandret. Han blev interesseret i naturen og i verden omkring ham. Han fyldtes med venlighed og kærlighed.

Men Lord George var ikke tilfreds med blot at påbegynde et nyt liv. Han gjorde sit bedste for at sone for sin fortid. Han forsøgte at tilbagebetale alle de penge, han havde vundet ved uærlighed. For hver dag fik han en mere retfærdig personlighed, og hans tanker blev renere.

Ved et uheld afslørede hans tidligere kammerater, hvem han var. De aflagde besøg i haven og opmuntrede ham til at vende tilbage til sin

gamle, onde tilværelse. Da han nægtede det, angreb de ham, og masken blev revet af hans ansigt.

Han bøjede hovedet. Han følte nu, at hans nye liv havde fået en ende og hans ægteskab var gået itu. Som han stod der med bøjet hoved og masken liggende i græsset ved sine fødder, kom Jenny Mere ilende gennem haven og kastede sig for hans fødder. Da hun så op på ham, hvad tror I så hun så? Linie for linie, træk for træk var ansigtet nøjagtigt som maskens. Hans ansigt var blevet et helgen-ansigt.

Præsident Kimball afslutter denne historie med at sige: »Der er ingen tvivl om, at det liv, man lever og de tanker, man tænker, tydeligt sætter deres præg på ens ansigt« (*Den danske Stjerne*, okt. 1975, s. 24).

Vore tanker fører til handlinger

Hvordan kan vore tanker påvirke vore handlinger?

Præsident David O. McKay talte ofte om tankernes påvirkninger på vore handlinger. Han sagde ved en lejlighed: »Tanker er handlingernes sæd, og de går forud for dem. Frelseren havde et stadigt ønske, og alle hans anstrengelser gik ud på at indprente retfærdige tanker, rene motiver og smukke idealer i sindene, i fuld bevidsthed om at retfærdige ord og gerninger uundgåeligt ville følge efter« (*Stepping Stones to an Abundant Life*, s. 206).

Hvilke ting hjælper et menneske til at blive retfærdig og trofast i alle ting?

For at kunne leve retfærdigt må man også tænke rene tanker. Nephi er et godt eksempel. En stor profets søn, Nephi, der var søn af en stor profet, søgte at modtage åbenbaring ligesom sin far. Hans retfærdighed blev belønnet, og han blev også selv sit folks profet.

Hvad var det, Nephi gjorde, der hjalp ham til at være retfærdig?

Nephi gav os et vink om, hvordan han bar sig ad med at leve retfærdigt, idet han skrev:

»Thi min sjæl fryder sig i skrifterne, og mit hjerte overvejer dem, og jeg nedskriver dem til mine børns lærdom og nytte. Se, min sjæl fryder sig i det, som hører Herren til, og mit hjerte tænker idelig på det, som jeg har set og hørt« (2 Nephi 4:15–16).

Vore tanker har stor indflydelse på vore handlinger. Hvis vi har retfærdige tanker, vil vi udføre retfærdige gerninger. Hvis vi tænker onde tanker, vil vi til sidst begå de synder, vi tænker på.

Præsident David O. McKay har fortalt følgende historie:

»For mange år siden, da jeg var præsident for Den Europæiske Mission, kom en ung mand til mig og indrømmede, at han havde gjort noget forkert og syndigt. Han retfærdiggjorde sig ved at sige, at det skete i en boghandel ved lukketid. Da døren var lukket, faldt han for fristelsen. Han gav nærmest omstændighederne skylden for det, der var sket.

»Men,« jeg sagde: »Det var ikke omstændighederne; det var ikke den lukkede dør og heller ikke det tillokkende. Du havde tænkt på det, før du gik ind i boghandlen. Hvis du aldrig havde fået den tanke, ville ingen omstændigheder have været stærke nok til at lokke eller friste dig, en missionær, til at falde. Tanken går altid forud for handlingen« («Cleanliness Is Next to Godliness,” *Instructor*, mar. 1965, s. 86).

James Allen skrev engang:

»Man kan sammenligne et menneskes tanker med en have, som man kan dyrke klogt eller lade gro vildt, men hvad enten man dyrker den eller lader den passe sig selv vil den uundgåeligt frembringe noget. Hvis man ikke lægger nyttige frø i jorden, vil der falde et væld af unyttigt ukrudsfrø i den, og det vil fortsat frembringe frugterne af sin art.

Nøjagtigt som en gartner dyrker sin jord, holder den fri for ukrudt og dyrker blomster og frugter, som han har lyst til det, sådan kan et menneske passe sit sinds have, luge alle de forkerte, unyttige og urene tanker bort. Ved hjælp af denne proces vil et menneske før eller senere opdage, at han er blevet mestergartner til at passe sin sjæl og selv styre sit liv. Han vil også få en stadig større og nøjagtigere forståelse af, hvordan tankens kræfter og sindets elementer arbejder for at forme menneskets karakter, omstændigheder og skæbne« (*As A Man Thinketh*, s. 15).

Hvad skal man gøre for at have en have, der frembringer gode frugter og blomster? Hvad gør vi, hvis vores have er fuld af ukrudt?

Hvad skal vi gøre for at få et sind, der leder os til gode gerninger? Hvad har vi gjort, hvis vores sind leder os til onde og værdiløse gerninger?

Ældste Bruce McConkie har engang sagt: »Hvis vi i vores hjerte tænker på retfærdige ting, vil vi blive retfærdige« (*Ensign*, jan. 1974, s. 48). Og sagt på en anden måde: »Herren har sagt, at han ikke bor i vanhellige templer, men han bor i de retfærdiges hjerter« (Alma 34:36). Rene tanker hjælper os til at leve således, at Herrens Ånd kan være med os, og hvis vi har Helligånden med os, vil vores liv til sidst blive rent.

Bevar tankerne rene

Få en elev til at læse Fil 4:8

Hvad siger Paulus, vi skal tænke på? Skriv elevernes svar på tavlen. (Hvad der er sandt, hvad der er ædelt, hvad der er værd at elske, hvad der er værd at tale godt om, det gode og det rosværdige.)

Det er ikke nok at holde vore tanker fri fra det onde, hvis vi skal komme til at ligne Kristus. Vi må hele tiden fylde vore tanker med noget godt og dydigt. Når som helst vi kan, bør vi tænke over evangeliets sandheder. En af de bedste måder at gøre dette på er at holde det løfte, vi aflægger, når vi deltager i nadveren: Altid at erindre Frelseren.

Da præsident Spencer W. Kimball var medlem af De Tolvs Kvorum sagde han: »Ved I hvad det vigtigste ord, I kan finde i en ordbog er for et? Det kunne være ›huske.‹ I har allesammen indgået pagter – derfor ved I, hvad I skal gøre, og hvordan I skal gøre det – det vi har allermost brug for er at kunne huske. Det er derfor vi hver især kommer til nadvermøde hver sabbatsdag for at få nadveren og lytte til præsternes bøn om at ›de altid må erindre ham og holde hans bud, som han har givet dem‹« (*Circles of Exaltation*, tale for seminar- og institutfunktionærer på Brigham Young University, 28. juni 1968).

Hvordan kan vi altid erindre Frelseren? (Få én eller to elever til at fortælle, hvordan de mener, man »altid kan erindre ham.«)

Den store profet Alma gav sin søn Helaman nogle kloge råd, som også kunne hjælpe os med altid at erindre Frelseren.

Få en elev til at læse Alma 37:35–37.

Hvilken forskel gør det, om vi altid retter vore tanker mod Herren? (Så vil vi kunne modstå fristelser og udvikle større tro, lydighed og kærlighed.)

Hvordan kan bønnen hjælpe os til at holde vores tanker og vore handlinger rene?

I denne verden er vi omgivet af det ondes indflydelse, og Satan benytter disse ting til at prøve at øve indflydelse på vore tanker. Han har mange måder at friste os på, men vi kan gøre meget for at bekæmpe ham, hvis vi lader være med at lytte til eller læse de ting, som er onde. Ældste J. Thomas Fyans har tydeliggjort dette princip ved at bruge floderne i Sydamerika som sammenligningsgrundlag for, hvordan tankerne påvirkes af det man læser og ser:

»En interessant ting ved Sydamerikas floder er deres forskellige farver. Madeira-floden kaldes f.eks. en hvid flod, fordi dens vand medfører fine lerpartikler med strømmen på sin vej. Rio Negro har sin sorte farve fra de nedbrudte organiske stoffer, den samler op i de skove, den løber igennem. Atter andre floder løber gennem hvidt sand og forekommer ofte smaragdgrønne eller turkisblå.

Men ligesom disse floder farves af de ting, de samler op på deres vej, således farves vore tanker af de ting, der løber gennem dem« (i Conference Report, Buenos Aires Area Conference 1975, s. 28–29).

Hvordan kan man sammenligne tanker med en flod? (Vore tanker påvirkes af det, vi læser, ser og hører, på samme måde som en flod farves af de ting, den kommer i berøring med.)

Hvilke onde ting forsøger Satan at påvirke vore tanker med? (Pornografi, umoralitet og uanstændighed, dårligt sprog, og visse former for musik, dans og underholdning.)

Vi bør undgå de onde ting, som kan gøre vore tanker onde, fordi de er så ødelæggende for vores åndelighed. Men somme tider er vi nødt til at beskæftige os med en umoralsk eller ond tanke, som maser sig ind i vore tanker, uanset hvor ihærdigt vi forsøger at holde vore tanker rene. Vi lever i en verden, der er fyldt med ondskab, og vi kan ofte slet ikke undgå at møde ondskab. Hvad gør vi, når vi står overfor en sådan situation?

Ældste Boyd K. Packer har forklaret en måde hvorpå vi kan bekæmpe dårlige tanker:

»Sindet er som en scene – tæppet er altid oppe, undtagen når vi sover. Der opføres altid et eller andet på denne scene. Det kan være en komedie, en tragedie, interessant eller kedelig, god eller dårlig, men der er altid en form for skuespil i gang på sindets scene.

Har I lagt mærke til, at der midt i næsten enhver opførelse kryber en skygge af en lille tanke ind fra kulisserne, og tiltrækker sig jeres opmærksomhed uden at I selv har haft noget ønske om det?

Hvis I tillader sådanne tanker at fortsætte, vil alle dydige tanker forlade scenen. I vil blive overladt til dem, fordi I lod dem blive og øve en uretfærdig indflydelse på jeres tanker. Hvis I bifalder dem, vil de optræde på sindets scene indtil jeres tolerances yderste grænser. De kan optræde med bitterhed, jalousi eller had. De kan være vulgære, umoralske eller måske oven i købet demoraliserende.

Hvad gør I på et sådant tidspunkt?

Det vil jeg lære jer. Vælg en yndlingssalme blandt Kirkens hellige salmer, en hvis tekst er opløftende og hvis musik er ærbødig, en der får jer til at føle en slags inspiration. Gennemgå den i tankerne. Lær den udenad. Selv om I ikke er vant til at synge, vil I dog kunne tænke en salme igennem.

Benyt nu denne salme som et tilflugtssted for jeres tanker. Gør det til en nødudgang. Når som helst I opdager at disse skyggeperso-

ner slipper ind fra sidekulisserne i jeres tanker og ind på sindets scene, så sæt denne plade på i stedet.

Når musikken begynder, og teksten former sig i jeres tanker, vil de uværdige tanker skamfuldt trække sig tilbage. Salmen vil ændre hele stemningen på jeres sinds scene. De lavere tanker vil forsvinde, fordi salmen er opløftende og ren, for ligesom dyd har valgt ikke at være sammen med besmittelse, så kan ondskab ikke tåle lyset.

Når først I har lært at rense jeres sinds scene for uværdige tanker, så benyt den flittigt til at lære værdifulde ting. Udskift de ting, I har omkring jer, så I kun har ting, der inspirerer til gode og opløftende tanker. Hold jer travlt beskæftiget med noget, der er retfærdigt« (*Teach Ye Dilligently*, s. 46–47).

Kan I nævne andre metoder til at rense vores tankegang? (Bed. Fremsig et digt, skriftsted eller en tanke. Tænke på hellige oplevelser eller steder.)

»Sand lykke er ikke afhængig af de ydre ting. Varig lykke er den lykke, der kommer af indre tanker og følelser. Det er du nødt til at tænke på nu, medens du er ung. Du må kultivere dit sind, hvis du ønsker at opnå varig lykke. Du må pryde dine tanker med noget interessant og med gode ideer. Et tomt sind kommer til at kede sig og vil ikke kunne holde sig selv ud. Et tomt sind søger fornøjelser som erstatning for lykke« (William Lyon Phelps, citeret af Harvey Fletcher, *The Good Life*, s. 137).

Læs Sl 1:1–3.

Konklusion

Vore tanker har indflydelse på vore handlinger. Rene tanker og ønsker fører til en retfærdig levevis. Dårlige tanker kan være årsag til, at man mister Herrens Ånd og kan få os til at handle ondt.

Vi må altid bestræbe os på at tænke på de ting, der hører Gud til, for at holde vore tanker rene. Vi må tænke over evangeliets sandheder og ustandseligt bede. Gør vi det, har vi fået løfte om store vel-signelser. Herren har lovet følgende: »Pryd altid dine tanker med dyd, da skal du have større frimodighed for Guds åsyn. Den Helligånd skal være din stadige ledsager« (L&P 121:45–46).

Vi kan holde vore tanker rene ved at undgå det onde på vores vej. Når der indsniger sig en dårlig tanke i vores sind, skal vi omgående tænke på noget inspirerende. Vi kan benytte en salme, et digt, et skriftsted eller andre tanker som en udvej. Vi kan også begynde at bede, når en uren tanke kommer ind i vores sind.

Udfordring

1. Husk adskillige gange om dagen at tænke på de ting, der hører Herren til. Gør dit bedste for »altid at erindre ham.«
 2. Husk at dit sind er som en have. Gør dit bedste for at dyrke retfærdige tanker i den.
 3. Find et udgangspunkt for dine tanker. Det er bl.a. godt at lære en af sine yndlingssalmer, skriftsteder eller digte udenad. Når som helst du gribes af urene tanker, så tænk omgående på det, du har lært udenad. Det vil tvinge de onde tanker på flugt.
-

Lærerens forberedelser

Før du underviser i denne lektion:

1. Planlæg at involvere de unge præstedømmebærere i din klasse så meget som muligt i lektionen, så den vil gøre indtryk på dem.
2. Bed nogle elever læse eller fremlægge historier og skriftsteder fra denne lektion.

Giv og modtag tilgivelse

Lektion 33

Formålet med denne lektion er at motivere os til at tilgive andre og at lære, hvordan man modtager tilgivelse.

Indledning

I følgende lignelse lærer Frelseren os om vor himmelske Faders kærlighed til os:

En mand havde to sønner. Den yngste søn var utilfreds med livet i hjemmet og bad sin far fordele familiens ejendele. Derpå drog han til et andet land, hvor han hurtigt brugte alle sine penge og brød Guds bud.

Da den egensindige søn havde brugt alt, hvad han havde, blev der hungersnød. Han blev snart sulten, så han søgte arbejde som svinerøgter. Men han var stadig så fattig og sulten, at han følte trang til at spise den samme mad, som han gav grisene.

I sin elendighed erkendte den unge mand sin fejltagelse. Han huskede, at selv hans fars tjenestefolk havde nok at spise. Han besluttede sig så til at vende hjem og bede om lov til at leve som en af tjenerne. Da han nærmede sig hjemmet, så hans far ham komme og løb ham i møde. Under omfavnelsen sagde sønner: »Far, jeg har syndet mod Himmelen og mod dig. Jeg fortjener ikke længere at kaldes din søn.« Men faderen var så lykkelig for at have sin søn hjemme igen, at han tog sin bedste klædning og gav ham den på. Han gav ham også sine sko og satte en ring på hans finger. Så bad han sine tjenere om at tilberede et stort festmåltid.

Da den ældste bror, som havde været trofast, så hvad der skete, blev han såret. Faderen havde ikke holdt en sådan fest for ham. Faderen trøstede ham ved at fortælle ham, at alt hvad familien ejede skulle blive hans. Broderen havde ødslet sin arv bort, men der var grund til at feste, for nu var han kommet hjem. Han sagde: »Din bror her var død, men er blevet levende igen, han var fortabt, men er blevet fundet« (Luk 15:11–32).

Vi har allesammen syndet på en eller anden måde. Men på grund af sin store kærlighed til os har Herren lidt og er død for at skabe en udvej, så vi kan få tilgivelse for vore synder. Herren har talt om sit

offer, idet han sagde: »Thi se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de, som omvender sig, ikke skal lide« (L&P 19:16).

Fremvis illustration 33-a, »Kristus led for vore synder i Getsemane Have.«

I et andet skriftsted har Herren sagt: »Se, den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu« (L&P 58:42). Vi er allesammen nødt til at omvende os for at få Herrens tilgivelse. Når vi har omvendt os vil vor himmelske Fader juble ligesom faderen i lignelsen. Tænk over jeres eget liv og den glæde, I føler ved at have omvendt jer og fået tilgivelse.

Hvad måtte den yngste søn i lignelsen gøre for at ændre levevis? (Indse sine fejltagelser, vende hjem og bekende sine synder.)

Med hvilke følelser tror I sønnen nærmede sig sit hjem? (Han har nok frygtet, at han skulle blive afvist. Måske har han været glad for at vende hjem. Han følte måske, at han gjorde det rette.)

Hvad tror I, han følte, da hans far bød ham velkommen? Hvad føler I for Frelseren ved tanken om, at hans lidelser gjorde det muligt for jer at få tilgivelse for jeres synder?

Tilgivelse bringer glæde

Alma den yngre var søn af Guds profet, men han havde begået nogle alvorlige synder. En af de værste synder var, at han havde forsøgt at ødelægge Guds kirke ved at lede folk bort fra sandheden. Almas far, der var leder for Kirken, følte stor sorg over sin søns ugunst, og han bad ofte Herren om, at hans søn måtte kunne omvende sig fra disse ting.

På grund af faderens tro og bønner fik Alma en dag besøg af en engel. Englen talte med en sådan kraft, at Alma begyndte at ryste. Han blev overbevist om Guds store magt. Englen befalede Alma at holde op med at ødelægge Kirken. Da englen var forsvundet, var Alma så lamslået, at han ikke kunne tale. Han faldt om på jorden og havde ingen kræfter i tre dage. Da han atter kunne tale, fortalte han folket, at han havde oplevet en stor forandring i sit liv, og at han havde omvendt sig fra sine synder. Alma besluttede sig for at holde Guds bud og gøre alt, hvad han kunne, for at gøre bod for sine tidligere synder. Han gjorde sig så store anstrengelser, at han blev en stor missionær og senere profet for Kirken. (Se Mosiah 27.)

Alma beskriver sine oplevelser således:

»Og i tre dage og tre nætter blev jeg plaget som med en fordømt sjæls kvaler.

Og medens jeg således blev pint og plaget og oprørt ved erindringen om mine mange synder, da huskede jeg også at have hørt min fader profetere for folket angående Jesus Kristus, en Guds Søn, der skulle komme for at gøre forsoning for verdens synder.

Og da denne tanke bemægtigede sig min sjæl, råbte jeg i hjertet: O, Jesus, du Guds Søn, forbarm dig over mig, som er i bitterheds galde og omgivet af dødens evige lænker.

Og da jeg tænkte således, mindedes jeg ikke længere mine kvaler, og jeg oprørtes ikke mere ved erindringen om mine synder.

Og hvilken glæde og hvilket forunderligt lys så jeg ikke; ja, min sjæl blev fyldt med glæde, lige så stor som min kval havde været.

Ja, intet kunne være så smerteligt og så bittert, som min kval var. Og ... på den anden side kan intet være så lifligt og sødt, som min glæde var« (Alma 36:16–21).

Hvad gjorde Alma for at få tilgivelse? (Omvendte sig og bad Gud om tilgivelse.) Hvordan kunne Alma vide, at han havde fået tilgivelse? (Hans sjæl var fyldt med glæde.)

Kong Benjamins folk kendte også glæden ved at få tilgivelse. Da de hørte kong Benjamins sidste, store tale, omvendte de sig og bad om tilgivelse for deres synder. Skrifterne forklarer at så »kom Herrens ånd over dem, og de fyldtes med glæde, eftersom de havde fået forladelse for deres synder og fred med samvittigheden ved den særdeles stærke tro, de havde på Jesus Kristus« (Mosiah 4:3).

Det forlanges af os, at vi tilgiver alle mennesker

Frelseren er villig til at tilgive os, hvis vi omvender os, fordi Frelseren har en fuldkommen kærlighed til os. Til gengæld har han bedt os blive som ham. Hvis vi skal komme til at ligne ham, må vi derfor være villige til at tilgive hinanden.

Få en elev til at læse Lære og Pagter 64:8.

Hvorfor irettesatte Kristus sine disciple? (De tilgav ikke hinanden.)

Få en elev til at læse Lære og Pagter 64:9–11. Skriv følgende på tavlen: *Det forlanges af os, at vi tilgiver alle mennesker.*

Hvad mener Herren med at der påhviler os en større synd, hvis vi ikke vil tilgive?

Jesus illustrerede tilgivelsens princip ved at fortælle lignelsen om den ubarmhjertige tjener:

En tjener skyldte sin herre 10.000 talenter – en meget stor sum penge. Da tiden kom, hvor gælden skulle tilbagebetales, bad tjeneren sin herre om henstand; han havde ikke pengene, men han ville betale dem lidt efter lidt. Herren følte barmhjertighed med sin tjener og eftergav ham gælden. Den samme tjener gik imidlertid ud og krævede, at en medtjener skulle tilbagebetale ham en mindre sum penge, som han skyldte ham. Da manden ikke kunne betale, fik tje-

neren ham fængslet. Da herren hørte, hvad der var sket, blev han vred på den ubarmhjertige tjener og fik ham til at betale alt, hvad han ejede. (Se Matt 18:11–34.)

Jesus afslutter lignelsen ved at belære folket: »Sådan vil også min himmelske fader gøre med hver eneste af jer, der ikke af hjertet tilgiver sin broder« (Matt 18:35).

Hvordan kan man sammenligne os med den tjener, som fik eftergivet sin store gæld? Hvis vi ikke vil tilgive andre, på hvilken måde ligner vi så den ubarmhjertige tjener?

Det største eksempel på tilgivelse har vi i Frelserens liv. Da han hang på korset og led store smerter, bad han om, at Faderen ville tilgive de soldater der havde korsfæstet ham. »Fader,« sagde han, »tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør« (Luk 23:34).

Præsident Spencer W. Kimball har sagt: »For at være på den rigtige side, må vi tilgive, og vi må gøre det uden hensyn til, om vores modstander omvender sig eller ikke, eller hvor oprigtig hans [forandring] er, eller om han beder om tilgivelse. Vi skal følge Mesterens eksempel og belæring« (*Tilgivelsens mirakel*, s. 250).

Det bringer os fred at tilgive andre

Når nogen synder mod os, bliver vi mange gange bitre og vrede. Sådanne følelser gør livet ulykkeligt, selv om vi ikke har gjort noget forkert. Hvis vi bevarer sådanne følelser inden i os, vil vi fordrive Herrens Ånd. Det er en af grundene til at Herren har befalet os at tilgive dem, der gør os fortræd.

Præsident John Taylor sagde: »Det bringer fred og glæde at have tilgivelsens ånd i sit hjerte, og at afvise hadets og bitterhedens ånd« (citeret af Heber J. Grant i Conference Report, okt. 1920, s. 7).

Den fred, der kommer af at tilgive andre, fremgår af følgende historie fortalt af præsident Spencer W. Kimball.

I 1918 blev tre betjente myrdet, da de forsøgte at arrestere nogle forbrydere. Glenn Kemptons far var én af dem, der blev dræbt. Nogen tid senere blev morderne anholdt, dømt og sendt i fængsel for livstid.

Hvordan ville I føle det, hvis nogen havde taget jeres fars liv? Hvorfor ville det være svært for jer at tilgive en sådan mand?

Bror Kempton beskrev sin oplevelse således:

»Jeg var kun en dreng på 12–13 år, og der voksede i mig en bitterhed og et had over for min faders morder, for Tom Power havde tilstået drabet på min far.

Årene gik, jeg voksede op, men den frygtelige følelse forblev hos mig. Jeg blev færdig med skolen og fik en kaldelse til at rejse på mission til øststaterne. Dér voksede mit kendskab til og vidnesbyrd om evangeliet hurtigt, eftersom al min tid gik med at studere og prædike. En dag, da jeg læste i Det Nye Testamente, kom jeg til Matthæusevangeliets 5. kapitel, versene 43–45 ...«

Læs Matt 5:43–45 for klassen.

Bror Kempton fortsatte:

»Her var det, Frelserens ord, der sagde, at vi skal tilgive. Dette var rettet mod mig. Jeg læste de vers igen og igen, men de sagde stadig tilgivelse. Ikke længe herefter fandt jeg i afsnit 64 i Lære og Pagter, versene 9 og 10 flere af Frelserens ord ...«

Læs igen Lære og Pagter 64:9–10 sammen med klassen.

»Jeg vidste ikke noget om, hvorvidt Tom Powers havde omvendt sig, men jeg vidste nu, at jeg havde en aftale at træffe, når jeg kom hjem, og lige før jeg blev afløst fra min mission, traf jeg den beslutning at gøre netop det.

Da jeg kom hjem, traf og giftede jeg mig med en dejlig sidste dages hellig pige, og Herren velsignede vores hjem med fem vidunderlige børn. Årene gik hurtigt, og Herren havde været god mod os, og alligevel fyldtes jeg med samvittighedsnag, hver gang jeg tænkte på den aftale, jeg ikke havde holdt.

For nogle få år siden, lige før jul, et tidspunkt, hvor Kristi kærlighed findes alle vegne, og hvor der kommer en velgørenheds- og en tilgivelsesånd op i os, var min hustru og jeg på en kort tur til Phoenix. Vi var færdige med vore ærinder og tidligt på eftermiddagen påbegyndte vi hjemturen. På vejen udtrykte jeg ønske om at køre omkring byen Florence, hvor statsfængslet ligger. Min hustru gav straks sit samtykke.

Det var efter besøgstid, da vi ankom, men jeg gik ind og spurgte efter fængselsdirektøren. Jeg blev ført til dennes kontor.

Efter at have præsenteret mig selv og udtrykt ønske om at træffe og tale med Tom Powers, kom det er udtryk af forbavselse over direktørens ansigt. Men efter et øjebliks betænkning sagde han: »Det kan sikkert arrangeres.« Derpå sendte han en betjent afsted, som snart efter vendte tilbage med Tom Powers. Vi blev præsenteret for hinanden og ført tilbage til samtaleværelset, hvor vi talte længe sammen. Vi tænkte tilbage på den kolde, grå februar morgen tredive år tidligere og genopfriskede hele den frygtelige tragedie. Vi talte sammen i omkring halvanden time. Til sidst sagde jeg: »Tom, du begik

en fejl, for hvilken du står i gæld til samfundet, og som jeg føler, at du må blive ved med at betale af på, fuldstændig på samme måde, som jeg må vedblive at betale prisen for at være opdraget uden en fader.«

Fremvis illustration 33-b, "Tom Powers og Glenn Kempton."

»Så rejste jeg mig og rakte hånden frem. Han rejste sig også og tog den. Jeg fortsatte: »Af hele mit hjerte tilgiver jeg Dem for det frygtelige, som er kommet mellem os i vores tilværelse.«

Han bøjede hovedet, og jeg gik fra ham. Jeg ved ikke, hvordan han følte dengang, og jeg ved ikke, hvordan han føler nu, men mit vidnesbyrd til jer er, at det er noget vidunderligt der sker, når bitterhed og had forsvinder fra ens hjerte, og tilgivelse kommer ind.

Jeg takkede fængselsdirektøren for hans venlighed, og idet jeg gik ud ad døren og ned ad de mange trapper, vidste jeg, at tilgivelse er bedre end hævn, for jeg havde oplevet det.

Mens vi kørte hjemad i tusmørket, kom en herlig og fredfyldt ro over mig. Af lutter taknemmelighedsfølelse lagde jeg armen omkring min hustru, som forstod mig, for jeg vidste, at vi nu havde fundet et mere tolerant, et rigere og mere fuldbåret liv« (citeret i *Tilgivelsens mirakel*, s. 256–258).

Konklusion

Efter dåben tilgiver Frelseren os vore synder, hvis vi omvender os. Derefter er vi Frelserens tilhængere og må gøre alt, hvad han beder os om. En af de ting, han forventer af os er, at vi tilgiver andre. Når vi gør det, har vi hans løfte om fred og glæde, idet han har lært os, at det er nødvendigt for vores evige frelse både at tilgive og at blive tilgivet.

Udfordring

1. Er der noget, du har gjort tidligere, som afholder dig fra at have fred i din samvittighed? Hvis det er tilfældet, så søg at kende og forstå Frelserens tilgivelse ved at omvende dig og leve et renere liv.
2. Tænk over din livsførelse. Har nogen skadet eller fornærmet dig på nogen måde? Hvis det er tilfældet, så gør det nødvendige for at rense din sjæl for bitterhed ved at tilgive dette menneske af hele dit hjerte.

PBIC026

33-b

Yderligere skriftsteder

Matt 6:14–15 (budet om at tilgive hinanden)

Matt 7:1–5 (vi vil blive dømt, som vi selv dømmer)

Matt 18:21–22 (tilgiv syvoghalvfjerds gange)

Ef 4:32 (tilgiv hinanden)

L&P 42:88 (forson dig med dem, der fornærmer dig)

Lærereens forberedelser

Før du underviser i denne lektion:

1. Læs *Håndbog i evangeliske principper*, kapitel 19, »Omvendelse.«
2. Læs de historier, der anvendes i lektionen:
 - a. Den fortabte søn (Luk 15:11–23)
 - b. Alma den yngre (Mosiah 27 og Alma 36)
 - c. Den gældbundne tjener (Matt 18:21–35)
3. Forbered dig åndeligt ved først at læse lektionen og derpå klare ethvert problem, du måtte have i dit eget liv i forbindelse med tilgivelse.
4. Bed nogle elever læse eller fremlægge historier og skriftsteder fra denne lektion.

Denne lektion er beregnet til at hjælpe os med at forstå Åndens gaver, og motivere os til flittigt at søge dem.

Indledning

Fremvis illustration 34-a, »Præstedømmets kraft kan beskytte os mod ondt.«

I marts 1961 fór en forfærdelig storm over Tonga i Stillehavet. Bygninger blev revet omkuld. Store træer blev rykket op med røde. Husene røg rundt omkring i luften. Mange mennesker blev såret. Andre blev dræbt.

I en af de små landsbyer krøb en sidste dages hellig familie sammen i deres lille hus af frygt for at miste livet. Under beskrivelserne af denne oplevelse sagde familiefaderen at deres hus rystede, som om det skulle falde sammen. Han vidste, at hvis familien blev i huset, ville de dø, og hvis han gik ud for at hente hjælp, ville han dø. Medens han kæmpede med hvilken beslutning han skulle tage, følte han sig tilskyndet til at benytte sit præstedømme for at beskytte sin familie.

Han stillede sig op på en stol og anbragte hånden på den del af loftet, han mente ville falde først. Og så sagde han: »I kraft af det præstedømme, jeg har, og i Jesu Kristi navn befaler jeg dig at stå fast og solidt under denne storm.« Da han havde sagt disse ord, holdt huset op med at ryste og taget raslede ikke mere.

Da stormen var forbi var hans hus det eneste der stod tilbage. (Tilpasset efter Eric Shumway, *Stories of Insight and Inspiration*, s. 71–73.)

Hvis der skete en katastrofe lige nu, ville I så føle jer parat til at udøve jeres tro og benytte præstedømmet?

Hvis vi er trofaste og værdige, vil Herren give os åndelige velsignelser. Profeten Jakob fra Mormons Bog har netop beskrevet sådanne forhold blandt sit folk: »Derfor ransager vi profeterne, og vi har mange åbenbaringer samt profetiens ånd, og idet vi har alle disse vidnesbyrd, får vi håb, og vores tro bliver urokkelig, så at vi sandelig kan befale i Jesu navn, og selv træerne, bjergene og havets bølger adlyder os« (Jakob 4:6).

Hvad er Åndens gaver?

Åndens gaver er særlige velsignelser, som består af åndelig kundskab og magt. De kaldes gaver fordi vi får dem af Herren. Disse gaver får vi ikke automatisk, men de bliver tilbageholdt, indtil vi viser vores trofasthed og villighed og er værdige til at modtage gaverne.

Kan I nævne nogle åndelige gaver?

Nogle af de åndelige gaver beskrives i skrifterne. Der er nævnt mange i 1 Kor 12, Moroni 10:8–18 og i Lære og Pagter 46:8–29.

Bed eleverne læse Lære og Pagter 46:13–26.

Hvad er det for åndelige gaver, der nævnes her? (Hvis du synes, kan du skrive følgende gaver og andre, som eleverne nævner, på tavlen.)

Åbenbaring	Tro til at helbrede
Vidnesbyrd	Tro til at blive helbredt
Dømmekraft	Mirakler
Kundskab	Profeti
Visdom	Syner
Lærdom	Skelne ånder
Formaning	Tale i tungemål
Forkyndelse	Udlægge tungemål

Få eleverne til at tænke over enhver gave, som de har fået.

Opnåelse af åndelige gaver

Herren har mange åndelige gaver og ønsker at overdrage os disse gaver. Men vi må gøre os rede til at modtage dem. Gør vi det, vil vi få de gaver, som Herren ved, vi er parate til at modtage. Det er dog kun få mennesker, der får del i alle gaverne: »Thi alle har ikke fået hver gave, for der er mange gaver, og enhver har fået en gave gennem Guds ånd. Nogle har fået én gave og andre en anden, så alle kan få gavn deraf« (L&P 46:11–12).

Det er vores ansvar at opdage, hvilke gaver vi har fået, og leve værdigt til at benytte dem. Vi får ofte at vide, hvilke gaver vi har eller skal søge at få, når vi indsættes i en stilling eller et embede, eller når vi modtager en patriarkalsk velsignelse. En missionær, der kaldes til et fremmed land, kan f.eks. blive lovet tungemåls-gaven til at hjælpe sig med at lære et nyt sprog. En lærer kan blive bedt om at søge undervisningens gave. Børn kan få hjælp af deres far til at finde frem til hvilke åndelige gaver, de har brug for at udvikle.

Herren har befaleet os at søge de bedste gaver (se L&P 46:8). Til sådanne gaver hører tro, vidnesbyrd, åbenbaring og visdom. Præsident Joseph Fielding Smith har engang talt om vigtigheden af at søge at få de bedste åndelige gaver, idet han sagde: »Så vidt jeg

kan bedømme, er der mange af denne Kirkes medlemmer, som er blevet døbt ved nedsænkning til syndernes forladelse, og som har fået håndspåleggelse for Helligåndens gave, men aldrig har modtaget denne gave – det vil sige fået den åbenbaret. Hvorfor? Fordi de aldrig har gjort noget for at modtage sådanne åbenbaringer. De har aldrig ydmyget sig. De har aldrig taget de skridt, der ville forberede dem til at have Helligåndens ledsagelse. Derfor går de gennem livet uden denne kundskab« (“Seek Ye Earnestly the Best Gifts,” *Ensign*, juni 1972, s. 3).

Selv om vi personligt skal søge at få Åndens gaver, skal vi gøre det af de rette årsager. Vor himmelske Fader har ikke behag i dem, der blot ønsker tegn for at få tilfredsstillet deres nysgerrighed (se Matt 12:39). Det kræver ingen anstrengelser eller forberedelser at ønske sådanne tegn. Vi må oprigtigt søge at få åndelige gaver, og det vil sige, at vi må have de rette motiver, når vi forbereder os til at modtage dem.

Hvordan kan man modtage åndelige gaver?

For at kunne få Åndens gaver er vi nødt til at gøre følgende:

RENSE OS FRA SYND

Vi er nødt til at holde os rene ved hele tiden at omvende os fra vore synder. Denne form for omvendelse kræver daglige anstrengelser.

ADLYDE BUDENE

Vi er nødt til at holde Herrens bud. Lydighed er et af de vigtigste krav for at kunne modtage åndelige gaver. Når vi holder budene, bliver vi værdige til at modtage åndelige gaver.

FASTE

Vi er måske nødt til at faste for at overvinde stolthed og få den nødvendige ydmyghed, der skal til for at modtage åndelige gaver. Faste hjælper os til at sætte de åndelige behov foran vore fysiske behov. Det hjælper os fri af selviske ønsker, og opmuntrer os til at bekymre os mere om de åndelige ting.

BØN

Vi er nødt til at bede i tro på, at vi vil modtage disse åndelige gaver. Herren har befalet os at bede, før vi kan forvente at modtage nogen som helst velsignelse (se Matt 7:7–11). Sådanne bønner kræver tro på, at vi vil modtage gaverne og tro på ham, der giver gaverne.

Ældste James A. Cullimore har stillet nogle spørgsmål, som vi bør overveje, når vi søger åndelige gaver:

»Har vi som medlemmer af Kirken tilstrækkelig stor tro? Er vi i harmoni med Ånden, så vi kan blive velsignet med disse store gaver? Tror vi på, at der kan udføres et mirakel eller gives en velsignelse? Tilkalder vi præstedømmet så ofte, som vi bør for at få salvet de syge? Tror vi på, at vi kan blive helbredt? Har vi tro til at helbrede? Er præstedømmet altid parat til at give en velsignelse? Hvor stærk er jeres tro« (*Ensign*, nov. 1974, s. 27).

Tænk et øjeblik på jeres livsførelse. Hvad skal I gøre for at berede jer til at modtage åndelige gaver?

Anvendelse af åndelige gaver

Selv om vi måske er værdige til at benytte en gave, kan vi få besked på ikke at gøre det (se Alma 14:10–11). Til andre tider har vi måske en gave, som vi ikke behøver bruge, før den rette situation opstår. Hvis vi lever, så vi er værdige til at fornemme Åndens tilskyndelser, vil vi vide, hvornår vi skal anvende vore gaver, og hvornår vi ikke skal.

Fremvis illustration 34-b, »Joseph Smith underviste ved Åndens kraft.«

Ved en bestemt lejlighed var profeten Joseph Smith inviteret til at forkynde evangeliet for en gruppe indianere. Indianerne kunne ikke forstå engelsk, og han kunne ikke tale deres sprog. Han betalte derfor en særlig repræsentant fra regeringen for at udlægge hans ord på deres sprog. Profeten talte et par minutter til indianerne, hvorpå oversætteren udlagde det i deres sprog. Da indianerne viste tilbageholdenhed og vrede over hans budskab, fik profeten åbenbaring om at oversætteren fortalte noget, der ikke passede, for at vende indianerne imod ham. Joseph skubbede oversætteren til side og begyndte selv at holde en tale for dem. De forstod hvert eneste ord. (Tilpasset efter E. Cecil McGavin, *The Historical Background of the Doctrine and Covenants*, s. 156).

Hvilke åndelige gaver anvendte profeten Joseph Smith under denne hændelse? (Evnen til at skelne; åbenbaring, tungemålgaven og kundskab.)

Når vi modtager vore gaver, må vi passe på ikke at prale af vore oplevelser eller tale til verden om dem (se L&P 84:65–73). Vi kan fortælle vores familie og nære venner om vore åndelige oplevelser, men vi må huske på, at vore gaver er hellige og bør omtales med varsomhed (se L&P 63:64).

Formålet med åndelige gaver

Herren har åbenbaret, at åndelige gaver er givet til hjælp for dem, som elsker ham og holder hans befalinger (se L&P 46:9). Vi bør studere skrifterne og huske på, at der står åndelige gaver til vores

rådighed (se L&P 46:10). Ved at bruge disse gaver på rette måde kan vi helbrede syge, udkaste djævl, modtage åbenbaringer, opnå kundskab og missionærer kan få hjælp til at kommunikere med folk på forskellige sprog. Gennem Åndens gaver kan vi få Helligåndens ledsagelse, trøst, opmuntring og belæring. Disse gaver hjælper os til at vandre oprigtigt for Herren og hindrer os i at blive bedraget af falske lærdomme.

Vi bør ikke have selviske grunde til at søge åndelige gaver. Paulus har sagt at vi skal søge dem for det gode, de kan gøre for andre og for Kirken. (Se 1 Kor 14:12.) Han sammenligner Kirken med et legeme for at vise resten af Kirken den store betydning af alle medlemmernes gaver (se 1 Kor 12:12–31). Kirken har brug for alle medlemmernes gaver og kaldelser, nøjagtigt som et legeme har brug for arme, ben, øjne og ører. Derfor bør vi allesammen anvende vore gaver til at højne vore kaldelser og få mest muligt ud af dem. Gør vi det, vil alle blive velsignet (se L&P 46:11–12).

Ældste Franklin D. Richards har fortalt om nogle velsignelser, som Ånden giver på tidspunkter, hvor der er brug for dem:

»Frelseren har lovet værdige medlemmer, at den Helligånd ville trøste dem i sygdom og ved død.

Der er mange, der har båret vidnesbyrd om, hvorledes den trøstende Ånd har hjulpet dem på tidspunkter, hvor de har følt sorg, og har hjulpet dem til at finde fred og forståelse.

For nogle få uger siden havde jeg lejlighed til at møde to vidunderlige kvinder, som var nære venner, og som begge havde mistet deres ægtemænd ved en flyulykke. Var de ved at give op i fortvivelse? Så sandelig nej. Aldrig har jeg været vidne til større mod og styrke. De bar begge vidnesbyrd om, at de havde følt den Helligåndes trøst, at de vidste, at der var et formål med det, som deres mænd nu var blevet kaldet til at udføre, og at de var sikre på, at alt ville gå godt for dem og deres familie, hvis de blot holdt sig nær til Kirken og holdt Herrens bud« (»Den Helligåndes stadige og store kraft,« *Den danske Stjerne*, marts 1974, s. 118).

Hvis tiden tillader det, kan du give et par elever lov til at bære deres vidnesbyrd om velsignelser, de har modtaget gennem åndelige gaver.

Konklusion

»Stræb da alvorligt efter de bedste gaver og betænk stedse, hvorfor de er blevet givet.

Thi sandelig siger jeg jer, at de er blevet givet til nytte for dem, der elsker mig og holder alle mine befalinger, og for dem, der bestræber sig på at gøre således, at alle må have gavn deraf, alle, som søger og beder til mig, og som ikke beder om tegn for at få deres lyst styret.

Og atter, sandelig siger jeg jer: Jeg vil, at I altid skal komme i hu og bestandig have for øje, hvilke gaver disse er, som er blevet givet Kirken.

Thi alle har ikke fået hver gave, for der er mange gaver, og enhver har fået en gave gennem Guds ånd.

Nogle har fået en gave og andre en anden, så alle kan få gavn deraf« (L&P 46:8–12).

Udfordring

1. Prøv at finde ud af, hvilke åndelige gaver du allerede har eller hvilke, der er i vente for dig. Søg bestandigt at holde din levevis ren ved at omvende dig og vise lydighed, ved at faste og bede i ydmyghed for at vide, hvad du ellers behøver gøre for at være beredt til at modtage åndelige gaver.

2. *Fædre*: Hjælp jeres børn til at opdage deres gaver og udvikle dem.

3. *Unge mænd*: Søg råd hos jeres forældre og ledere for at få hjælp til at udvikle åndelige gaver.

Yderligere skriftsteder

Joh 11:22 (bed, og Gud vil give dig)

ApG 2:17–18 (de unge skal modtage gaver)

1 Kor 7:7 (enhver har sin særlige gave)

1 Tim 4:12–16 (forsøm ikke at bruge din gave)

Jakobs Brev 1:17 (gaver kommer fra Gud)

Alma 9:21 (nephiterne havde mange gaver)

Lærereens forberedelser

Før du underviser i denne lektion:

1. Læs *Håndbog i evangeliske principper*, kapitel 22, »Åndens gaver.«

2. Bed nogle elever læse eller fremlægge historier og skriftsteder fra denne lektion.

Denne lektion skulle motivere os til at gøre vores del i opbygningen af Guds rige.

Indledning

Ældste Gordon B. Hinckley har engang fortalt om en strålende ung søofficer fra Asien. Han var i De Forenede Stater for at få yderligere uddannelse. Under sin uddannelse i De Forenede Staters søværn, mødte denne unge mand nogle medlemmer af Kirken. De underviste ham om evangeliet på hans opfordring. Ånden rørte hans hjerte og han blev døbt.

Ældste Hinckley sagde:

»Han blev præsenteret for mig, lige inden han skulle rejse tilbage til sit fædreland. Vi talte om disse ting, og så sagde jeg: »Dine forældre er ikke kristne. Du kommer fra et land, hvor kristne ikke har det særlig nemt. Hvad vil der ske, når du vender tilbage som kristen, nærmere betegnet som mormonkristen?«

Det var, som om der gik en sky for hans ansigt: »Min familie vil blive meget skuffet; jeg formoder, at de ikke længere vil have noget med mig at gøre. De vil anse mig for død. Hvad angår min fremtid og min karriere, så går jeg ud fra, at alle muligheder hermed er lukkede for mig.«

»Er du villig til at betale så høj en pris for evangeliet?« spurgte jeg.

Hans mørke øjne, der var fugtige af tårer, skinnede i hans mørke tiltrækkende ansigt, da han svarede: »Det er sandt, er det ikke?«

Jeg skammede mig over at have stillet et sådant spørgsmål, og svarede: »Ja, det er sandt.«

Hertil svarede han: »Hvad andet betyder så noget?« (»Kirkens sande styrke,« *Den danske Stjerne*, feb. 1974, s. 80).

Hvorfor opgav denne unge mand sin familie og karriere for Guds rige? (Fordi han vidste, at evangeliet har større værdi end noget som helst andet.)

Vores ansvar for at opbygge riget

Anbring en planche med følgende citat foran klassen, eller skriv teksten på tavlen:

Brigham Young sagde engang: »Guds rige er det eneste, der har virkelig værdi. Alt andet er ikke værd at eje, hverken her eller herefter« (*Discourses of Brigham Young*, s. 444).

Hvad er Guds rige?

Præsident Joseph F. Smith har sagt: »Hvad jeg mener med Guds rige er, organisationen Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, over hvilken Guds Søn og ikke mennesket præsiderer« (*Evangeliske lærdomme*, s. 60).

Lige siden Herrens rige blev genoprettet på jorden, har ethvert medlem haft et ansvar for at det fortsat ville vokse. Vi har allesammen pligt til at gøre alt, hvad vi kan, for at bringe folk til kundskab om evangeliet og for at styrke dem, som allerede er medlemmer. Vores arbejde er Guds arbejde, hvilket går ud på at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket (se Moses 1:39). Når vi hjælper med til at opbygge Guds rige, forbereder vi ikke alene verden til Frelserens andet komme, men vi hjælper også vore søskende til at opnå evigt liv. Der findes intet arbejde, der er mere vigtigt end dette.

Under opbyggelsen af Guds rige må vi huske på, at familien danner grundlaget i dette rige. Selve formålet med Guds rige er faktisk at ophøje familier i Himlens rige (se Abraham 2:6–11; L&P 65). Vi må derfor altid sørge for ikke at overse vores familie, når vi arbejder i Kirken og opbygger Guds rige på jorden. Herrens råd er ikke til at tage fejl af: »Enhver, der er nødsaget til selv at forsørge sin familie, skal gøre det, og han skal ingenlunde miste sin krone, og han skal arbejde i Kirken« (L&P 75:28).

Indvielsesloven

Da vi blev døbt aflagde vi visse løfter til Herren. En af de ting vi lovede var at »tjene ham og holde hans bud« (Mosiah 18:10). Når vi modtager vores begavelse i Herrens tempel, aflægger vi også nogle hellige løfter. Et af løfterne er, at vi vil efterleve indvielsesloven.

Ved adlydelsen af indvielsesloven giver vi vores tid, vore talenter og vore ejendele til opbyggelsen af Herrens rige i det omfang, det er nødvendigt. Herren har kaldt denne lov en celestial lov og siger, at den er meget betydningsfuld for hans værk på jorden.

Læs L&P 105:1–5 og 88:22.

Hvorfor er vi nødt til at forstå indvielsesloven og være villige til at efterleve den?

Profeten Joseph Smith har sagt angående denne lov: »En religion, som ikke kræver opofrelse af alt, har aldrig haft tilstrækkelig kraft til at frembringe den til liv og saliggørelse fornødne tro« (*Forelæsninger om troen*, 6:7).

Vi er, som profeten siger, nødt til at udvikle den form for tro, der vil føre os til evigt liv. En sådan tro får vi, når vi sætter Guds rige først i livet. Gør vi det, viser vi Herren, at han og hans rige er mere betydningsfulde for os end de verdslige ting. Det hjælper os også til at udvikle kærlighed til andre, såvel som åndelig styrke. Det er af denne grund Herren har befalet os at tjene ham af hele vores hjerte og sind, vores sjæl og styrke (se L&P 4:2).

Efterlevelse af indvielsesloven i vore dage

Selv om indvielsesloven kræver, at vi er villige til at give alt, hvad vi ejer for opbyggelsen af Herrens rige, »bliver vi ikke altid bedt om at efterleve hele indvielsesloven« (Bruce McConkie, *Ensign*, maj 1975, s. 50). Det er den situation Kirken befinder sig i i dag.

Selv om vi ikke fuldt ud efterlever indvielsesloven i vor tid, hvordan kan vi så vise vores villighed til at gøre det?

Blandt det, vi kan gøre i dag for at leve efter indvielsesloven, er følgende:

- Vi kan missionere for vore naboer, venner, slægtninge og andre.
- Vi kan udføre slægtsforskning og udføre tempeltjeneste.
- Vi kan arbejde trofast i vore kirkekaldelser.
- Vi kan betale en ærlig tiende og bidrage med andre ydelser, som Herren beder os ofre.
- Vi kan bede om vejledning til at vide, hvad Herren forventer af os.
- Vi kan tage os af vores familie og hjælpe andre i nød.

Joseph Smith sagde: »En mand behøver ikke gøre andet for at indvie og hellige sin ejendom til Herren end at give de sultne mad, klæde de nøgne, besøge enkerne og de faderløse, de syge og sorgfulde og gøre alt, hvad han kan, for at bringe dem hjælp og lindring i deres hjemsøgelser og for ham og hans hus at tjene Herren« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 150).

Det er et privilegium at indvie sin tid og sine talenter til opbyggelsen af Herrens rige. Det er ikke menneskene, der beder os være villige til at give alt til Guds rige. »Det er [Kristi] røst, der beder os være villige til at indvie vores tid, vore talenter og vore midler til fremførel-

sen af hans værk. Det er hans røst, der kalder os til tjeneste og opofrelse. Det er hans værk. Han er den, der leder og styrer sit riges skæbne« (Bruce R. Mcconkie, *Ensign*, maj 1975, s. 52).

Indvielse af tid, talenter og ejendele

TID

Hvordan kan vi bruge vores tid til at hjælpe med at opbygge Guds rige?

Vi har allesammen 24 timer i døgnnet, men vi bruger dem forskelligt – og det er meget vigtigt, hvordan vi bruger dem. Nogle af os spiller tiden, andre er for dårlige til at organisere sig, så de ikke får gjort alt, hvad de ønsker at gøre for deres familie, Kirken, på deres arbejde og i samfundet. Præsident Spencer H. Kimball har sagt, at hvis vi organiserer vores tid klogt, vil der være »tid til stillinger i Kirkens organisationer og kvorummer, tid til missionering, tid til at være kvorumspræsident, hjælpeorganisationsleder, biskop, hjælpeforeningspræsidentinde eller lærer« (*Tilgivelsens Mirakel*, s. 226).

TALENTER

Hvordan kan vi bruge vore talenter i opbygningen af Guds rige?

Vi har allesammen talenter. Herren har sagt det (se L&P 46:11). Brigham Young sagde: »Hvad er det bedste, I kan hellige Guds rige? Det er de talenter, Gud har givet jer. Hvor mange af dem? Dem allesammen« (*Discourses of Brigham Young*, s. 445).

Følgende historie, der er fortalt af søster Joan Ottley, viser, hvordan vi kan tjene Herren med vore talenter:

»Herren gav min mand og mig særlige musikalske talenter. Vi har brugt hele vores liv til at studere og udvikle disse talenter. Vi har været nødt til at træffe mange beslutninger om, hvordan de skulle benyttes. Da vi studerede i Europa syntes vi, at vi kom ud for en særlig vigtig og vanskelig beslutning. Vi vidste begge to, at hvis vi blev i Europa, ville vi have store muligheder for at opnå succes. Vi ønskede dog frem for alt at gøre det, Herren ønskede af os. Vi ønskede, at være lydige, men vi ønskede frem for alt at blive benyttet af Herren til opbyggelsen af hans rige her på jorden.

Vi fastede og bad gentagne gange for at få Åndens vejledning og for at lære Herrens vilje at kende. Vi fik svaret til et nadvermøde i slutningen af en faste. Vi havde begge to modtaget de samme belæring af Ånden – at vores gerning lå derhjemme. Vi måtte vende tilbage til De Forenede Stater.

Vi havde endnu nogle måneders studium, forberedelser og eksaminer tilbage, før Herren gjorde det muligt for os at vende tilbage til

Salt Lake City. Jeg kom til at synge i Tabernakelkoret og min mand kom ind på musikafdelingen på University of Utah.

Kort tid efter blev min mand kaldet af Det Første Præsidentskab til at dirigere Tabernakelkoret. Herren havde virkelig forberedt os til dette særlige arbejde.

Vores tid, vore talenter og midler er i virkeligheden slet ikke vores, men Herrens. Den største glæde, vi kan høste på denne jord ligger i at benytte dem til opbyggelsen af Guds rige« (i *Sidste dages helige kvinder, Del B*, lektion 10, »Opbyggelse af Guds rige«).

Hvilken indstilling forårsagede, at bror og søster Ottley ønskede at bruge deres talenter i opbygningen af riget? (De troede på, at deres talenter kom fra Herren og var hans.)

Få klassen til at lave en liste på tavlen over forskellige talenter. Drøft, hvordan de hver især kunne benyttes til opbyggelsen af Guds rige.

Få klassen til at tænke over deres egne talenter og hvordan, de kan benyttes til at fremme Herrens arbejde.

EJENDELE

Selv om det er Herren, der har givet os alt hvad vi ejer, kan vi somme tider finde det vanskeligt at give af vore ejendele til hjælp for hans værk. Vi er selviske fra naturens hånd, og det kræver virkelig kærlighed til vore medmennesker, vor Fader i Himlen og hans Søn Jesus Kristus at være villige til at bruge vore ejendele, bl.a. også vore penge, på at gøre godt. Der er en beretning i Det Nye Testamente, som viser, hvor vanskeligt det somme tider er – men også hvor vigtigt det er – at være villig til at opgive sine jordiske ejendele:

En ung mand kom en dag til Jesus og spurgte: »Hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?«

Jesus svarede, at han skulle holde budene. Han måtte ikke bedrive hor, myrde, stjæle, vidne falsk eller røve fra andre. Jesus sagde også, at han skulle ære sin far og sin mor.

Den unge mand svarede, at han altid havde gjort disse ting. Jesus svarede dertil: »Én ting mangler du: Gå hen og sælg alt, hvad du har, og giv det til de fattige, så vil du have en skat i himlen. Og kom så og følg mig!« Da den unge mand hørte dette, gik han bedrøvet bort, for han var meget rig. (Se Mark 10:17–22).

Vi er også somme tider uvillige til at give Herren, hvad vi har, ligesom denne rige unge mand. Til andre tider føler vi, at vi godt ville give mere end vi kan. Herren kender vores situation og behandler os derefter. Kong Benjamin sagde om dem, som ikke kan give så meget, som de kunne tænke sig:

»Og atter siger jeg til de fattige: I, som intet har og dog har tilstrækkeligt til at leve fra dag til dag. Jeg mener alle I, som afviser betle- ren, fordi I intet har; jeg ville ønske, I ville sige i hjertet: Jeg giver ikke noget, fordi jeg ikke har noget, men dersom jeg havde, ville jeg give. Dersom I siger dette i hjertet, er I uden skyld« (Mosiah 4:24–25).

Vi må være villige til at give Herren alt, hvad vi har, hvad enten det er penge, tid eller talenter. Hvis vi finder det vanskeligt i begyndel- sen at give, skal vi blot gøre os en anstrengelse for at gøre det. Gør vi det, vil vi opdage, at vi udvikler tro på Herren, kærlighed til andre og et ønske om at give alt, hvad vi har, for at være med til at opbygge Herrens rige.

Konklusion

Som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har vi et ansvar for at opbygge Guds rige. Det kan vi gøre ved at holde vore løfter om at tjene Herren med hele vores hjerte og sind, vores sjæl og styrke. Det vil sige, at vi må være villige til at give hvad som helst af vores tid, vore talenter og ejendele, som vi bliver bedt om, for at opbygge Guds rige. Når vi gør dette, vil vi udvikle tro og kær- lighed, og vi vil vise Herren, at vi sætter hans rige før noget andet. Det er nødvendigt for os, at vi efterlever den celestiale lov og ind- vier alt, hvad vi har til at opbygge Guds rige, hvis vi skal arve det celestiale rige.

Udfordring

Brug nogen tid til at tænke over din villighed til at give det, som Her- ren beder dig om. Bedøm hvor god du er til at indvie din tid, dine talenter og dine penge til Herrens værk.

Yderligere skriftsteder

Dan 2:44 (Guds rige skal rulle frem)

Luk 12:16–20 (lignelsen om den rige bonde)

ApG 2:44–45 (de første kristne havde alle ting fælles)

1 Nephi 13:37 (hjælp til at frembringe Zion)

Jakobs Bog 2:18–19 (søg riget, før I søger rigdom)

4 Nephi 1:3 (nephiterne havde alle ting fælles)

L&P 42:29–36 (giv til de fattige)

Lærerens forberedelser

Før du underviser i denne lektion:

1. Skriv en planche med citatet af Brigham Young. Det står i begyndelsen af denne lektion, eller skriv teksten på tavlen før klassesiden.
2. Læs *Håndbog i evangeliske principper*, lektion 34, »Udvikling af vore talenter.«
3. Læs lektion 19 her i bogen.
4. Bed nogle elever læse eller fremlægge historier og skriftsteder fra denne lektion.

Litteraturhenvisninger

- Allen, James. *As a Man Thinketh*. Salt Lake City, Bookcraft.
- Ballard, Melvin J. *Sermons and Missionary Service of Melvin J. Ballard*. Salt Lake City, Deseret Book Co., 1949.
- Benson, Ezra T. *God, Family, Country – Our Three Great Loyalties*. Salt Lake City, Deseret Book Co., 1974.
- Covey, Stephen R. *Spiritual Roots of Human Relations*. Salt Lake City, Deseret Book Co., 1970.
- Durrant, George D. *Love at Home, Starring Father*. Salt Lake City, Bookcraft, 1973.
- Evans, Richard L. *Richard Evans' Quote Book*. Udvalgt af Bruce B. Clark, Salt Lake City, Publishers Press, 1971.
- Featherstone, Vaughn J. *A Generation of Excellence: A Guide for Parents and Youth Leaders*. Salt Lake City, Bookcraft, 1975.
- Fletcher, Harvey. *The Good Life*. Salt Lake City, Deseret Sunday School Union, 1961.
- Grant, Heber J. *Gospel Standards: Selections from the Sermons and Writings of Heber J. Grant*. Samlet af G. Homer Durham. Salt Lake City: Deseret News Press, 1969.
- Hanks, Marion D. *The Gift of Self*. Salt Lake City, Bookcraft, 1974.
- Hartshorn, Leon R., sml. *Classic Stories from the Lives of Our Prophets*. Revideret og udvidet. Salt Lake City, Deseret Book Co., 1975.
- Hinckley, Bryant S. *The Faith of Our Pioneer Fathers*. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1956.
- Jensen, Margie Calhoun, sml. *Stories of Insight and Inspiration*. Salt Lake City, Bookcraft, 1976.
- Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. *Præstedømmets pligter og velsignelser, Del A*. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Danmark, 1979.
- Håndbog i evangeliske lærdomme*. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Danmark, 1979.

-
- Sidste dages hellige kvinder, Del B.* Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Danmark, 1980.
- Teaching Personal and Family Preparedness.* Flip-over bog. Salt Lake City: The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1978.
- Kimball, Edward L. and Andrew E. Kimball, jun. *Spencer W. Kimball: Twelfth President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.* Salt Lake City: Bookcraft, 1977.
- Kimball, Spencer W. *Faith Precedes the Miracle.* Salt Lake City: Deseret Book Co., 1972.
- . *Tilgivelsens mirakel.* Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Danmark, 1975
- Kirkens Uddannelses System. *Jesu liv og lærdomme.* Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Danmark, 1978.
- Lee, Harold B. *Ye Are the Light of the World.* Salt Lake City: Deseret Book Co., 1974.
- McConkie, Bruce R. *Mormon Doctrine.* 2. udg. Salt Lake City, Bookcraft, 1966.
- McKay, David O. *Gospel Ideals.* 2. oplag. Salt Lake City, Improvement Era, 1954.
- . *Secrets of a Happy Life.* Samlet af Llewelyn R. McKay. Salt Lake City, Bookcraft, 1967.
- . *Stepping Stones to an Abundant Life.* Samlet af Llewelyn R. McKay. Salt Lake City, Bookcraft, 1971.
- Nibley, Preston, sml. *Inspirational Talks for Youth.* Salt Lake City: Deseret News Press, 1941.
- Packer, Boyd K. *Teach Ye Diligently.* Salt Lake City: Deseret Book Co., 1975.
- Romney, Marion G. *Look to God and Live: Discourses of Marion G. Romney.* Samlet af George J. Romney. Salt Lake City, Deseret Book Co., 1971.
- Sill, Sterling W. *Leadership.* 3 bind. Salt Lake City, Bookcraft, 1958.
- Smith, Joseph. *History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.* 7 bind. 2. rev. udg. Redigeret af B. H. Roberts. Salt Lake City, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, 1932–1951.

-
- . *Profeten Joseph Smiths lærdomme*. Samlet af Joseph Fielding Smith. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Danmark, 1980.
- Smith, Joseph F. *Evangeliske lærdomme*. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Danmark, 1980
- Smith, Joseph Fielding. *Lærdomme om frelse*. 3 bind. Samlet af Bruce R. McConkie. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Danmark, 1977–1980.
- . *Joseph Fielding Smith — A Prophet among the People*. Redigeret af J. M. Heslop and Dell R. Van Orden. Salt Lake City: Deseret Book Co., 1971.
- . *Seek Ye Earnestly*. Samlet af Joseph Fielding Smith, jun. Salt Lake City, Deseret Book Co., 1970.
- Speeches of the Year*. Udgivet årligt af Brigham Young University. Provo, Brigham Young University Press.
- Talmage, James E. *Jesus Kristus*. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Danmark, 1962.
- Tanner, N. Eldon. *Seek Ye First the Kingdom of God*. Samlet af LaRue Sneff. Salt Lake City, Deseret Book Co., 1973.
- Taylor, John. *The Mediation and Atonement*. Salt Lake City, Deseret News Co., 1882.
- Woodruff, Wilford. *Discourses of Wilford Woodruff*. Udvalgt af G. Homer Durham. Salt Lake City, Bookcraft, 1946.
- Young, Brigham. *Discourses of Brigham Young*. Udvalgt af John A. Widtsoe. Salt Lake City, Deseret Book Co., 1941.

Stikordsregister

Tekst til illustrationerne 1–16

1. Jesus Kristus. Kunstværk af C. Bosseron Chambers. Anvendt med tilladelse af Bernard Picture Co., Inc.
2. Hjemmeundervisning begynder med et interview med faderen.
3. Hjemmelæreren underviser familien under faderens ledelse.
4. Effektive hjemmelærere hjælper de familier, de besøger, på enhver mulig måde.
5. Hjemmelærerne aflægger regelmæssigt rapport til en præstedømmeleder om familiernes behov.
6. Enhver ung mand bør forberede sig økonomisk og på andre måder til at tage på mission.
7. En fortræffelig måde for medlemmerne at missionere på er ved at gøre sig til venner med deres naboer.
8. Det er spændende, at have missionærer til at undervise sine venner i evangeliet i sit hjem.
9. Medlemmer, der er deler evangeliet med deres venner, vil glæde sig sammen med dem i al evighed.
10. Det er et vigtigt led i slægtsforskning at føre optegnelser.
11. Fædre bør føre an, når familien skal sammensætte en mindebog.
12. Familier er blevet bedt om at samarbejde om at udfylde gruppeskemaer for fire generationer.
13. Når man arbejder sammen på et velfærdsprojekt, opbygges broderskabsfølelse, samtidig med at man sørger for de fattige og nødlidende.
14. Personlig og familiemæssig beredthed omfatter det, at man har et års forråd af mad, tøj og brændsel.
15. Medlemmerne hjælper til med at tage sig af de fattige og nødlidende ved at betale et gavmildt fasteoffer.
16. Et kendetegn på sande sidste dages hellige er, at de hjælper dem, der har behov for hjælp.

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

DANISH

